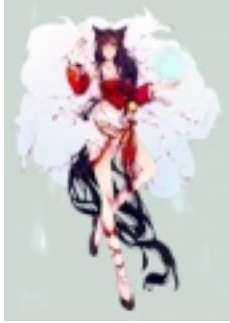

Tình Thương Thi Yêu

Contents

Tình Thương Thi Yêu	1
1. Chương 1: Truyền Thuyết Thi Yêu.	2
2. Chương 2: Nam Cung Ngạo Và Kiếm Thần	3
3. Chương 3: Đến Khi Gặp Lại Chẳng Tồn Chút Công Phu	5
4. Chương 4: Tổ Chức Sát Thủ Thần Bí	6
5. Chương 5: Chẳng Qua Chỉ Là Một Nữ Nhân Mà Thôi!	7
6. Chương 6: Ta Muốn Thêm Điều Kiện, Là Nàng.	9
7. Chương 7: Phải Tra Tấn Hấn	10
8. Chương 8: Rất Đau.	12
9. Chương 9: Ta Tên Nam Cung Ngạo	13
10. Chương 10: Mười Người	15
11. Chương 11: Chờ Ta, Ta Sẽ Trở Về.	16
12. Chương 12: Khi Nỗi Nhớ Khắc Cốt Ghi Tâm	17
13. Chương 13: Chỉ Có Một Đêm.	18
14. Chương 14: Một Hồn Thức	20
15. Chương 15: Trăng Rằm Dưới Lầu Kết Này Yêu	21
16. Chương 16: Cắt Đứt Tình Cảm, Nhập Vào Phái Ta	23
17. Chương 17: Mộng Tưởng	24
18. Chương 18: Dụ Dỗ Gian Dâm?	25
19. Chương 19: Dụ Dỗ Gian Dâm.	26
20. Chương 20: Ai Cũng Không Cho Phép Gặp.	27
21. Chương 21: Nói Nàng Không Có!!	29
22. Chương 22: Không Giống	30
23. Chương 23: Giam Cầm Nơi Hậu Viện	31
24. Chương 24: Tư Nhan Có Một Không Hai	32
25. Chương 25: Chỉ Cần Người Còn Yêu Ta, Ta Sẽ Không Bỏ Cuộc	34
26. Chương 26: Là Ai Cứu Giúp Ai?	38
27. Chương 27: Mấy Độ Tà Dương	42
28. Chương 28: Ta Để Nàng Được Tự Do	44
29. Chương 29: Sinh Mệnh	45
30. Chương 30: Truyền Thuyết Thi Yêu.	47
31. Chương 31: Người Lạ Thiên Giai, Ta Là Người Qua Đường Giáp Của Người	48
32. Chương 32: Phiên Ngoại 1: Nơi Nào Hoài Niệm, Nơi Nào Hoa Nở.	53

Tình Thương Thi Yêu

Giới thiệu

Lần đầu gặp tại tử vụ thụ hải, nàng mang theo nụ cười ấm áp như ánh mặt trời sáng lạn nhào vào lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thuong-thi-yeu>

1. Chương 1: Truyền Thuyết Thi Yêu.

Đêm, ánh trăng mờ ảo như sương.

Kiểm Tự Hồn hai tay gối trên đầu, nằm ngửa trên chiếc giường nhỏ, nhìn ra màn sương màu tím nhạt ngoài cửa sổ, không làm sao ngủ được. Cạch một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, sau đó cái người mà luôn phảng phất trong đầu hần thông thả đi vào.

Dưới ánh trăng liếc mắt nhìn một cái, có lẽ ẩn ký trên trán nàng sẽ làm cho người ta giật mình kinh hãi, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện vẻ xinh đẹp yêu mị toát ra mạnh mẽ từ thân thể nàng.

Kiểm Tự Hồn không nói lời nào, nhắm mắt lại giả ngủ, một lát sau liền cảm giác có người như cá trạch rúc vào lòng mình, mà hần lại không tự giác vươn tay, mặc cho tay phải bên kia vẫn nắm Kiểm Thần, tay còn lại vuốt ve mái tóc đen mềm như tơ.

Bàn tay thô ráp vân vê vài sợi tóc, mùi hương mê ly thoang thoảng tràn vào mũi. Chỉ một lát sau, người trong lòng đã ngủ thật say. Kiểm Tự Hồn lúc này mới hơi hơi cúi đầu nhìn xuống mỹ nhân ở trong lòng, khuôn mặt gần như trong suốt, hai mắt khép hờ, hàng lông mi dài che lấp đôi mắt màu nâu, ánh sáng chiếu lên mi hất xuống mí mắt bóng đen nhàn nhạt, cái mũi xinh xắn, môi phần hồng nở nang, chớp mắt một cái, trái tim vốn đã tĩnh lặng nhiều năm vậy mà bỗng nổi lên một tia đục vọng.

Hần cúi xuống gần hơn, gần như muốn hôn lên gương mặt phần nộn kia, đột nhiên lại bị hành động của mình làm cho kinh sợ, bây giờ Kiểm Tự Hồn mới phát hiện người nằm trong lòng vốn đã không còn là đứa trẻ năm nào nữa rồi.

Ngoài cửa sổ, gió thổi qua biển sương màu tím, xào xạc rung động, người trong lòng hình như có chút lạnh, lại lùi vào trong ngực hần một chút. Kiểm Tự Hồn theo bản năng siết chặt vòng tay ôm nàng, dưới ánh trăng, trên dung nhan khuynh quốc kia là một đóa hoa được vẽ kéo dài từ trán xuống má phải, bàn tay thô ráp trơn ắn ký giống như giọt nước rơi xuống, đột nhiên nhớ đến thi yêu, nếu không phải có ẩn ký này, nàng và những mỹ nhân bình thường khác có gì khác nhau đâu?

Vết chai trên tay khi nào mới làm cho nàng ngừng đau đớn? Người trong lòng cúi đầu lầm bầm câu gì đó, hần lại ôm nàng thật chặt. Kiểm Tự Hồn khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt lại một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, những ngày như vậy bao nhiêu năm nữa mới dừng lại đây?

Người đời đều nói thi yêu không rõ ràng, không phân biệt trắng đen, nhưng nhìn người nằm trong lòng hần đây, Kiểm Tự Hồn vạn phần thương yêu trơn mái tóc đen như tơ của nàng, thấp giọng nói: “Ly Nhi, sao nàng có thể không rõ ràng được? Người trong thiên hạ liệu có ai thuần khiết được như nàng?”

Hừng đông ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng lạn xuyên qua biển cây màu tím, Kiểm Tự Hồn vỗ vỗ Ly Nhi đang ngủ mê, nàng chỉ than nhẹ một tiếng, vì thế đành đem nàng nhẹ nhàng đặt lên giường, tự mình chuẩn bị đứng dậy.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ say, Kiếm Thần ngày thường vốn lạnh lẽo cứng rắn bất giác mỉm cười, hơn mười năm trước, ma giáo cùng vô lâm trung nguyên bắt đầu đại chiến, trở thành đại nạn uôn dân bá tánh, nhưng mà có phải là may mắn cho hắn hay không?

Vô số máu tươi của linh hồn người chết nhuộm toàn bộ rừng cây bùn đất thành màu đỏ, sương mù dính phải thành màu tím, không ngờ ánh trăng chiếu xuống rừng cây màu tím này vốn rực rỡ nhưng lại ngưng tụ nên một thi yêu, vật mà thiên hạ luôn kiêng kỵ.

Thi yêu? Nghĩ đến hai chữ này, Kiếm Tụ Hồn lại nhũm mày, hắn không muốn hình dung nàng như vậy, dù sao nàng tốt đẹp là vậy. Hắn hao phí tâm huyết hơn mười năm để bảo vệ che chở cho nàng, giữ cho nàng vẫn giống như lúc ban đầu là đứa trẻ con thuần khiết, giống như vị tiên tử giáng trần chưa từng gặp chuyện gì xảy ra ở nhân gian.

Kiếm Tụ Hồn sửa sang lại hành trang, đi tử vụ thụ hải(1), gân xanh trên ngón tay của hắn trên kiếm cổ như ẩn như hiện, nhìn một cảnh hoa thơm chim hót, phía sau vang lên tiếng gọi thanh thúy như ngọc bích: “Ca ca! Ca ca!”

Kiếm Tụ Hồn liền xoay người nhìn bóng dáng mỹ lệ đang chạy tới, một khắc đó vĩnh viễn khắc sâu vào tim hắn, “Nếu ta còn sống trên đời, ta nhất định sẽ sống vì nàng.” Nghĩ như vậy, nụ cười của hắn cũng trở nên ấm áp.

Hai tay dang rộng ra ôm lấy người đang chạy tới, trận gió mang theo hương hoa thơm ngát làm cho cái đầu vốn cứng như đá của hắn như tê dại: “Ca ca ra ngoài mua vài thứ, Ly Nhi ngoan ngoãn nghe lời, rõ chưa?”

Vỗ vỗ tấm lưng yếu ớt của người trong lòng, nhẹ giọng trấn an, dưới ánh mặt trời, Ly Nhi ngẩng đầu, ánh mắt kia trong veo như một hồ nước rộng lớn: “Vâng, Ly Nhi chờ ca ca trở về!”

Kiếm Tụ Hồn xoay người rời đi, mới phát hiện bước chân đã nhanh hơn không ít, hắn nghĩ đi nhanh thì về nhanh. Tử vụ thụ hải này, người bình thường cũng không vào được, Ly Nhi từ nhỏ cũng rất nghe lời, hắn nói nàng ở lại, nàng sẽ tuyệt đối không đi đâu.

Điểm này hắn vô cùng yên tâm. Chú thích:

(1): biển cây màu tím

2. Chương 2: Nam Cung Ngạo Và Kiếm Thần

Khi Kiếm Tụ Hồn gặp được hắc y nam tử lãnh khốc này ở trên đường, cũng không để ý gì, biệt hiệu Kiếm Thần của hắn cũng không phải là ‘lãng đắc hư danh’.

Nhưng mà giao thủ một chiêu, đến cả cao thủ kiếm đạo nổi danh trên giang hồ bao nhiêu năm như hắn cũng hoàn toàn chấn kinh. Kiếm Tụ Hồn thu hồi suy nghĩ muốn tốc chiến tốc thắng, nhìn thiếu niên chỉ tầm mười tám, mười chín trước mặt, hơn mười năm không giao thiệp với vô lâm, giang hồ tân tú(2), đã đáng sợ đến mức độ này rồi sao? Đối thủ cao ngạo và lạnh lùng, trong đôi tròng mắt kia, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh lạnh như băng, hoặc giả, chỉ có lúc nhìn thấy máu tươi, mới có thể sáng lên rực rỡ?

Vào lúc một đường kiếm xẹt qua trước ngực, Kiếm Tụ Hồn đột nhiên nghĩ như vậy. “Giao ra Phách Hồn, sẽ tha chết cho ngươi.” Kiếm của đối phương chỉ xéo, ánh mắt chỉ có ý vô tình liếc một cái, lại toát ra một loại tôn quý nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, thể nhưng khí thế cao cao tại thượng đó lại để lộ ra sự cô đơn vô biên vô tận, vắng lạnh như tuyết.

Kiếm Tụ Hồn nắm chặt thanh kiếm trong tay, thứ kia cũng là hắn liều mạng đoạt lấy, trần trở tán ra thành bột, tẩy đi âm hôi khí trên người Ly Nhi.

Trước lúc nhảy xuống vực, tay của hắn che ở trước ngực, chỉ hỏi một câu: “Ngươi là ai?”

Hắc y thiếu niên kia thậm chí không thèm nhìn thẳng hắn, chỉ có ánh mắt hư vô nhìn về phương xa nơi những rặng mây màu tím trôi khắp bầu trời phía Tây: “Nam Cung Ngạo”.

Nam Cung Ngạo, là ai? Đây là lời trong lòng Kiếm Tụ Hồn lúc đó, mà còn một câu khác, là câu cuối cùng hắn nghe được: “Thứ ngươi thua ta, hoàn toàn không phải là kiếm pháp”.

Tâm nếu như không có gì, thì kiếm sẽ vô địch. Nhưng mà người này, có thật trong lòng hấn không có gì? Là thời gian như thế nào, có thể khiến ột thiếu niên trẻ tuổi như vậy coi thường hết thấy?

Thật ra Nam Cung Ngạo không suy nghĩ gì cả, hấn chỉ là nói ra sự thật. Nếu như kiếm khách này có thể vứt bỏ tất cả cùng hấn quyết đấu, chỉ ít cũng sẽ không thua sớm như vậy. Hấn nhẹ nhàng phủi một giọt máu vương trên tóc, nhìn một thể hệ thần thoại trên giang hồ suy sụp rơi xuống, thu kiếm vào trong tay áo, một khắc trang nghiêm kia, cho phép hấn tự quan tâm đến thân thể đang bị thương của mình, là sự tôn kính lớn nhất đối với đối thủ cực mạnh này.

Hấn không tìm ra Phách Hồn, viên linh châu vạn năm có thể làm người chết sống lại, đắp thịt cho xương trắng trong lời đồn đại kia. Nhưng mà hấn không biết đến hai chữ “từ bỏ”. Mục đích của hấn từ đầu tới cuối chỉ là làm như thế nào, bác mệnh tuế nguyệt của Vọng Nguyệt U Lâu, nếu như có hai từ này, trên thế gian này khẳng định sẽ không có một người tên Nam Cung Ngạo.

Năm ngón tay làm thành trảo, trực tiếp cắm vào hộp sọ của Dư Ôn Thượng Tồn, những tàn niệm chưa bị tiêu diệt dừng mãnh tràn vào trong đầu hấn, có sự gian khổ khi đi

bái sư học nghệ, có những năm tháng thành danh tanh mùi máu, có sự đúng sai của cả một đời người, sau đó sau cùng của sau cùng, là một mảnh tĩnh lặng như một giọt nước trong, trong một mảng màu tím của hơi nước được ánh sáng phản chiếu, một chút thân ảnh, như u lan vĩnh trử(3).

Nam Cung Ngạo cong cong khóe môi, xem như là một cái mỉm cười, người sống trong máu tanh, một khi động lòng muốn thoái lui, cơ bản cũng chính là lui vào một kết cục chết.

Rừng cây kia, chính là tử vụ thụ hải !

Nam Cung Ngạo không gặp phải trở ngại nào xuyên qua rừng cây chứa kỳ môn bát quái trận, ánh mắt trời kia xuyên qua màn sương màu tím, cũng nhuốm thêm nhiều màu sắc sắc sỡ, vàng sáng tản ra, lại như bụi vàng vụn bạc rải xuống rừng cây, bất chợt cảm thấy, giống như là lạc bước vào tiên cảnh.

Bước chân của hấn, dừng bên cạnh một gian phòng nhỏ. Ở dưới cây hoa phía trước gian phòng kia, có một bạch y nữ tử, tổ nhâ thanh phong, chỉ là dựa vào thân cây đứng như vậy, đã khiến cho toàn bộ hoa lê ở trên cây ảm đạm mất đi màu sắc.

Nam Cung Ngạo nhìn hai giây, nhưng hấn không phải đang nhìn nữ nhân kia, trong mắt hấn, có xinh đẹp như thế nào cũng chỉ là bề ngoài mà thôi. Thật sự khiến hấn dừng chân, là trên người nữ tử kia dường như tỏa ra linh khí, cái thứ đó ngoài phách hồn, nghĩ không ra còn có loại bảo vật nào đạt được đến hiệu quả này.

Chỉ là nhẹ nhàng cước bộ di chuyển, nữ tử dưới tàng cây đã giương mắt lên nhìn. Trầm mặc, Nam Cung Ngạo không trầm mặc đâu, người của Vọng Nguyệt U Lâu nhất trí công nhận, người này nếu lấy thẩm mỹ quan mà suy xét thì đến người mù còn không bằng.

“Phách Hồn ở trên người người?” Ngữ khí của hấn không khác gì đang nói chuyện với một con bò, nữ tử dưới tàng cây cũng đã nhẹ nhàng đi tới, đôi mắt đẹp kia, như trong một dòng thủy ngân nuôi dưỡng ra một cặp trăn châu đen láy, ngay cả cây trong rừng bị liếc một cái như vậy, sợ rằng đều muốn tan chảy.

Nhưng mà Nam Cung Ngạo không phải cây.

Nữ tử kia nhìn hấn đầy nghi hoặc, hồi lâu, mới vô cùng không xác định mà gọi hấn một tiếng: “Ca ca?”.

Nam Cung Ngạo nhíu mày, đây là cái kiểu xưng hô gì? “Phách Hồn ở trên người người?”.

Ly Nhi tràn đầy nghi hoặc nhìn người trước mắt, khí thế của hấn sắc bén giống như một thanh lợi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, nhưng trong mơ hồ lại lộ ra hơi thở khiến nàng vô cùng quen thuộc. Đây, là ca ca sao? Có lẽ là phải, hấn thường ra ngoài rồi rất nhanh liền trở về, không phải sao?

Nam Cung Ngạo vốn dĩ không có chút nhần nại nào, đến khi hấn nhìn rõ người trước mặt, chính xác mà nói, là nhìn rõ đóa mạn châu sa tà mị yêu đã trên mặt nàng, sau đó người vốn lạnh lùng như hấn, cũng là trong lòng nổi lên một trận, thi yêu!

Thi yêu trong truyền thuyết sẽ mang đến lời nguyên rửa ác độc nhất, vốn là cấm kỵ của nhân gian, nhưng đối với loại người như Nam Cung Ngạo mà nói, lại không khác nào báu vật.

Hắn nhủ vậy, Phách Hồn nếu đã dung hòa vào thân thể nàng, tổn thương do tẩu hỏa nhập ma của lâu chủ, dùng máu của người này là có thể trị được, nhưng là người này đối với hắn, cũng có chút giá trị.

Suy nghĩ trong chốc lát, nữ nhân kia đã do dự đi tới, lại một lần nữa nhẹ giọng gọi: “Ca ca”.

Nam Cung Ngạo nâng mắt lên, nói với người đang do dự bất định kia: “Lại đây”. Vì thế nữ nhân kia liền ánh mắt tràn ngập niềm vui, nhẹ nhàng như chim yến chạy tới, bổ nhào vào trong lòng hắn một phen, sau đó mùi hương thoang thoảng vắt vương lan tỏa vào trong mũi, Nam Cung Ngạo hai tay vô cùng thuần thực điểm yếu huyết của nàng, xác định nàng không có động đậy, mới chậm rãi bắt mạch của nàng, sau đó xác định, Phách Hồn, quả nhiên là ở trong người nàng.

Chú thích:

(2): người mới trong giang hồ

(3): hoa lan mọc ở nơi tối tăm vĩnh viễn được cất giữ.

3. Chương 3: Đến Khi Gặp Lại Chẳng Tồn Chút Công Phu

Nữ tử trong lòng khẽ cọ đầu vào ngực hắn, sau đó ngẩng đầu, trong đôi mắt tràn đầy vui sướng: “Ca ca, cứ nghĩ người không cần Ly nhi nữa chứ.”

Hai tay Nam Cung Ngạo nắm lấy eo nhỏ của nàng, thời gian qua hắn đối với nữ nhân rất nhạt, không hơn, lần đầu lên giường với ai hắn cũng không còn nhớ rõ.

“Theo ta đi.” Đây là câu nói đầu tiên của hắn. Người trong lòng ngẩng đầu lên, nụ cười ngốc nghếch của nàng lọt vào mắt hắn: “A...”

Khi hai người tách khỏi nhau, không biết nếu Kiếm Tự Hồn thấy cảnh này, có thể hay không đâm ngực hỏi hận không nói cho Ly Nhi, trên đời này có một loại người, gọi là người xấu...

Khách điểm, Nam Cung Ngạo thuê hai gian phòng, hắn cũng không được xem là quân tử, nhưng ít ra cũng không phải là tên háo sắc. Nửa đêm, khi nàng rón ra rón rén tiến vào, hắn vẫn chưa ngủ.

Thói quen cảnh giác, đêm luôn phải cảnh giác không thể say giấc, cho dù rất mệt, cũng vĩnh viễn không thể ngủ sâu.

Nhưng lúc nữ tử đến bên cạnh hắn, hắn nhìn như vẫn không bị đánh thức, đã đổi thành tư thế phòng ngự hoàn hảo. Nhưng tư thế này chỉ duy trì được trong khoảnh khắc. Nàng đã chui vào giường hắn, trực tiếp tiến sát vào lòng hắn.

Xác định không còn động tác khác, bên môi Nam Cung Ngạo gợi lên một tia cười lạnh, Kiếm Tự Hồn, thì ra người cũng lưu luyến nhuyễn ngọc ôn hương.

Xoay người đem thân thể xinh đẹp mềm mại đặt dưới thân, trước nói hắn không phải là một tiểu nhân ham mê sắc dục hoa thơm, nhưng hắn tuyệt đối cũng không phải quân tử cấm dục mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, đồ đưa đến tận cửa, hắn luôn không cự tuyệt, huống chi lần này đưa đến cửa, xem ra hương vị không tệ.

Cúi người, hôn lên phần môi phần nộn ướt át, lực đạo không tính là ôn nhu, người dưới thân nhanh chóng mở to mắt, đôi mắt chưa tỉnh hẳn ánh lên tia nghi hoặc, ngơ ngác nhìn Nam Cung Ngạo, không thừa nhận cũng không được, tiểu yêu tinh này, thật quyến rũ.

Sự tình vốn là nước chảy vào mương, người dưới thân tuy nghi hoặc, nhưng cũng không chút phản kháng, chỉ tới khi hắn không chút thương tiếc tiến vào người nàng, tay nàng mới theo bản năng bấu chặt vai hắn, đau đớn viết rõ trên mặt, nhưng vẫn cắn môi không kêu lên, tư thế ẩn nhẫn càng kích thích Nam Cung Ngạo, vì thế động tác của hắn càng thêm điên cuồng.

Tiếng thở dốc than nhẹ tràn ngập đầy phòng, xuân sắc vô hạn. Nam Cung Ngạo đặc biệt tỉnh táo, một bên thường thức biểu tình của người dưới thân, một bên cười lạnh, nữ nhân trên đời, nhìn càng ngày thơ lại càng biết cách làm.

Không biết triển miên giằng co bao lâu, Nam Cung Ngạo rốt cục phóng thích ra, xoay người nằm xuống, kéo người dưới thân ra, phát hiện toàn thân nàng lạnh run, lại chui vào lòng hắn.

Thân thể đồ mồ hôi đầm đìa, vốn trắng mịn, lại phát ra hương thơm lạ lùng, làm người khác tỉnh táo tâm trí. Vì thế Nam Cung Ngạo buông tha việc đẩy nàng ra xa, ôm ấp nữ nhân đầu tiên cho hắn cảm giác mệt mỏi.

Lúc rời giường, Nam Cung Ngạo chỉ cảm thấy sinh lực đã dồi dào trở lại, nhưng nhin xuống ý nghĩ ôm nàng lần nữa, hắn là người thông minh, mặc kệ lúc nào, vĩnh viễn vẫn có thể phân biệt nặng nhẹ.

Lúc đứng dậy trong lúc vô tình thấy được vết máu trên tấm đệm trắng, vì thế hạ mi, nhìn người vẫn còn ngủ say trên giường, đưa tay nâng cầm nàng, làm nàng tỉnh lại từ giấc mộng, trong mắt tràn đầy mê ly: “Ca ca, Ly Nhi mệt chết đi.”

Nam Cung Ngạo cố nén dục niệm trong người, thấp giọng hỏi: “Đau không?” Ly Nhi đón nhận ánh mắt của hắn, do dự, vẫn gật đầu, Nam Cung Ngạo cười giễu cợt độc ác: “Vì sao không nói cho ta biết?”

Người trên giường ôm chần, cúi thấp đầu nói: “Chuyện ca ca làm, luôn vì muốn tốt cho Ly Nhi.”

Nam Cung Ngạo nhìn giai nhân trên giường, gần như muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, bảo bối nhật được này, thật là đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu.

4. Chương 4: Tổ Chức Sát Thủ Thần Bí

“Đi.” Nam Cung Ngạo chỉ nói một chữ, người trên giường nhẹ xoa đôi mắt, chậm rãi đứng dậy mặc quần áo, dáng người duyên dáng uyển chuyển, dần dần bị quần áo che lại. Nam Cung Ngạo dựa cửa đứng nhìn, miễn cưỡng chờ đợi.

Vẫn dùng ngựa di chuyển, Nam Cung Ngạo đem nàng ôm phía trước. Ly Nhi không xa lạ gì với ngựa, trước kia, Kiếm Tự Hồn mua rất nhiều về cho nàng nuôi thả ở trên đồng cỏ trong tử vụ thụ hải, thỉnh thoảng hắn cũng mang nàng cưỡi ngựa nhàn nhã tản bộ từ sáng đến tối.

Ở trên ngựa, nàng có chút uể oải, Nam Cung Ngạo theo thói quen chạy một mạch không ngừng, hướng tới Vọng Nguyệt U Lâu.

Đem xuống, bọn họ lại ngủ ở nhà trọ. Ly Nhi ngồi trước bàn, nhìn một bàn đồ ăn, lại nhìn sang Nam Cung Ngạo, nàng chính là không dùng thức ăn mặn.

Nam Cung Ngạo cầm bình rượu trong tay, dùng chiếc đũa xao xao bát, ý bảo ăn cơm! Ly Nhi thấy vậy liền vui vẻ ăn cơm, chạy một ngày đường, cũng là có chút đói bụng. Tuy Nam Cung Ngạo không để ý nhưng hắn vẫn kéo mái tóc dài của nàng xuống che đi ấn ký giữa trán, để tránh cho người khác chú ý.

Chạy như vậy ước chừng nửa tháng, đêm tá túc tại nhà trọ, nàng luôn nửa đêm đến rúc vào bên người hắn, Nam Cung Ngạo thì ai đến cũng không cự tuyệt, hơn nữa nhiều ngày sau, khi hắn vận công, cảm thấy nội lực tăng lên, thể lực so với trước kia càng cường tráng hơn, thậm chí hay là thi yêu này cũng là thuốc bổ?

Vì thế hắn không hề kiềm chế, hàng đêm tận hứng, Người dưới thân cho dù chịu không nổi cũng chỉ biết cúi đầu rên rỉ, ngay cả kháng cự một chút cũng không hề có. Có đôi khi thậm chí nàng đã rơi vào hôn mê hắn cũng thật lâu sau mới phát giác.

Mấy ngày chạy liên tục, rốt cục cũng đã đến nơi.

Nam Cung Ngạo xuống ngựa, theo thói quen, nhìn lên vách đá cao ngàn dặm. Liệu có ai nghĩ được, tổ chức sát thủ thần bí trên giang hồ Vọng Nguyệt U Lâu lại tọa ở đây, trong mây mờ mù mịt.

Giơ tay nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của người bên cạnh, gió núi phàn phật thổi bay hắc y của hắn, Ly Nhi nhìn mấy lọn tóc của mình bay lơ lửng gương mặt hắn, hắn không lộ vẻ gì.

Hắn phi thân bay lên, trong lòng ngực tuy có người nhưng thân thủ lại nhẹ như chim yến.

Ly Nhi ngậy người nhìn khung cảnh trước mặt, bàn tay đang nắm chặt góc áo của hắn buông ra, phi thường tò mò nhìn bốn phía, này đình các cao sừng sững thể nhưng lại ẩn mình trong một mảnh mây mờ, thực có cảm giác mờ ảo hư vô.

Nam Cung Ngạo không coi ai ra gì bước đi, Ly Nhi cơ hồ phải chạy mới đuổi kịp hắn, phía sau mơ hồ có người nhẹ giọng nói:

” Xem, kia có phải là sát thủ cực mạnh ở Vọng Nguyệt Lâu, hộ thân của lâu chủ.”

” Sao ngươi không nói sớm!”

Nam Cung Ngạo đưa Ly Nhi đến một tiểu lầu cực đơn giản. Hắn giơ tay, trong lòng bàn tay có nắm một thanh đoản kiếm trong suốt, nói: “Tay!”

Ly Nhi ngoan ngoãn đưa tay ra, Nam Cung Ngạo dùng kiếm cắt qua cổ tay nàng. Máu đỏ chậm rãi chảy ra. Ly Nhi thấy đau, rụt tay lại, giương mắt nhìn Nam Cung Ngạo, rồi lại chậm rãi đưa tay ra, giở máu tươi vào một cái bình nhỏ. Nam Cung Ngạo nói: ” Sống ở chỗ này.”

Sau đó sải bước đi ra ngoài.

Hừng đông ngày hôm sau Nam Cung Ngạo mới trở lại, vì lâu chủ hành công chữa thương nên cả đêm hắn canh giữ trước cửa sổ, hắn có chút mệt mỏi. Hắn ngồi bên giường, cởi bỏ quần áo, người trên giường đã mở mắt, vẻ mặt mỉm cười ngọt ngào nhìn hắn.

Nàng rướn cổ, thanh âm nhõng nhẽo gọi: “Ca ca!”

Nam Cung Ngạo cũng không có ngừng lại động tác, vô thanh vô tức tiếp tục cởi quần áo ra, sau đó áp nàng ngã xuống giường. Gần trưa, Nam Cung Ngạo mở mắt, thấy Ly Nhi ánh mắt ngập nước nhìn hắn.

“Chuyện gì?” Hắn hỏi thanh âm đã có vài phần không kiên nhẫn. “Ta...Ta đói bụng.”

“Chờ một chút.”

Nam Cung Ngạo mang nàng đi Thực Phủ của Vọng Nguyệt U Lâu, bây giờ đúng là giờ cơm chiều. Hầu hết mọi người ở Vọng Nguyệt U Lâu hiện tại đều đang ở Thực Phủ. Ly Nhi một thân áo trắng theo sau Nam Cung Ngạo tiến đến, mọi người đều đổ dồn ánh mắt lại đây.

Nam Cung Ngạo bữa bãi ngồi xuống một cái bàn, liền có người nhanh nhẹn chạy lại dọn dẹp sạch sẽ cho hắn, sau đó mang lên trái cây rau xanh. Ly Nhi có chút sợ hãi những ánh mắt xung quanh, có người lại gần Nam Cung Ngạo, Nam Cung Ngạo nói: “Ăn cơm.”

Vì thế nàng cầm đôi đũa, bắt đầu ăn, tốc độ cực nhanh, có thể thấy nàng là đói lắm. Nam Cung Ngạo không nhanh không chậm gấp thức ăn.

“Nam Cung, lần này thu hoạch không tồi nha.”

Một bàn tay đặt lên vai hắn, hắn không quay đầu lại, dám tùy tiện như thế này, ở Vọng Nguyệt Lâu chỉ có một người. Vọng Nguyệt U Lâu, thế lực chủ yếu chia làm ngũ đường nhị sử

Thu Ngự Phong là đường chúa Kim Quang Đường, Du Bạch là đường chúa Mộc Lâm Đường, Phù Phong là đường chúa Thủy Vực Đường, Mạc Ca là đường chúa Hỏa Ngục Đường, Trang Tĩnh là đường chúa Thổ Thạch Đường, Nam Cung Ngạo là Thanh Long sử, Hạ Hoài Chi là Bạch Hổ sử. Trong đó thế lực ngũ đường đều nhau, duy hai sử nhiều năm đi theo bên người lâu chủ, tục truyền công lực sâu không lường được. Người đứng phía sau hắn, đúng là Bạch Hổ sử Hạ Hoài Chi.

5. Chương 5: Chẳng Qua Chỉ Là Một Nữ Nhân Mà Thôi!

“Thu hoạch của ta, khi nào thì đến lượt ngươi hỏi?” Nam Cung Ngạo đầu cũng không thèm ngẩng lên, thản nhiên nói. Ly Nhi ngồi bên cạnh đưa mắt ngấm nhìn nam nhân cao lớn ở bên cạnh bàn, hắn một thân nguyệt bạch trường sam*, tuy rằng mang theo ý cười, nhưng lại có một loại âm lộ toát ra từ trong xương.

*nguyệt bạch trường sam: áo dài nam

Cặp mắt âm lãnh kia bắn tới, Ly Nhi sợ hãi nhích lại gần Nam Cung Ngạo, Nam Cung Ngạo chỉ một lần nữa nói: “Ăn cơm.”

Hạ Hoài Chi cười lạnh một tiếng, hậm hực bỏ đi, Nam Cung ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng, từ lúc hắn lỡ tay giết chết Hạ Hoài Bằng mười năm trước, con người này sớm muộn gì cũng sẽ cùng hắn quyết đấu một trận sinh tử. Đây phải chăng là lý do Quý Trọng Sinh trọng dụng bọn họ?

Buổi tối Nam Cung Ngạo đổi ca cho Hạ Hoài Chi, canh giữ ở dưới cửa sổ lằng tẩm của Quý Trọng Sinh, ánh trăng vẫn sáng tỏ như trước, chiếu lên hắc y của hắn, hình chiếu loang lổ ở trên tường, khiến hắn nhớ đến lúc hắn còn rất nhỏ, người mà đáng lẽ hắn phải gọi là mẫu thân kia trước giờ hắn chưa từng gọi qua, khi đó bà cũng vẫn còn rất trẻ, bà vuốt đầu hắn, ánh mắt lạnh lẽo mà dứt khoát: “Cha của con, là một anh hùng. Con, nhất định của phải làm một anh hùng”.

Anh hùng? Nam Cung Ngạo nhìn trăng tròn, ánh mắt đó trên người thiếu niên mười chín tuổi này làm người ta rợn cả tóc gáy.

Những ngày như vậy chậm chạp trôi qua được hai tháng, Vọng Nguyệt U Lâu không thay đổi, chỉ là người vĩnh viễn không biết được người ở trong đó ai sẽ một đi không trở về.

“Mấy tiểu mỹ nhân ở Hoa Noãn Các mỗi ngày đều nhớ người đó.” Du Bạch vỗ vai Nam Cung Ngạo, cười rất có thâm ý, “Có muốn đến xem hay không?”.

Nam Cung Ngạo ngẩng đầu nhìn vị chiến hữu duy nhất này, đương nhiên biết chuyện hắn đang ám chỉ, chỉ thần nhiên cười: “Chẳng qua chỉ là nữ nhân mà thôi.”

Hắn làm như không có chuyện gì rời đi, đúng vậy, chẳng qua chỉ là nữ nhân mà thôi. Kế hoạch đã dần dần được tiến hành, Nam Cung thi thoảng nhìn về phía Trung Nguyên, tự nói với bản thân có lẽ sắp rồi? Nhưng mà không nắm chắc, nhìn thế lực đã được chia đều, mặc dù trong bình máu có cho thêm xà mạt thảo ẩn trong máu của Quý Trọng Sinh nhưng thời gian phát tác rất chậm rất chậm. Nếu không, cẩn thận như Quý Trọng Sinh, làm sao có thể mắc mưu.

Lúc đi ra, Nam Cung Ngạo nhìn thấy Ly Nhi, nàng đã đứng ở đó rất lâu rồi, bộ dáng hai tay ôm trước ngực, khiến cho thân dưới của hắn như có một đám lửa bùng cháy. Vì thế hắn lập tức đi đến ôm lấy nàng, nàng hoảng sợ quay người, nhưng ngay khi nhìn ra Nam Cung Ngạo liền lập tức mỉm cười ngọt ngào: “Ca ca.”

Hai tay nàng vô cùng thân mật vòng qua cổ hắn, dùng đầu cọ vào ngực hắn, giống như con chó nhỏ đi lạc gặp lại chủ nhân của mình. Nam Cung Ngạo không nói gì, hiện tại hắn có vấn đề riêng cần giải quyết.

Lập tức ôm nàng vào căn phòng nhỏ nghe sóng biển, hắn đi thẳng vào vấn đề, nàng thấp giọng hừ một tiếng, nắm chặt lấy cái chăn bên người. Nhìn người dưới thân khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến nhăn nhúm, nhưng lại vẫn chỉ phục tùng nhìn hắn, hàm răng cắn chặt, cúi đầu phát ra tiếng rên nhẹ.

Lần này làm thật lâu, Nam Cung Ngạo nhìn mặt nàng đã biến sắc rồi, vì thế từ trong cơ thể nàng rút ra, dùng lực mở cái miệng nhỏ thơm tho của nàng ra, trực tiếp đưa vào. Nàng muốn ới mà không thể, vật to lớn kia đè ở trong miệng, cảm thấy hô hấp cũng không thể bình thường, bàn tay nhỏ trắng như bạch ngọc, nắm lấy vật áo của Nam Cung Ngạo, phát ra những tiếng ô ô.

Đợi đến khi Nam Cung Ngạo cuối cùng đã thỏa mãn, chậm rãi rút ra, gương mặt trắng nõn của nàng đã có vài vết bầm tím. Trong đôi mắt đẹp sâu thẳm lệ quang trong suốt, nhưng cuối cùng lại không chảy xuống. Thân thể trần truồng lại dựa vào trong lòng Nam Cung Ngạo một lúc, cả người đều rúc vào trong đó.

Nam Cung Ngạo kéo tóc nàng lại gần rồi nhìn nàng, nàng tràn đầy nghi hoặc nhìn thẳng hắn, Nam Cung Ngạo lãnh đạm nói: “Cút!”

Ly Nhi cả nửa ngày không có phản ứng, cứ như vậy nhìn Nam Cung Ngạo, ánh mắt của Nam Cung Ngạo hình như đã dọa nàng chết khiếp. Nàng đứng lên, tùy tiện mặc quần áo rồi lảo đảo bỏ chạy.

Nam Cung Ngạo khép hờ ánh mắt, chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi!

Ngoài phòng gió còn hơi lạnh, Ly Nhi không dám đi xa, trí nhớ của thi yêu vô cùng kém, mỗi ngày đều có những ký ức từ từ trôi đi mất.

Nàng dựa vào bức tường viện ngồi xuống, cơ thể mệt mỏi lại vào trong góc, nàng nằm mơ, mơ nhìn thấy một đám sương mù màu tím, trong căn phòng nhỏ dưới ánh trăng, một nam nhân ôn nhu ôm nàng, mặc cho nàng rúc đầu vào trong lòng hắn, bàn tay hơi thô ráp vuốt ve mái tóc đen của nàng, nhẹ nhàng ngắm nghía.

6. Chương 6: Ta Muốn Thêm Điều Kiện, Là Nàng.

Hạ Hoài Chi thể nhưng lại ra tay tương trợ, điều này làm Nam Cung Ngạo thực không ngờ.

“Không cần kinh ngạc, đều cùng mục đích mà thôi.”, thanh âm Hạ Hoài Chi tuyệt không có chút cảm xúc. “Điều kiện gì?”

” Sau khi thành công, nơi này thuộc về ta.” “Thủy Hỏa đường không có vấn đề sao?” “Ta không có vấn đề, bọn họ có vấn đề gì?”

Thỉnh Đào Tiểu Cự, hai người nhìn như người tới ta đi, một bộ lạnh lùng, lại còn dùng bí ngữ âm thầm nói chuyện với nhau.

“Ta đồng ý.”, trên mặt Nam Cung Ngạo không có biểu tình gì, vì thế Hạ Hoài Chi thu kiếm, toan đi ra cửa lại thấy bóng dáng màu trắng kia trốn ở trong phòng nên phi thân bế nàng ra, khiến nàng kêu lên một tiếng thét chói tai.

Nam Cung Ngạo chau lông mày, Hạ Hoài Chi cười đến đặc biệt, nói: “Ta muốn bổ sung điều kiện, thêm nàng ta nữa.”

Nàng mở to mắt nhìn Nam Cung Ngạo, hồi lâu, Nam Cung Ngạo phất tay nói: “Người cứ mang đi.”

Hạ Hoài Chi vì thế bế Ly Nhi bước đi, nàng vẫn giãy dụa mãnh liệt, thanh âm cũng cất cao gọi: “Ca ca!” “Đi cùng hắn đi.”

Nam Cung Ngạo quay đầu nhìn nàng, lãnh đạm nói. Vì thế Ly Nhi lại trở lại im lặng, để mặc Hạ Hoài Chi ôm đi, ra khỏi Thỉnh Đào Tiểu Cự. Đợi cho người dần dần đi khuất, Nam Cung Ngạo rút kiếm trong tay áo ra nhẹ vuốt ve, phảng phất nhớ đến gương mặt

lạnh như băng của người đàn bà mười năm trước.

Nam Cung Ngạo vẫn như cũ làm tròn chức trách canh giữ bên cửa sổ, nhưng trong lòng luôn thầm nghĩ, chỉ còn nửa năm nữa, nửa năm.

Đã mười ngày Nam Cung Ngạo không gặp Ly Nhi, hắn không nghĩ là sẽ lại gặp lại nàng, thế nhưng hắn lại gặp nàng ở Thực Phủ. Nàng ngồi bên người Hạ Hoài Chi, đôi mắt đẹp hoe đỏ, Hạ Hoài Chi dùng một tay siết chặt cái eo nhỏ nhắn của nàng, cầm ly rượu uyển chuyển miệng nàng, gò má nàng càng ngày càng hồng, cái loại hồng này thực mê hồn khiến người nhìn tâm tình câu dăng.

Hạ Hoài Chi buông nàng ra, nói: “Đi về phía trước hai bước.”

Vì thế nàng đứng lên, loạng choạng tiến về phía trước hai bước, vịn vào cái bàn, khẩn cầu nhìn Hạ Hoài Chi.

“Vẫn chưa đủ say.” Hạ Hoài Chi bưng rượu tiến đến, đổ thuốc bột màu trắng vào cốc rượu, đưa đến miệng nàng nói: “Mau, uống hết.”

Ly Nhi có chút sợ hãi nhìn hắn, Hạ Hoài Chi cường bạo ép nàng uống vào, Ly Nhi đột nhiên nhìn thấy Nam Cung Ngạo, nhìn thật lâu, thật lâu mới lao đảo chạy đến, trong đáy mắt hiện lên tia vui sướng, nàng nhẹ gọi: “Ca ca!”

Nam Cung Ngạo thuận thế kéo tay nàng, chậm rãi tiến lại chỗ Hạ Hoài Chi, cầm lấy chén rượu trong tay Hạ Hoài Chi đưa đến bên miệng Ly Nhi, nói: “Uống!”

Ly Nhi kinh ngạc nhìn hấn, lại nhìn đến chén rượu trong tay hấn, rồi chậm rãi đưa tay ra cầm lấy chén rượu, cúi đầu uống cạn, ánh mắt vốn đã mê ly lại hiện lên một tầng nước mỏng.

Nam Cung buông nàng ra, xoay người rời đi. Người xung quanh vây xem cũng không dám lên tiếng, ai cũng biết Hạ Hoài Chi muốn trả thù hấn, nhưng là để trả thù hấn mà dùng một nữ nhân sao? Nam Cung cười đến trào phúng.

Nam Cung cũng không còn muốn nàng nữa, hấn đối đủ loại kiểu nữ nhân, nàng đối với hấn mà nói cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Nàng té xỉu ở Thực Phủ, Nam Cung đầu thậm chí cũng không quay đầu lại nhìn. Hạ Hoài Chi không có ở đó, lão mục tử đành bế nàng trở về, thấy thể Lưu Phủ ở Y sư đường liền nói: “Khoan đã, cứ để nàng ở đây ta xem chút, đằng nào đem về rồi cũng phải tới tìm ta.”

Hấn bắt mạch, nghiêm túc nhíu mi nói: “Trở về chúc mừng chủ nhân nhà người đi, nàng có hỉ mạch, đã được hai tháng.”

Lão mục tử làm như không có việc gì, bế nàng quay về Bích Lạc Hiên. Mọi người đều nhìn đến Nam Cung Ngạo.

Vài ngày sau, Hạ Hoài Chi phái người đến mời hấn qua. Nam Cung hừ lạnh đi vào Bích Lạc Hiên, khó chịu nói: “Người lại giở trò gì nữa đây?”

“Ta mời người đến xem kịch vui a.” Hạ Hoài Chi nhìn người đang thối lui ở góc tường, cười đến lãnh khốc.

Nam Cung Ngạo mặt không chút thay đổi, nhìn người đang lạnh run kia, vừa lúc chạm ánh mắt của nàng, trước mắt hiện lên đóa mạn châu sa đỏ như máu kia, đột nhiên dâng lên một tia chán ghét, con của Nam Cung Ngạo ta làm sao có thể được sinh ra từ một cái thi yêu.

Ly Nhi một tay ôm bụng, một tay chống vào bức tường phía sau, hoảng sợ nhìn bát canh màu đen trên tay Lưu thẩm, ánh mắt cầu xin thương xót làm cho Lưu thẩm cũng không dám trực tiếp nhìn thẳng nàng, thanh âm mất kiên nhẫn nói: “Ngoan ngoan uống đi.”

Ly Nhi nhìn nàng đi tới, dùng sức đẩy nàng chạy ra ngoài, chạy trốn quá mau, va vào người Nam Cung Ngạo, Nam Cung Ngạo nhìn Hạ Hoài Chi phía sau, đưa tay nâng cầm Ly Nhi lên, sau đó chăm chăm nhìn nàng. Ánh mắt nàng ngấn nước xinh đẹp lại ưu thương, nàng nói:

“Ca ca, hãy để ta sinh hạ hấn đi, người không thích hấn, ta có thể trở về tử vụ thụ hải, có thể không nói cho hấn hấn là ai, Ly Nhi rất nghe lời, hấn cũng sẽ rất nghe lời. Ca ca, van cầu người, van cầu người.”

Đôi mắt nàng tràn ngập hy vọng nhìn hấn, Lưu thẩm cũng trầm ngưng ở phía sau nàng, nhìn Nam Cung Ngạo. Nam Cung Ngạo nắm bả vai của nàng, đẩy nàng từ trong lòng ra, sau đó dùng tay phải mạnh bạo đánh vào bụng nàng. Lưu thẩm phía sau kinh hô một tiếng, nàng từ trong tay hấn chậm rãi ngã xuống, uể oải trên mặt đất, sắc mặt trắng như tờ giấy, hai tay ôm bụng, ngay cả tiếng rên rỉ cũng trở nên vô dụng. Nam Cung Ngạo quay đầu nhìn Hạ Hoài Chi, nói: “Còn có việc gì không?”

Đôi mắt Hạ Hoài Chi lóe lên phần hận. Nàng nằm trên mặt đất cúi thấp đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, máu dưới thân tràn ra, liền rơi vào hôn mê.

Từ đó về sau, Ly Nhi không dám tới gần hấn nữa, Nam Cung Ngạo chỉ không thể nào ngủ, có thể làm cho nàng tuyệt vọng đi. Nhưng là hấn không biết Hạ Hoài Chi đối xử với nàng thế nào.

7. Chương 7: Phải Tra Tấn Hấn

Ngũ đường nhị sử làm phản khiến Vọng Nguyệt U Lâu máu chảy thành sông.

Nam Cung cùng Hạ Hoài Chi đứng sòng vai nhau, nhìn Quý Trọng Sinh đang kịch liệt kháng cự, tóc dài rối tung, máu tươi loang lổ khắp thân thể, giống như một ác ma hoàn hồn. Tuy hai người cùng đứng với nhau một chỗ, nhưng trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

Nam Cung Ngạo nghĩ: người trung nguyên có lẽ vài ngày sau sẽ tới

Nhưng Hạ Hoài Chi liếc mắt người bên cạnh, thầm nghĩ nguy Thất tinh trên người Nam Cung Ngạo hẳn là sẽ nhanh phát tác.

Kịch liệt kháng cự không được bao lâu sau, Quý Trọng Sinh đã hiện dấu hiệu mệt mỏi, dù gì thì cũng là cũng là một đấu một trăm. Người này cai quản Vọng Nguyệt U Lâu năm mươi năm, liệu người đã từng nghĩ sẽ chết bởi người của Vọng Nguyệt U Lâu chưa?

Cuối cùng, Hạ Hoài Chi cùng Nam Cung liên thủ xuất ra một kích, trời sụp đất nứt, ban cho Quý Trọng Sinh cái chết như bao vị anh hùng trong truyền thuyết khác.

“Quyền lực, dục vọng, Nam Cung Ngạo, Hạ Hoài Chi, dưới hoàng tuyền, ta sẽ chờ các ngươi để chơi nốt bàn cờ này! ha ha ha ha...”

Hai người đều không nói gì, tuy rằng người này thường ngày vẫn xem bọn họ làm con chó để sai sử, nhưng khi cái bóng đen kia chậm rãi ngã xuống, hai người ần ần có chút thương hại.

Nam Cung Ngạo đột nhiên phát giác không đúng, trước mắt hắn càng ngày càng mơ hồ, hắn lắc mạnh đầu cho đầu óc thanh tỉnh. Hạ Hoài Chi nhếch khóe miệng cười. Ánh sáng trước mắt chậm rãi mờ nhạt, Nam Cung Ngạo bất động thanh sắc, đau đớn từ trong mắt rồi chậm rãi lan ra toàn thân, hắn âm thầm cắn răng chịu đựng. Hắn vận nội công bắt đầu tu luyện bằng tầm liệt hỏa, nhưng thân thể chỉ cảm thấy một trận mệt mỏi, dùng cách gì cũng không vận khí được. Độc tố càng ngày càng lan thối thức sức chịu đựng của hắn.

Thất tinh hải đường? Trong lòng nhảy một chút, môi cắn chảy máu, mồ hôi trên mặt ra ướt như tắm.

“Xem ra Nam Cung huynh thân thể không khỏe a.”

Thanh âm Hạ Hoài Chi lộ ra vô cùng khoái chí, giờ tay xuất ra cầm nã thủ, Nam Cung Ngạo dựa vào địa thế mơ hồ, phán đoán chiêu thức của hắn, chống đỡ gần mười chiêu hắn tỏ ra có vẻ mệt mỏi.

Hạ Hoài Chi chưa muốn giết hắn ngay, lưu lại chậm rãi tra tấn mới là phong cách của hắn. Nam Cung Ngạo đương nhiên biết kết cục nếu bị rơi vào tay hắn. Du Bạch lặng yên đứng một bên nhìn, hắn vào Vọng Nguyệt U Lâu so với Nam Cung còn sớm hơn, nếu Nam Cung Ngạo chết đi... Như vậy công lao có phải đều rơi vào chính mình rồi hay không?

Hắn nghĩ như vậy, cảm thấy được cái lợi không ngờ, vì thế an ủi mình: dù sao chính mình ra tay cũng không đánh lại Hạ Hoài Chi, cũng không cần mình giúp vội.

Hạ Hoài Chi vừa lòng nhìn vật trong lòng bàn tay, người này, giết chết thân nhân duy nhất của hắn! Hắn nghĩ như vậy, nhưng là không rõ tại sao mình đơn giản một kiếm giết hắn? Nhìn người kia kiêu ngạo mím khóe môi, bộ dáng cố nén không kêu một tiếng, Hạ Hoài Chi cho là mình tìm được lý do: phải tra tấn hắn! Đúng vậy, ta muốn cho hắn sống không bằng chết.

Nhưng có một điều mà Hạ Hoài Chi không ngờ là, máu nơi đó từ Ly Nhi mà đến. Nàng mờ mịt đứng sau đám người, sau đó không khí đột nhiên trở lên thật lạnh, thi thể không trọn vẹn trên mặt đất chậm rãi đứng lên, chậm rãi di động.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu sợ hãi, hỗn loạn vang lên bốn phía. Hạ Hoài Chi cũng dừng công kích, xung quanh nổi lên rất nhiều thi thể đã bị chém chậm rãi di động. Ly Nhi theo bản năng chạy về phía Nam Cung Ngạo, nàng nhìn hắn, khào khào kêu một tiếng: “Ca ca!”

Nam Cung Ngạo khàn khàn nói: “Đưa ta rời đi!”

Hạ Hoài Chi chỉ huy người chống lại đám thi thể, nhưng đám thi thể này dù có bị rụng hết chân tay vẫn chậm chậm tiến lên. Hạ Hoài Chi tức giận đến đỏ hết mắt, hắn thể nhưng lại quên đi này thi yêu!

Ly Nhi nhìn đám người hỗn loạn, ánh mắt tràn đầy bối rối. Nhưng nàng biết, nàng phải đưa hắn rời khỏi đây. Vì thế đưa tay kéo hắn, nhảy xuống vách núi sâu không thấy đáy. Thần trí Nam Cung đã có phần mơ hồ, nhưng bản năng sinh tồn mãnh liệt trỗi dậy, hắn khi rơi xuống gần chạm đến đất thì xuất ra một luồng nội lực làm tốc độ rơi chậm lại, tránh thương tổn nặng.

Ly Nhi cố hết sức chống hắn, hắn cố hết sức không để mình rơi vào hôn mê, nói: “Đi hướng bắc!”

Ly Nhi mê mang đứng tại chỗ, Nam Cung có chút rối rắm, nàng có phải hay không không biết hướng bắc đi đường nào?

Nhưng là bây giờ không muốn nghĩ nhiều nữa, hắn đưa ngón tay chỉ phương hướng, Ly Nhi liền đỡ hắn nghiêng ngả lão đảo đi, khi đó hơn phân nửa cơ thể của hắn đã tựa vào người nàng.

Nếu không phải trên núi có nhiều thi thể như thế thì Hạ Hoài Chi nhất định sẽ dễ dàng đuổi kịp bọn họ. Nhưng là trên núi có rất nhiều thi thể nên Hạ Hải Chi không đuổi theo bọn họ.

Trên núi Bắc Thần có mấy vụn cái sơn động, ánh sáng trước mắt Nam Cung đã hoàn toàn biến mất, cái cảm giác xung quanh một mảnh đen tối làm cho hắn gần như điên cuồng, nhưng hắn tự nói với mình, hắn phải sống sót. Hắn muốn nói cho người đàn bà kia, hắn là giỏi nhất!

Ly Nhi giúp đỡ hắn vào một cái sơn động, Nam Cung Ngạo nghe người bên cạnh thở dốc, âm thanh lạnh lùng nói: “Được rồi.”

Vì thế nàng dừng lại, để hắn tựa người vào một góc ngồi. Nam Cung giọng khàn khàn nói: “Chú ý xung quanh.”

Ly Nhi ngây ngốc gật gật đầu: “Vâng.”

Nam Cung Ngạo vận công kiểm tra thân thể một lượt, hóa ra độc kia cũng không phải thất tinh hải đường, hắn thấy yên tâm phần nào, nhưng là đặc tính tương tự.

Vì vậy, khi Nam Cung vận công, làm cho nội lực hắn tản mạn, làm cho hắn không dám tái vận công nữa. Hắn dừng lại, đau đớn tra tấn thần kinh hắn, hắn ngã người trên mặt đất, cắn răng cố nén.

8. Chương 8: Rất Đau.

Ly Nhi dựa vào vách hang động ngủ thiếp đi, thúc giục một lần thi cướp đối với thi yêu thì hao tổn linh khí rất nhiều.

Nàng mở to mắt, lấp bắp kinh hãi, chạy nhanh lại xem Nam Cung Ngạo.

Nam Cung Ngạo đã rơi vào mức độ hôn mê, môi mỏng khô nứt nẻ. Hiện tại, người này rốt cuộc đã không còn dáng vẻ kiêu ngạo, không còn ráng vẻ kiên cường cũng không còn ung dung thản nhiên mà lãnh khốc.

Hắn khẽ mấp máy môi, nói một chữ nước, một khắc đó, yếu ớt giống như đứa trẻ. Ly Nhi nhìn xung quanh, tìm đâu ra nước bây giờ? Nàng không dám để hắn ở lại để mà rời đi, vì thế đỡ hắn dậy, há miệng cắn cổ tay của mình, đầu tiên cảm giác có chút

đau, chỉ trầy chút da. Một tầng nước mỏng bao phủ tầm mắt của nàng, nàng nhắm mắt lại cắn thật mạnh một cái, máu đã chảy ra đỏ tươi đỏ tươi.

Nàng nhẹ nhàng đưa lên, chậm rãi nhỏ vào miệng hắn. Nam Cung chỉ thấy nóng, mông lung có gì đó đưa lên, sau đó có nước chảy vào miệng hắn, hắn theo bản năng hút vào, có chút cấp bách, thiếu chút nữa sặc.

Ly Nhi kinh hoảng vỗ lưng cho hắn, khẽ gọi: “Ca ca?”

Hắn không hề tỉnh, vì thế nàng lại đưa tay lên, mặc cho hắn mút vào.

Khi Nam Cung tỉnh lại, nàng đang ôm hắn trong lòng, hắn có chút chán ghét cái tư thế này, từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào ôm hắn. Hắn dùng lực đẩy nàng ra, nàng vẫn không hề tỉnh.

Bên ngoài sơn động đã gần đến trưa, Nam Cung Ngạo đưa tay lay lay người Ly Nhi,

Ly Nhi thể này mới mở to mắt, thấy Nam Cung Ngạo đã tỉnh, giọng nói đơn thuần vui sướng gọi: “Ca ca!”

“Chúng ta sẽ ở trong này vài ngày, ta cần mấy vị thuốc.” Nam Cung Ngạo một tay ngăn không cho nàng nhào vào ngực hắn, lạnh lùng nói. Ly Nhi vẫn như cũ gật đầu, nói vâng.

Mỗi đêm độc sẽ phát tác một lần, trước đó vài ngày tính tình của hắn đặc biệt hung bạo, vào thời điểm đau nhất, hắn sẽ phát tiết lên người Ly Nhi, Ly Nhi chỉ cắn môi không rên một tiếng, hắn lại có chút biến thái

muốn nghe nàng kêu đau, vì thế hấn cắn nàng, đánh nàng, thậm chí cố ý không cho nàng thỏa mãn, nhưng nàng vẫn không nói lời nào, chỉ đôi khi hừ nhẹ một tiếng.

Đêm hôm đó, vẫn là một đêm kịch liệt hoan ái, đêm khuya Nam Cung Ngạo đột nhiên tỉnh dậy, người kia không ở bên người, vốn quen bất cứ khi nào tỉnh lại đều có thể chạm được nàng, lúc này đột nhiên không thấy, hấn cảm thấy có chút mất mát.

Hấn nhẹ nhàng đi về cửa động, đột nhiên nghe được tiếng khóc trầm thấp, nương theo tiếng khóc đi qua, ôm lấy mỹ nhân đang ngồi bên cửa động, nàng ở trong ngực hấn khóc nức nở.

“Làm sao vậy?” Nam Cung Ngạo không hề phát hiện ra giọng nói của hấn lần đầu tiên lại ôn nhu như vậy.

“Ca ca, đau.” Nàng cầm tay hấn, chạm vào bả vai của nàng: “Rất đau.”

Mấy chữ đó, làm cho Nam Cung Ngạo nhớ tới lúc hấn còn rất nhỏ, lúc đó vĩnh viễn không có người quan tâm đến sự sống chết của hấn. Đầu ngón tay của Nam Cung Ngạo lướt qua da thịt của nàng, bả vai của cô hấn biết là vết thương gì, là bị hấn cắn một cái, máu chảy dính dính.

Đầu ngón tay trượt xuống, Nam Cung Ngạo cúi xuống tình tế liếm hết máu, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi của nàng, nụ hôn này, không mang theo dục vọng, dịu dàng mà triền miên. Lúc đầu Ly Nhi có chút sợ hãi, thật lâu sau chậm rãi bình tĩnh lại, hai tay kéo cổ của hấn xuống, để hấn tùy ý đặt nàng trên mặt đá lạnh như băng.

Hai người ôm nhau ngủ, giống như hai tiểu động vật sợ lạnh cùng sưởi ấm cho nhau. Đêm hôm đó, trong giấc mơ của Nam Cung Ngạo, không có nữ nhân lạnh như băng kia, cũng không có hài tử bị vứt bỏ đến tuyệt vọng.

Nam Cung Ngạo bắt đầu hướng dẫn cho Ly Nhi lên núi tìm kiếm thu thập thảo dược, Ly Nhi không biết nhưng hấn miêu tả hình dạng cho nàng, sau đó nàng hái về cho hấn phân biệt.

9. Chương 9: Ta Tên Nam Cung Ngạo

Nghỉ ngơi vài hôm, Ly Nhi hoạt bát lên một chút. Nam Cung Ngạo tương đối thông thuộc địa hình ngọn núi này, tìm một cái khe núi bên cạnh dòng suối, việc cấp bách trước mắt là phải trị khỏi mắt trước đã.

“Ca ca, bên đó có hai con chim nhỏ kìa”. Ly Nhi nâng tay hấn lên, chỉ sang bên trái, trên

mặt Nam Cung Ngạo mang theo ý cười ôn nhu, khiến cho khuôn mặt anh tuấn của hấn hiện lên ánh mặt trời tuấn lãng sáng ngời. Nam Cung Ngạo lắng tai nghe một lúc, đột nhiên phi thân, vươn tay bắt lấy một con, thuận tay đưa cho nàng.

“Ca ca, bọn chúng sống rất vui vẻ”. Ly Nhi kinh ngạc nhìn con còn lại bay đi mất hút không thấy bóng dáng, nhẹ nhàng thả con ở trên tay mình bay đi, vừa tìm kiếm loại cỏ mà Nam Cung nói, vừa nắm chặt tay hấn nói chuyện.

Nam Cung Ngạo chậm rãi theo nàng đi về phía trước, tay chạm vào một đóa hoa, vì thế thuận tay hái tặng nàng. Nàng kinh hỷ nâng niu trong tay, tiếng cười trong trẻo, giống như cái khe núi kia. Nam Cung Ngạo đột nhiên nghĩ, ánh mắt nàng bây giờ, chắc chắn cũng trong trẻo giống như khe núi kia.

Lần đầu tiên Nam Cung Ngạo nhìn thấy dòng suối kia, nghĩ rằng đó không giống vật của phạm trần. Ly Nhi cười khanh khách ôm lấy cổ hấn, kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn. Hơi thở thơm mát phả vào mặt, Nam Cung Ngạo chỉ cảm thấy máu trong người bùng bùng lửa cháy. Hấn vươn tay kéo lấy cái eo nhỏ uyển chuyển, không chịu nổi mà nắm chặt lấy nàng, đè ở trên mặt đất, hạ thân kích động không giấu giếm chút nào ý đồ của hấn. Khi hấn nặng nề hôn đến cổ, người ở dưới thân nói đứt quãng: “Ca ca... phải... ưm, còn phải đi tìm thuốc nữa... a...”.

Nam Cung Ngạo trong lòng ngăn ra, sau đó dục hỏa dần tắt, đúng vậy, bây giờ không phải là lúc nữ nhi tình trường.

Buổi trưa, Ly Nhi đi bắt cá trong suối, lúc mới đầu cái gì cũng không bắt nổi, vài hôm sau kỹ thuật ngày một tốt lên. Nam Cung Ngạo ở bên suối sỡ soạn mổ con cá béo nức, dùng gậy xuyên qua.

Ly Nhi đi kiểm củi lửa, chậm rãi nướng. Khi mùi thơm bay ra tứ phía, nàng đem con cá nướng ngon lành thổi nguội đưa cho hắn, hắn lần mò đút vào trong miệng nàng, vì thế nàng nũng nịu ngậm luôn cả ngón tay của hắn, nhẹ nhàng liếm mát.

Loại cảm xúc mềm mại ấm áp đó, theo đầu ngón tay thô ráp truyền đến, Nam Cung Ngạo ngẩn người một lát.

“Ly Nhi” Hắn cúi đầu gọi. Vì thế Ly Nhi nũng nịu ghé sát vào hắn, hắn một tay nhẹ nhàng ôm vai nàng, tựa cằm lên vai nàng, đột nhiên nói: “Ta là ai?”

“Ca ca.” Ly Nhi cọ cọ ở trước ngực hắn, nói như vậy. Nam Cung Ngạo lấy tay nâng cằm nàng lên, mặc dù hắn không nhìn thấy, vẫn để cho nàng nhìn vào mắt hắn: “Ta tên Nam Cung Ngạo”.

“Nam...” Ly Nhi học chữ cơ hồ rất chậm. Nam Cung Ngạo nghĩ vậy, Kiếm Tự Hồn lúc đầu dạy nàng hai chữ ca ca này, nhất định là đã tốn không ít công sức. Hắn đột nhiên có chút không thoải mái, ca ca trong miệng Ly Nhi, là chỉ Kiếm Tự Hồn!

“Nam Cung Ngạo” Hắn lại một lần nữa lặp lại thật chậm.

“Nam... Cung... Ngạo” Ly Nhi nói thật chậm. Nam Cung Ngạo tròng mền vỗ vỗ đầu nàng, vô cùng thân thiết nói: “Nhớ kỹ, đừng quên nhé!”

“Nam Cung Ngạo” Ly Nhi cúi đầu lặp lại, sau đó nặng nề gật đầu.

Nam Cung Ngạo vuốt ve mặt nàng, xúc cảm kia kém xa cảm giác sung túc khi hắn đưa nàng ra khỏi tử vụ thụ hải, hắn kéo nàng vào trong lòng, lần đó, nhu tiến vào trong lòng. Hạ Hoài Chi phải nửa tháng mới đuổi được tới Bắc Thần Sơn, chỗ ẩn thân của Nam Cung Ngạo, hắn không cần nghĩ cũng biết. Chỉ là thi yêu quả thực lợi hại, làm hắn chậm trễ mất nửa tháng, tử thương vô số, cuối cùng dẫn đến hợp thành một đám đem đi thiêu mới khắc phục được sự tình.

Một người họ hàng bị chôn cùng, hắn đau lòng chếp miệng.

Thị lực của Nam Cung Ngạo đã dần dần hồi phục, hiện tại có thể nhìn rõ mọi vật nội trong ba thước, nhưng mà độc này quả thực lui vô cùng chậm.

Hạ Hoài Chi làm sao không biết đạo lý này. Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn ngày đêm đi gấp đuổi tới đây.

Hôm đó, hắn lập tức hạ lệnh tất cả mọi người mang theo chó săn lục soát cả ngọn núi! Vì thế tiếng người, tiếng chó sủa đã phá vỡ sự yên tĩnh ở đây.

Đèn đuốc sáng bừng cả ngọn núi, khiến Ly Nhi có chút sợ hãi, ban đêm cũng không dám ngủ. Nam Cung Ngạo ôm nàng, biết rằng bị tìm thấy chỉ là chuyện sớm muộn. Hắn hy vọng sẽ bị tìm thấy khi mắt đã khỏi hắn, nhưng mà lúc này xem ra, không có nhiều khả năng.

Lại qua hai ngày, mắt nhìn ánh đuốc càng ngày càng gần. Nam Cung Ngạo ném Ly Nhi ở lại một mình trong khe núi, một mình chạy ra ngoài. Hạ Hoài Chi nhìn hắn hồ nghi:

“Không đem theo tiểu yêu tinh kia cùng đi sao?”

Nam Cung Ngạo cười đến vân đạm phong khinh: “Nam Cung Ngạo cần nữ nhân nào mà không có, huống chi là một thi yêu mang điềm xấu”.

Hạ Hoài Chi giữ lấy eo của Ly Nhi, mắt Nam Cung Ngạo không nhìn thấy Ly Nhi, nhưng mà vẫn như cũ không nhìn về phía Hạ Hoài Chi nói câu này. Nét mặt của hắn là loại lãnh khốc tuyệt tình vốn có của Nam Cung Ngạo, trong lòng hắn nghĩ gì thì lại không có ai nhìn ra.

Hạ Hoài Chi dùng tay nâng cằm Ly Nhi lên: “Tiểu yêu tinh, nghe đi. Tình lang của người đối với người rất thật lòng nha”. Ly Nhi không nói gì, Nam Cung Ngạo không dám nghĩ đến cặp mắt giống như dòng suối trong khe núi kia, Hạ Hoài Chi ôm Ly Nhi đi rồi, không còn nghe thấy tiếng giấy giũa của nàng, Nam Cung Ngạo đưa lưng về phía bọn họ.

Bàn tay thô ráp nắm chặt thành quyền, móng tay cắm sâu vào trong thịt, lạnh khốc tuyệt tình như vậy, là tất cả những gì hắn có thể làm cho người mình yêu, đó là một chút bảo vệ cuối cùng.

10. Chương 10: Mười Người

Nam Cung Ngạo bị giam trong nhà lao u ám, hắn thờ thẩn nhìn ánh trăng đậm bạc chiếu trên nhà lao. Mỗi đêm, khi độc bộc phát đau đớn là thời khắc duy nhất hắn yên tĩnh, tim của hắn khi đó mới không cảm giác đau như vậy.

Một ngày, cửa lao mở ra, một bóng người nhẹ nhàng đi tới, lấy tay nâng cằm hắn lên, hắn lạnh lùng quay đầu đi: “Nàng tới làm gì?”

Người kia chưa nói lời nào, chỉ cúi đầu hôn lên môi hắn, Nam Cung Ngạo tự nói với chính mình phải quay đầu tránh đi, nhưng thân thể hắn lại không nghe theo sự sai khiến của hắn. Đầu lưỡi mềm mại tiến vào khoang miệng, mọi tế bào trên cơ thể hắn đều kêu gào, hắn muốn ôm nàng, dù chỉ một chút thôi.

Nhưng không được, tất cả người trong ngục này đều ước gì có thể tìm được nhược điểm của hắn để đi tranh công lĩnh thưởng.

Vì thế sự tiếp xúc trước mắt, mỗi một giây đều làm cho hắn đau khổ. Mãi cho đến khi nàng nhẹ nhàng đưa một viên thuốc vào cổ họng hắn, hắn mới thanh tỉnh lại. “Nàng vào bằng cách nào?” Giọng nói của nàng rất thấp, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nàng chần chờ không trả lời. Hắn lạnh giọng hỏi một lần nữa, nàng viết trên tay

hắn “mười người”, sau đó cai ngục liền vào giục nàng đi: “Mau đi ra! Mau đi ra! Người có muốn chết thì đi chết một mình đi, bọn ta còn chưa muốn chết đâu, Tuy người ta nói chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, nhưng làm gì có ai lại muốn đi tìm chỗ chết chứ.”

Nàng đứng dậy bước đi, Nam Cung vào lúc nàng bước ra khỏi cửa lao, liền quay thân đi.

Người ở Trung Nguyên cuối cùng cũng đến đây, Nguyệt U Lâu tổn hao rất nhiều nguyên khí, căn bản không thể chống lại, nhưng Hạ Hoài Chi có cách của hắn.

Hắn đến nhà lao đưa Nam Cung Ngạo đi đến phòng cách vách của hắn.

Toàn thân bị điểm hơn mười đại nguyệt, mặt Nam Cung Ngạo vẫn như cũ không thay đổi một chút nào, giả vờ như không có chuyện gì không phải việc khó, hắn nghĩ như vậy.

Nhưng tối hôm đó, Ly Nhi tóc tai bù xù từ phòng Hạ Hoài Chi chạy ra, vẻ mặt đẹp đẽ tinh tế nay thay bằng vẻ hoảng sợ, tiếng khóc của nàng thê lương, liễu mạng gõ cửa phòng Nam Cung Ngạo.

Nam Cung Ngạo mặc cho nàng nhào vào lòng hắn, nàng chỉ khóc, nói không ra lời. Nam Cung Ngạo lạnh lùng nhìn, cho đến khi Hạ Hoài Chi đến kéo nàng đi, nàng gắt gao nắm lấy tay của hắn, nhìn hắn cầu xin: “Cứu ta, cứu cứu ta.”

Hạ Hoài Chi cười lạnh kéo nàng đi, trên tay nàng nhiều mảnh xanh tím loang lổ. Hạ Hoài Chi nhanh chóng gỡ tay nàng ra khỏi tay hắn. Nàng vẫn như cũ tha thiết cầu xin, đột nhiên cúi đầu gọi khẽ: “Nam Cung Ngạo.”

Ngữ điệu kia tốc độ rất chậm, cũng vô cùng rõ ràng.

Nam Cung Ngạo ngay cả mi mắt cũng không nâng lên một chút, mãi đến khi Hạ Hoài Chi nắm tóc nàng kéo nàng vào phòng, hắn mới bình tĩnh đi vào phòng, bình tĩnh đóng cửa phòng, sau đó bình tĩnh dựa lưng vào cửa, rồi tỉnh đứng như vậy qua một đêm.

Thỏa thuận cuối cùng cũng đạt thành. Trong vòng năm mươi năm, Âm Nguyệt U Lâu và trung nguyên không xâm phạm lẫn nhau. Âm Nguyệt U lâu thả gia tộc Nam Cung

bảy người cùng Nam Cung Ngạo vì toàn bộ anh hùng trong giang hồ hi sinh chính mình.

Khi Nam Cung Ngạo nghe tin tức này, thản nhiên nói: “Còn có một người.”

Hạ Hoài Chi cười mỉa trêu tức: “Nam Cung thiếu gia, người đi lần này nhất định sẽ là minh chủ Trung Nguyên, mang theo một cái thi yêu trở về, ta thật tò mò muốn biết toàn bộ nhân sĩ võ lâm sẽ nghĩ thế nào.”

Ánh mắt Nam Cung Ngạo đỏ rực, từng chữ từng chữ một nói: “Còn có một người.” Hạ Hoài Chi thu lại nụ cười: “Không có khả năng.”

“Nam Cung Ngạo, người trước tiên nên tự cứu mình rồi mới nên nghĩ đến chuyện khác!” Hạ Hoài Chi phải tay áo bước đi, Nam Cung Ngạo từng nét từng nét khắc ba chữ Hạ Hoài Chi trong lòng, một bên khắc một bên đổ máu.

11. Chương 11: Chờ Ta, Ta Sẽ Trở Về.

“Ngày mai sẽ đi, Nam Cung thiếu chủ còn gì muốn nói không?”

Nam Cung Ngạo cúi đầu không nói, Hạ Hoài Chi cười đến tàn khốc: “Nam Cung huynh đừng nói ta đối với người không tốt, đợi đến lúc người gần đi, ta sẽ cho nàng ở cùng người một đêm. Có điều là đừng cố gắng đem nàng đi, uyên ương bỏ mạng không phải là một cái kết hay đâu.”

Đêm hôm đó, Nam Cung Ngạo lần nữa được gặp nàng. Lưu thẩm đích thân dắt tay nàng đi vào, giúp nàng ngồi lên giường của hắn, Nam Cung Ngạo mặt biến sắc, gọi một tiếng Ly Nhi, nhưng nàng không có phản ứng. “Sao lại ra nông nổi này?”

“Lưu Phủ nói, e là do máu tụ chèn ép lên não, hiện tại phản ứng của nàng rất chậm.” “Ta hỏi người vì sao lại ra thế này!!”

“Chủ nhân dùng bình hoa đánh.” Ngữ khí của Lưu thẩm mang theo một chút không kiên nhẫn, trong lời nói có ý như người có tư cách gì hỏi ta, người có bảo vệ được nàng đâu.

Nam Cung Ngạo ở trước mặt nàng thân thiết cúi xuống, ôn nhu vỗ về mặt nàng nhẹ nhàng gọi: “Ly Nhi?”

Ly Nhi dời ánh mắt, nhìn hắn thật lâu thật lâu, mới chậm rãi cất tiếng gọi: “Nam Cung Ngạo.”

Nam Cung Ngạo mỉm cười, cười đến băng chảy tuyết tan, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, hắn kéo nàng vào lòng, ôn nhu xoa mắt nàng nói: “Đúng vậy, ta là Nam Cung Ngạo, là ta đây.” Hắn vừa nói vừa cười. Lưu thẩm ngạc nhiên nhìn nam nhân này từ nhỏ đã kiệt ngạo bất tuân, không ngờ lại có thể nở nụ cười tươi mát như từng giọt mưa rơi xuống với một nữ nhân, bà chỉ có thể thở dài một tiếng, yên lặng đóng cửa rồi đi. Nam Cung Ngạo cứ như vậy ôm nàng, hai người đều không ngủ, nhìn mặt trời chậm chậm nhô lên, Nam Cung Ngạo bỗng nhiên không muốn nó mọc lên, thời khắc đó thậm chí còn có thể khiến hắn quên đi nữ nhân băng lạnh kia. Trước kia hắn chỉ muốn khi còn sống chứng minh cho nàng ta thấy. Nhưng vào giờ phút này, hắn hi vọng có thể mãi như vậy mà ôm người này trong vòng tay, vĩnh viễn không cần hừng đông, vĩnh viễn không cần rời đi, vĩnh viễn.....vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Hắn hôn lên môi, lên mặt của nàng, vết thương loang lổ trên đó khiến hắn không dám nhìn, hắn sợ.....sợ chính mình sẽ xúc động muốn cùng nàng đồng sinh cộng tử. Ở trong này, cái gì cũng không cần suy nghĩ, cái gì cũng không cần quan tâm.

“Ly Nhi.” Hắn khẽ gọi, người trong lòng chậm rãi ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn hắn. Hắn hôn lên mi tâm của nàng, kiên quyết nói: “Chờ ta, ta sẽ trở về.”

Nếu để Du Bạch thấy biểu tình này của hắn, chắc chắn hắn ta sẽ biết tâm tình của hắn bây giờ.

Phải qua một lúc lâu Ly Nhi mới hiểu câu này của hắn, sau đó nàng gật đầu nói: “Được.”

Ngày đó gió rất lớn, nhân sĩ trung nguyên đứng thành một hàng dài, Hạ Hoài Chi chỉ mang theo Ly Nhi, vô cùng dễ dàng thả Nam Cung Ngạo trở về, chỉ có một người tới như vậy làm người Trung Nguyên không khỏi khâm trọng một trận.

Nam Cung Ngạo rất hiểu người này, giữ lại Ly Nhi, so với giữ lại mình hữu hiệu hơn rất nhiều.

Hắn chậm chạp đi về phía trước, nữ nhân đó, sau mười hai năm mới gặp lại, hắn đột nhiên không còn cảm giác gì nữa. Mười hai năm trước, hắn đã từng hận bà, bởi vì bà là mẫu thân của hắn, là người thân duy

nhất của hần trong gia tộc, vì vinh quang của Nam Cung thế gia, bà đã nhẫn tâm đưa hần đến Vọng Nguyệt U Lâu.

Nhưng hôm nay, đã mười hai năm sau, hần bỗng nhiên cảm thấy cảm tình gì cũng không có. Bước chân hần vô cùng kiên định, nhìn không ra có chút lưu luyến nào, nhưng thời điểm sắp rời đi, hần quay đầu lại nhìn chằm chằm Hạ Hoài Chi, nói: “Nếu nàng có thương tổn gì, toàn thể Vọng Nguyệt U Lâu sẽ phải chôn cùng.”

Hạ Hoài Chi vẫn cười đến vân đạm phong khinh như cũ nói: “Mỗi năm cho ngươi thời gian một ngày đến thăm nàng. Trung thu, nhớ kỹ, chỉ có một ngày này.”

Nam Cung Ngạo xoay người không liếc nhìn nàng, vội vã rời đi.

Hạ Hoài Chi ôm vai Ly Nhi đứng trên đỉnh núi nhìn mọi người rời đi, chợt thấy có một chút mất mát. Nhiều năm trôi qua, hần nhìn người này lớn lên, nhìn người này lãnh khốc âm tàn. Cho dù tra tấn hần bằng băng tằm liệt hỏa thì cũng chỉ như mài thêm cho lưỡi dao sắc bén, không thể nào ảnh hưởng đến kiêu ngạo của hần, ý chí tranh giành sinh tồn to lớn đã rèn luyện cho nội tâm hần thêm vô tình.

Không còn giúp được, lại thống khổ, lại đau lòng, từ đầu tới cuối cũng không muốn khom lưng thỏa hiệp.

Gió thổi bay một góc áo của Hạ Hoài Chi, hần cúi đầu nhìn Ly Nhi trong lòng hần, Ly Nhi kinh sợ nhìn hần.

Hạ Hoài Chi vẫn tự nói với chính mình, Nam Cung Ngạo chính là kẻ thù của mình, hần vẫn dùng lý do này để giải thích sự chú ý của mình đến hành vi của Nam Cung Ngạo.

Nhưng dần dần chính hần có chút mê muội, nếu không có Nam Cung Ngạo, Vọng Nguyệt U Lâu này đối với hần có lợi ích gì chứ ? Nếu không phải vì Nam Cung Ngạo, nữ nhân trong lòng hần bây giờ đối với hần có lợi ích gì chứ ? Nếu không phải vì Nam Cung Ngạo, lời hẹn một năm một lần vào Trung Thu hần dùng để làm gì chứ ?

Hần hận Ly Nhi, nữ nhân này cứu kẻ thù của hần, đồng thời đoạt luôn người hần yêu thương. Nhưng thời điểm thả Nam Cung Ngạo rời đi, hần đột nhiên sợ hãi, người kia, có thể hay không.....có thể hay không sẽ không bao giờ trở về nữa?

Hần nắm thật chặt eo lưng mảnh khảnh của Ly Nhi, sẽ không đâu, nhất định sẽ không.

12. Chương 12: Khi Nỗi Nhớ Khắc Cốt Ghi Tâm

Nam Cung Ngạo theo mọi người chậm rãi xuống núi, lúc xuống đến chân núi, mới từ từ ngoái đầu nhìn lại, nhìn về phía đỉnh núi đã không còn thấy bóng dáng ai nữa.

“Ngạo Nhi.” Nam Cung thế gia, Nam Cung lão phu nhân mở miệng kêu vài tiếng, nhưng đứa nhỏ này vẫn không trả lời bà. Mười hai năm, trên người đứa nhỏ này có thể thấy được lờ mờ bóng dáng của phụ thân hần.

Nam Cung Ngạo về Nam Cung gia một tháng, người người đến hỏi thăm, bà mỗi lui tới, vội vội vàng vàng kết bạn với những người có cùng địa vị. Nam Cung thiếu chủ trừ việc ngẫu nhiên nhìn về một hướng mà ngăn người, ngoài ra không còn gì khác thường.

Sinh nhật hai mươi tuổi của Nam Cung Ngạo, Nam Cung lão phu nhân tự mình chuẩn bị yến hội, toàn bộ phủ từ trong ra ngoài đều được giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi. Chỉ có Nam Cung Ngạo giống như một người không liên quan, hàng ngày hần chỉ luyện võ, kết giao bạn bè cùng địa vị, rồi ngăn người.

Hần cũng không phải là Liễu Hạ Huệ* không gần nữ sắc, nhưng từ khi rời khỏi Vọng Nguyệt U Lâu, hần chỉ cảm thấy không muốn như trước nữa. Nếu không phải hần thường mơ thấy nàng, hần không nghĩ đến nhớ nhung một người lại là chuyện đau khổ như vậy, trong lòng như tồn tại một khoảng trống.

Lúc này hần rốt cục hiểu được sự trả thù của Hạ Hoài Chi, là nhớ thương khắc cốt ghi tâm.

*Liễu Hạ Huệ:

Ở thế gia danh viện thay đổi giống như đèn kéo quân, Nam Cung Lão phu nhân thở dài nhìn con trai của mình, mười hai năm xa cách, làm cho hắn trở nên thật xa lạ. Chàng trai cao lớn vững chãi, áo đen cô quạnh, khí thế bức người kia thật sự là đứa nhỏ trước kia ôm chân mình khóc lóc cầu xin sao?

Địa vị của Nam Cung Ngạo, làm nhiều người ngày càng ghen ghét.

“Nam Cung Ngạo!” Một thiếu niên toàn thân lam y, Thu Hộ Ngọc ngăn trước mặt hắn, âm thanh xúc động phần nộ bất bình: “Người sao có thể cự tuyệt Lăng Như Sương cô nương tự đến cầu hôn chứ!”

“Tránh ra!” trả lời hắn là hai chữ lạnh lùng.

Thu Hộ Ngọc trong chốc lát tức giận, Lăng Như Sương được hắn yêu thương bảo vệ như châu như ngọc nhiều năm như vậy, sao có thể để tên khốn này tổn thương nàng được, vì thế ném ra một câu: “Nam Cung Ngạo! Ta muốn quyết đấu với ngươi!”

Vì thế trên đường đông đúc đến giọt nước cũng không lọt, trong tích tắc tạo thành khoảng trống hơn ba thước vuông.

Một kiếm của Nam Cung Ngạo, tùy ý phóng khoáng, khuynh đảo giang hồ bát quái. Tuy Thu công tử bị phệ đi tay cầm kiếm, nhưng hắn cảm thấy rất đáng giá, cái tay kia giúp hắn theo đuổi được giai nhân không nhiễm bụi trần trong mộng, cho nên đoán chừng hắn có nằm mơ cũng mỉm cười.

Nhưng là, Nam Cung Ngạo lại không khỏi gán cái danh tâm ngoan thủ lạt.

Nam Cung Ngạo cũng không biết chính mình bị làm sao, thật ra hắn hoàn toàn có thể mặc kệ người kia, cũng có thể một kiếm giết hắn, nhưng hắn lại tác thành cho người kia. Thì ra nỗi khổ tương tự, ném qua, lại không đành lòng làm thương tổn người cùng cảnh ngộ sao?

Trung thu, tới rất nhanh. Nam Cung Ngạo từ mấy ngày trước đã vội đến chân núi Vọng Nguyệt U lâu, nhưng hắn lại không có can đảm đi lên, một năm, nàng, có còn nhớ rõ hắn hay không?

Đêm trăng tròn, cuối cùng Nam Cung Ngạo cũng không nhịn được đạp gió đi lên, gió thổi qua vách đá dựng đứng, nức nở bất an.

Thuần thực né tránh tuần tra ban đêm, hắn tìm thấy Hạ Hoài Chi ở Thính Đào Tiểu Cư. Dưới cây bạch quả, trên bàn đá, mấy đĩa thức ăn, hai chén ngọc.

Ly Nhi ngồi trong lòng hắn, ánh trăng sáng trắng, hai người trong sân, dường như vắng lặng tiêu điều.

“Đến đây?” Âm thanh của Hạ Hoài Chi lạnh nhạt, ngữ khí của người này nhiều năm

vẫn như vậy, ngay cả lúc giết Hạ Hoài Băng cũng như vậy.

“Cùng uống một ly đi.” Cánh tay thon dài nhẹ nhàng đưa lên, bày ra phong thái chủ nhà. Nam Cung Ngạo chỉ nhìn chằm chằm vào người trong ngực hắn, Ly Nhi không có phản ứng, đầu vẫn cúi xuống như cũ.

“Ly Nhi?” Tay Nam Cung Ngạo chạm đến gần mái tóc đen của nàng thì ngừng lại, có chút không yên.

“Đừng nóng vội, nhìn thấy bạn cũ, không có lời nào để nói sao?”

“Nam Cung Ngạo, một năm không gặp, một câu cũng không có là sao?” Hạ Hoài Chi nhìn bóng đen ngồi đối diện, dưới ánh trăng khuôn mặt của hắn trở nên mơ hồ, hắn nhìn không rõ lắm, nhưng hắn đột nhiên nghĩ đến, nếu lúc này nam nhân này có thể kêu đúng tên hắn, vậy cho dù chết, cuối cùng vẫn không uống.

13. Chương 13: Chỉ Có Một Đêm.

“Chỉ có một đêm, nhớ kỹ đừng có ý đồ mang nàng đi!” Hạ Hoài Chi phất tay áo bỏ đi, hắn không dám tưởng tượng đến cảnh tượng hai người ở cùng một chỗ. Nhưng đôi khi hắn thực sự sợ hãi, nếu người này không thích nữ nhân này, liệu có phải hắn sẽ không

bao giờ xuất hiện ở vùng núi hoang này hay không?

Ly Nhi ngơ ngác đứng đó, Nam Cung Ngạo chậm rãi tiến đến gần nàng, hần vồ về nàng ôm chặt nàng trong lòng, còn nàng vẫn cứ ngơ ngác mặc cho hần ôm, dịu dàng đến đáng sợ.

“Ly Nhi?” Hần nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng gọi tên nàng. Ánh mắt nàng rất cục cựa cũng nhìn về phía hần, trong đôi mắt hiện lên sợ hãi, Nam Cung Ngạo dịu dàng hôn lên thái dương nhẹ nhàng trấn an nàng, một đóa mận châu sa hoa nhỏ nhỏ kia ở trên làn da tái nhợt nở rộ vô cùng xinh đẹp.

Ly Nhi cúi đầu mặc cho hần hôn môi, tư thế phục tùng như vậy làm cho cổ họng Nam Cung Ngạo đều cháy sạch có chút khàn khàn, hần lại phát hiện nàng ăn mặc vô cùng phong phanh. Hần ôm ngang nàng, đi vào Thính Đào Tiểu Cư, bên trong vẫn được giữ lại nguyên trạng, nhưng người trong lòng lại run rẩy lợi hại.

Nam Cung đặt nàng lên giường, kéo cái chăn đắp cho nàng, nàng cúi thấp đầu, theo bản năng thụt lui vào bên trong, hai tay ôm lấy ngực, cuộn thành một ổ. Nam Cung đứng trước giường nhìn nàng, hần do dự không dám cam đoan khi mình nằm xuống sẽ không chạm vào nàng.

“Ly Nhi, Ly Nhi.....” Nhẹ giọng gọi nàng như vậy, người trong chăn thật chậm thò đầu ra, mù mịt nhìn hần, hần tự tay chạm vào mặt nàng, cố gắng nở nụ cười: “Đừng sợ, Ly Nhi, là ta, Nam Cung Ngạo.”

Hần vồ về môi của nàng, không ngờ ánh mắt nàng chậm rãi trấn tĩnh một chút, đột nhiên xoay người ngồi xuống, quỳ gối lên giường, ngửa đầu nhìn hần: “Nam Cung Ngạo.”

Nàng gọi từng chữ từng chữ một, vô cùng chậm, cũng vô cùng rõ ràng. Con ngươi của nàng nhìn thẳng hần, càng ngày càng sáng ngời, vẻ mặt mừng rỡ, đôi tay yếu ớt nhỏ bé ôm cổ hần, làn môi hơi khô nhẹ nhàng chạm chạm lên môi hần.

Nam Cung Ngạo ôm nàng nằm xuống, phát hiện tóc của nàng đã không còn mềm mượt như tơ. Hần đỡ lấy đầu nàng không ôi nàng rời đi, để cho nụ hôn nhẹ nhàng kia biến thành hôn sâu. Người trong lòng hừ nhẹ một tiếng, Nam Cung Ngạo đã không nghe ra đó là giọng nói của mình nữa: “Đau liền nói cho ta biết.”

Nhanh chóng cởi bỏ quần áo của nhau, nàng chống lên bờ vai của hần không chịu ngồi xuống, Nam Cung Ngạo tiếp tục ôm hông nàng cố nén để giọng nói mình nghe thật nhẹ nhàng: “Ly Nhi, nghe lời.....nghe lời.”

Cảm giác người kia không hề kháng cự, Nam Cung Ngạo từng chút từng chút một tiến vào cơ thể nàng, tích tụ đã lâu, nhưng lại cố ý thương tiếc, khiến hần không thể không điên cuồng.

Làm một trận như vậy, hần vẫn không thể thỏa mãn, vì thế lại nghiêng người đè ép Ly Nhi, nàng thật biết điều, chỉ có nhợt nhạt than nhẹ, Nam Cung Ngạo dùng sức hôn lên môi nàng, đầu lưỡi chui vào khoang miệng mở khớp hàm, tham lam tận hưởng cái miệng nhỏ mềm mại, lại dùng sức mút vào cái lưỡi mềm mại, cảm giác người dưới thân vận vẹo một chút, bàn tay chế trụ eo nhỏ tăng thêm sức, trong cơ thể như có vật gì đó muốn nổ tung, giọng Nam Cung Ngạo có chút mơ hồ: “Nhấn nài một chút.....Nhanh, sẽ nhanh thôi.”

Người dưới thân chậm rãi an tĩnh trở lại, chỉ là tiếng rên rỉ kia giống như vui sướng, lại giống như thống khổ cực hạn. Nam Cung Ngạo liều mạng nói với chính mình không được, như vậy sẽ làm nàng bị thương, nhưng hần dừng lại không được, vì thể động tác của hần liều mạng làm nhanh hơn, hy vọng có thể nhanh một chút.

Qua như vậy thật lâu sau, cảm giác người dưới thân khí tức mỏng manh, Nam Cung Ngạo dùng sức cắn mạnh vào cổ tay mình, máu nhanh chóng tuôn ra, làm cho hần tỉnh táo một chút, hần từ trên người nàng bước xuống, dục vọng lại hạ xuống.

Nhìn người trên giường mặt tái nhợt như tờ giấy, trong mắt Nam Cung Ngạo gần như muốn chảy máu. Hần mặc quần áo lung tung, mới đi ra tiểu viện liền thấy Hạ Hoài Chi. Nam Cung Ngạo nắm lấy con dao mỏng trong tay, cảm giác giọng nói chính mình cũng giống như nó lạnh như băng: “Người hạ được vào rượu!”

“A, không ngờ dùng tới Vô Cực Tán người vẫn luyện tiết không muốn giết nàng!” Giọng nói Hạ Hoài Chi không thể nghe ra có cảm xúc gì, tay nắm dao bên trong tay áo của Nam Cung Ngạo khẩn trương căng thẳng, cuối cùng buông ra, sau đó nắm thành quyền, một quyền thật mạnh đánh tới, nhưng Hạ Hoài Chi vững vàng tiếp được: “Người là một tay ta dạy dỗ, khi giết Hoài Băng chúng ta đã có giao thủ qua?”

Nam Cung Ngạo hơi nhếch môi, ngày đó lại tái hiện trước mắt, nếu không có người trước mặt này, chỉ sợ chính mình đã sớm trở thành một nắm xương trắng trong bãi tha ma.

“Hạ Hoài Chi, không nên ép ta.” Nam Cung Ngạo để lại những lời này rồi xoay người cực nhanh trở về Thính Đào Tiểu Cư, Hạ Hoài Chi đứng yên tại chỗ. Hắn để ý nàng ta như vậy, ngày mai..... có phải hắn là sẽ không rời đi không?

Nam Cung Ngạo dùng nước lạnh để hạ hỏa, nặng nề trở lại phòng ngủ. Ly Nhi ngủ vô cùng sâu, ngay cả khi bị hắn ôm vào trong ngực vẫn không tỉnh, Nam Cung Ngạo hôn lên mặt nàng, nàng mơ màng tránh đi, nói một tiếng: “Không.”

Nam Cung Ngạo hơi xốc chăn lên, trên thân thể nàng chần chịt vết thương, nhìn thấy ghê người.

Sáng sớm hôm sau, khi nàng tỉnh lại, đối diện với ánh mắt của Nam Cung Ngạo, nàng nhìn một lúc thật lâu, mới làm nũng tiến vào ngực hắn, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra một nụ cười ngọt ngào, một đôi mắt trong suốt như khe nước trên núi vô cùng thanh khiết nhìn chằm chằm hắn, khẽ gọi: “Nam Cung Ngạo.”

Nam Cung Ngạo mặc cho nàng dựa vào, vờ vờ mái tóc dài đen tuyền của nàng, thật lâu sau nàng mới ngẩng đầu lên, giống như cầu xin lại giống như hỏi hắn: “Người đến.....là để dẫn ta đi có phải không?”

Trong lòng Nam Cung Ngạo đau xót, khắc chế hôn lên chóp mũi nàng: “Hiện tại vẫn chưa được. Ly Nhi nàng cố đợi ta một thời gian ngắn nữa, ta nhất định sẽ mang nàng rời khỏi nơi này, được không?”

Hắn không đành lòng nhìn vào ánh mắt buồn bã của nàng, nhưng nàng chỉ cúi đầu chôn vào ngực hắn nói: “Được.”

Hạ Hoài Chi cũng tới rất sớm, Nam Cung Ngạo nhìn sắc mặt Ly Nhi, khó nén lo lắng: “Ta.....”

Hạ Hoài Chi chờ thật lâu vẫn không nghe hắn nói tiếp, vì thế hỏi: “Người cái gì?” Nam Cung Ngạo chậm chạp buông tay Ly Nhi ra, không nhìn vào mắt nàng, bắt buộc chính mình phải vô tình lạnh như băng nói: “Ta đi đây.”

Hạ Hoài Chi hừ lạnh một tiếng, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, rốt cục hắn cũng không hỏi xin ở lại thêm một ngày. Nam Cung Ngạo a Nam Cung Ngạo.

Hạ Hoài Chi nắm lấy Ly Nhi tiễn hắn ra khỏi Vọng Nguyệt U Lâu, hắn vốn định cứ như vậy rời đi, nhưng lại không nhịn được quay đầu nhìn lại, thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt bị Hạ Hoài Chi cường ngạnh giam giữ bên người đang cúi đầu không nhìn hắn.

14. Chương 14: Một Hồn Thức

Nam Cung lão phu nhân trầm tĩnh nhìn người trong viện mờ mờ như mưa, áo gấm dính trên cơ thể cường tráng bị mờ mờ làm cho ẩm ướt, bà thậm chí nghĩ có chút may mắn khi năm đó quyết đoán đưa con trai cho cái tổ chức kia bồi dưỡng. Đáng người lãnh ngạo, thân thủ bí hiểm, vì để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Nam Cung Ngạo quỳ ngoài cửa Thiếu Lâm Tự bảy ngày bảy đêm, cuối cùng Thích Tín phương trưởng đàn tiếp kiến hắn. Đó là một vị đại sư mặt mũi ôn hòa hiền lành, ngôn hành cử chỉ đoan trang khéo léo khiến Nam Cung Ngạo đột nhiên cảm thấy trí óc thanh tỉnh ra vài phần.

“A di đà phật. Nam Cung thí chủ lặn lội đường xa là vì muốn phá giải Mê Tung Hoặc Ảnh có phải không?”

Nam Cung Ngạo ngẩn ra, lời nói ra cũng trở nên khách khí rất nhiều: “Làm sao phương trưởng đại sư biết được?”

Thích Tín phương trưởng chậm rãi nhìn về hướng khác, trong thanh âm mang chút thở dài nói: “Thí chủ, bản tăng chỉ có thể nói, ngài tự giải quyết cho tốt.”

Nam Cung Ngạo đang lúc nghi hoặc lại đột nhiên thấy có cái gì đó theo tay áo phương trưởng thả vào tay áo hắn, hắn lập tức nắm lại, chấp tay nói: “Tạ ơn đại sư.” Phương trưởng nhìn hắn rời đi, thanh âm ẩn ẩn mỉm cười, nói: “Bản tăng lo sợ thí chủ sẽ dẫn người phá nát cửa chùa.”

Nam Cung Ngạo cười to hai tiếng, hắn ra khỏi Thiếu Lâm Tự, xuống núi mới chậm rãi lấy vật đó từ trong tay áo ra, là một trang giấy phía trên ghi nhất chiêu kiếm thức linh hồn chết đi.

Nam Cung Ngạo nhú mảy, nhìn phía sau tờ giấy ghi một hàng chữ nhỏ nhỏ: Một phách tự tổn hại, không thể duy trì lâu, nhớ lấy nhớ lấy.

Đó nghĩa là cự tuyệt, Nam Cung Ngạo nhìn về phía khoảng không xa xa: Hạ Hoài Chi, nhất định phải đi đến bước này sao?

Khoảng thời gian thời thơ ấu lại hiện lên trước mắt hắn, người kia vừa là bạn vừa là thầy, Nam Cung Ngạo làm sao không biết, hắn thật sự không muốn nhưng là nghĩ đến vết thương dần suy yếu trên cơ thể, năm ngón tay hắn nắm chặt trang giấy, Hạ Hoài Chi, là người bức ta.

Một năm này, Nam Cung Ngạo liều mạng tập võ. Nam Cung lão phu nhân rất nhiều lần sắp xếp cho hắn xem mắt, đều bị hắn từ chối. Vì thế, bà thầm suy đoán, con trai của bà là có người trong lòng rồi hay sao?

Nam Cung Ngạo luyện tập không ngừng nghỉ, hoa lê trong viện nở rồi lại rụng, tinh lực cơ thể đều đổ dồn vào việc luyện võ. Hắn không biết từ khi nào, mà có càng ngày càng nhiều nha hoàn thường xuyên theo hành lang chậm rãi đi đi lại lại. Hơn nữa trong phòng hắn, nha hoàn sửa sang lại giường chiếu khi không có việc gì nán lại càng ngày càng lâu, mà nha hoàn đưa trà rót nước cũng vậy.

Gần đến trung thu, Nam Cung sớm thu thập bọc hành lý đơn giản, trước khi đi đột nhiên nhìn thấy trang sức của đám nha hoàn, lại nhớ đến mái tóc dài đến thắt lưng của Ly Nhi nên tìm quản gia Vu Vê, nói: “Chọn vài món trang sức cho ta.”

“Ách?” Vu Vê đứng hình tại chỗ, miệng há thành hình chữ O : ông trời ơi, đây là thiếu gia nhà bọn họ sao?

Nam Cung Ngạo lại lên đường đi về phía tây, một đường phóng ngựa đi, nhìn đoán không ra trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, lưỡi dao trong tay áo bị hơi ẩm tản ra từ người hắn làm cho nóng lên.

Dưới ánh trăng tròn vành vạnh, vẫn là hai bóng người trầm mặc, Nam Cung Ngạo không hề động đến rượu mà Hạ Hoài Chi đưa tới. Hắn ghé người bế Ly Nhi đi, nàng dưới ánh trăng thánh khiết thanh thuần như một vị tiên tử.

Nam Cung Ngạo nhẹ nhàng hôn môi của nàng, nhất cử nhất động của nàng đều dẫn động dục vọng của hắn. Hắn đặt Ly Nhi ngồi xuống cái bàn đá, ánh mắt trống rỗng, lại dịu ngoan đem mặt dán trong lồng ngực hắn, hơi ẩm cách một tầng vải may mặc truyền tới người hắn, tay Nam Cung Ngạo đang ôm eo nàng trở nên căng thẳng.

Hạ Hoài Chi đang muốn xoay người, Nam Cung đột nhiên nói: “Uống một chén đi?” Hạ Hoài Chi dừng lại một chút, sau đó điềm nhiên như không có việc gì ngồi xuống, Nam Cung Ngạo rót rượu đưa cho hắn, Hạ Hoài Chi cười âm trầm, nói: “Nếu như là muốn phúc đáp chuyện của nàng thì không cần.”

Nam Cung Ngạo ánh mắt tối xuống một chút, nói: “Chúng ta ngay cả uống một chén giao tình cũng không được sao?” Hạ Hoài Chi chậm nhìn người trước mặt, sau một lúc lâu mới tiếp nhận chén rượu kia, hai cái chén bạch ngọc chạm vào nhau phát ra một tiếng thanh thúy giòn tan.

Hai người uống một hơi cạn sạch, Nam Cung Ngạo bế Ly Nhi vào phòng, Hạ Hoài Chi nhìn bóng lưng của hắn, nốc rượu vào bụng, thực đau.

15. Chương 15: Trăng Rằm Dưới Lầu Kết Này Yêu

Trong phòng, Ly Nhi cúi đầu xuống, Nam Cung Ngạo nhìn nàng từ trên xuống dưới, người trong ngực hắn thật gây làm cho hắn có chút lo lắng. Hắn cúi đầu hôn vành tai của nàng, cứng chiu sủng nịch gọi: “Ly Nhi.”

Người trong lòng không có phản ứng, Nam Cung Ngạo nhẹ nhàng nâng gương mặt của nàng lên, cười thực ôn nhu: “Ta cho nàng một điều ước.”

Ly Nhi nhìn ánh mắt của hắn, thật lâu thật lâu, thanh âm mới mơ hồ gọi: “Nam Cung Ngạo?”

“Nam Cung Ngạo cho Ly Nhi một điều ước.” Nam Cung Ngạo thanh âm ôn nhu, nhẹ hôn lên gò má của nàng.

“Có thể sao?” Nàng mơ hồ hỏi lại, Nam Cung Ngạo khẳng định gật đầu, nàng rũ mắt xuống, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt hi vọng nhìn hắn nói: “Chuyện này... Người làm cho hắn không đánh đầu của ta nữa có được không?”

Nàng ngửa đầu nhìn hắn, ánh mắt của nàng rất sáng, nàng kéo tay hắn sờ sờ đầu nàng, nói: “Nam Cung Ngạo, đầu của ta rất đau, thật sự rất đau, ta sợ có một ngày, ta cái gì cũng không nhớ nổi nữa...”

Tay Nam Cung Ngạo thật thô ráp nhưng lại bị vết thương loang lổ trên đầu nàng làm cho thật đau, lần đầu tiên hắn nghe nàng nói một câu dài như vậy, nhưng lòng lại đau xót.

Cảm giác Nam Cung Ngạo chờ người, nàng vội cuống quýt cúi thấp đầu, nhẹ nhẹ nói: “Không...Không được sao?” Nam Cung Ngạo ôm eo của nàng, gắt gao ôm vào trong lòng, hắn cười nói: “Có thể. Nhưng là ta bất lực.”

Ly Nhi ngẩng đầu nhìn hắn, một khắc kia vẻ mặt của hắn thật đáng sợ.

Nam Cung Ngạo đặt Ly Nhi ở trên giường, kéo chăn lên đắp cho nàng, sau đó vỗ vỗ mặt của nàng, nói: “Ngoan, chờ ta trở lại.” Ly Nhi biết điều liền gật đầu, nói vâng. Nam Cung Ngạo đi nhanh ra ngoài, viện ngoại, quả nhiên Hạ Hoài Chi vẫn chưa rời đi. “Trả nàng lại cho ta.” Nam Cung Ngạo nhìn bóng người cô độc dưới ánh trăng nói. “Không thể được.” Lời nói tuyệt quyết, không cho Nam Cung Ngạo chút hi vọng nào.

Nam Cung Ngạo nắm lưỡi dao mỏng trong tay áo, lãnh khốc nói: “Như vậy, đến đây đi.” Hạ Hoài Chi chuyển ánh mắt, không sai, đây mới thực sự là Nam Cung Ngạo, chỉ cần một cử chỉ nhỏ nhỏ đã có thể ép đối thủ đến sợ hãi hèn mọn. Lúc bảy tuổi đã cầm dao giết người, tám tuổi có thể chịu đựng vết thương thối rữa mà không rên một tiếng, chín tuổi đã có thể khiến cho Trọng Quý Sinh để ý, mười tuổi đã biết phải nói như thế nào để bức người ta đến tuyệt vọng.

Hạ Hoài Chi nhìn kiếm không xẹt lại đây, kiếm pháp kia là của chính hắn truyền thụ, hắn cười khổ mang chút tự giễu.

Hai người giao chiến, Hạ Hoài Chi dốc sức đánh trả, tuy rằng trong đầu đã biết rõ Nam Cung Ngạo sẽ sử dụng những chiêu thức gì, nhưng là hắn không tin Nam Cung Ngạo sẽ chỉ có thế.

Cuối cùng, Nam Cung Ngạo tung ra một chiêu lấy đi mạng sống. Lưỡi dao mỏng đâm vào trong ngực Hạ Hoài Chi, có lẽ là do máu chảy quá nhiều, mà cũng có lẽ là độc trong rượu phát tác quá nhanh làm cho hắn cảm thấy đột nhiên thật lạnh.

Mi mắt rũ xuống, hắn thấy thân ảnh cao lớn màu đen kia tiêu sái rời đi, cũng không quay đầu nhìn lại, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, giống như cười, lại giống như khóc. Nam Cung Ngạo a, hắn chính là khi đã quyết định làm chuyện gì thì nhất quyết sẽ không đổi. Nhưng mà Nam Cung Ngạo, liệu cái thi yêu kia có thể làm người mất đi phần này lãnh khốc tuyệt quyết hay không?

Nam Cung Ngạo quay lại phòng, bế Ly Nhi lên lập tức ra khỏi Vọng Nguyệt U Lâu. Ly Nhi đưa tay vịn ở vai hắn, nghi hoặc nhìn, hắn cười cứng chịu sùng nịch nói: “Ta đến đưa nàng đi đây.”

Ly Nhi sợ run thật lâu, sau đó mới vui mừng nhìn hắn, cười đến phi thường ngọt ngào, nói: “Vâng.”

Không ai biết lối ra Vọng Nguyệt Lâu ở đâu, Ly Nhi ở trong lòng Nam Cung Ngạo, nhìn ngọn núi ẩn ẩn trong mây mù, nói với Nam Cung Ngạo: “Người nhìn xem ánh trăng thật tròn.”

“Ừ, bầu trời cũng rất xanh.” Nam Cung Ngạo ôm nàng, cảm giác thế giới trở lên tĩnh lặng.

“Nam Cung Ngạo, người thích Ly Nhi có phải không.”, nàng hỏi, bên trong đôi mắt nàng tràn đầy hi vọng. Nam Cung Ngạo nhìn mặt trăng nơi đường chân trời, đột nhiên buông người trong ngực ra, nắm hai tay của nàng trịnh trọng nói: “Thề dưới ánh trăng này, ta nguyện yêu nàng, dù thịt nát xương tan ta cũng yêu nàng.”

16. Chương 16: Cắt Đứt Tình Cảm, Nhập Vào Phái Ta

“Dẫn người, xóa sạch Vọng Nguyệt U lâu.” Nam Cung Ngạo ôm Ly Nhi trở về, nói với tỷ nữ canh giữ trước cửa.

Nam Cung lão phu nhân nhìn con trai, chính xác là nhìn người trong lòng hắn, nữ nhân này... là ai?

Vọng Nguyệt U lâu không còn tồn tại, từ nay về sau, trên giang hồ không còn nơi này. Nam Cung Ngạo vỗ về người trong lòng, ôn nhu nói: “Ly Nhi, hãy quên đoạn thời gian này đi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, có được không?”

Nhưng, không tìm được Hạ Hoài Chi, thi thể cũng không thấy. Khi nghe lão phu nhân nói như vậy, Nam Cung Ngạo đang chải đầu cho Ly Nhi, mái tóc đen dài như vậy, có chút rối, nhưng lập tức trở nên gọn gàng, khoe miệng hắn khẽ cười.

Vụng về đem trâm lưu ly cố định mái tóc đen, cúi đầu nhìn thử, vội trút trâm ra, để mặc mái tóc dài xổ xuống, mê người như vậy, làm cho hắn có chút ngẩn ngơ.

Mà Nam Cung lão phu nhân, liếc mắt thấy được đóa mạn châu sa trên trán nàng, một bông hoa, nở rộ trên khuôn mặt nhợt nhạt, ngũ quan xinh xắn, làm cho người khác nhìn thấy cũng bất ngờ bị mê hoặc.

Thi yêu! Hai chữ này nổ tung trong lòng bà, bà hơi lui về phía sau một bước, là thi yêu mang đến điềm xấu trong truyền thuyết, sao lại có thể tồn tại, mà còn... mê hoặc con trai bà.

Nam Cung Ngạo chỉ biết chính mình rất thích nàng, nhưng lại không ngờ đã yêu đến như vậy. Ban đêm ôm nhau, Ly Nhi nằm trong lòng hắn, ngẩng đầu tò mò nhìn huyệt ngọc trên cổ hắn, Nam Cung Ngạo tựa nửa người vào giường, tay cầm quyển sách dung huyết thuật pháp, giống như thật sự đang đọc, nhưng cái gì cũng không vào, hắn muốn khống chế chính mình, nhưng thân thể của hắn vẫn thành thật hơn hắn.

“Ly Nhi, ngủ đi.” Âm thanh của hắn có phần khác thường, Ly Nhi ngoan ngoãn gật đầu: “Được.” Sau đó rời khỏi vòng ôm của hắn, nghiêng người ngủ, Nam Cung Ngạo nhìn thân hình nhỏ xinh, rốt cuộc nhìn không được cúi người ôm lấy nàng, Ly Nhi mờ mịt mở to mắt, lại duỗi tay ôm lấy cổ hắn, cảm giác ôm ấp nhuần nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, đem chút lý trí đang vung vẩy còn sót lại của Nam Cung Ngạo xóa sạch chìm đắm vào cái ôm mềm mại.

Ly Nhi giật giật, muốn xoay người, Nam Cung Ngạo thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích, để cho ta ôm một chút.” Vì thế Ly Nhi nghe lời nằm bất động, để mặc cho hắn im lặng ôm lấy nàng, một khắc này, chỉ còn lại tiếng tim đập, giống như thời gian đã dừng lại.

Nam Cung Ngạo cứ như vậy nhắm mắt lại, trong giây phút động tình, hắn hạ quyết tâm.

Ly Nhi, nếu có thể cùng nàng như thế đến bạc đầu, ngôi vị hoàng đế, giấc mơ thống trị, buông tha có khó gì?

Nam Cung Ngạo dừng tu luyện bằng tầm liệt hỏa, loại võ công tàn nhẫn vô tình như vậy, không thích hợp với tính cách hiện tại của hắn. Có đôi khi chạm vào lưỡi dao bằng tầm liệt hỏa trong tay áo, hắn lại nhớ đến những gian nan thống khổ khi bắt đầu luyện bộ kiếm pháp này, mờ mờ ảo ảo cũng từng không thể buông tha, nhưng cuối quyển bí tịch lại có một câu: “Cắt đứt tình cảm, nhập vào phái ta.” Hắn do dự, xoay người nhìn Ly Nhi đang mỉm cười, bộ dạng thuần khiết như trẻ sơ sinh, hắn cảm thấy tất cả, đều xứng đáng. Buông tha, thì có làm sao?

Đang mùa hoa lê nở rộ, Nam Cung Ngạo ôm nàng ngồi dưới gốc cây, vết thương loang lổ khủng khiếp trên người nàng đã dần dần mờ nhạt, cả người trở nên khoan khoái hơn rất nhiều. Nhưng nàng lại thường xuyên quên thị nữ hầu hạ nàng, quên mẫu thân của Nam Cung Ngạo, quên mọi người xung quanh, Nam Cung Ngạo điểm điểm chớp mũi của nàng, nhẹ cười: “Có thể có một ngày, ngay cả ta nàng cũng quên hay không?”

Ly Nhi vô cùng thành thật lắc đầu, nàng nói chắc chắn không, chắc chắn không. Hoa lê trắng tinh rơi trên tóc nàng, ánh mắt nàng, tràn đầy lo lắng, giống như lần đầu gặp gỡ, trong suốt thanh thuần, không nhiễm dù chỉ là hạt bụi nhỏ.

Mười ngón tay thô ráp của Nam Cung Ngạo xuyên qua mái tóc đen của nàng, ý cười dần dần sâu, hần nhẹ nhàng hôn lên tai nàng, cúi đầu nói, ừ, ta tin tưởng.

Cảnh tượng hai người ôm nhau, đều được mọi người thu vào mắt, xa xa Nam Cung lão

phu nhân đứng trên hành lang, nhìn cảnh tượng hai người ở chung. Nam Cung lão phu nhân nhẹ thở dài, nếu người có một nửa si tình như con trai người, giữa người và ta, sao lại đến nông nổi như ngày hôm nay.

17. Chương 17: Mộng Tưởng

“Thực sự thích cô gái đó sao?”.Giọng của Nam Cung lão phu nhân rất hiền hòa .Bà biết rằng trong mắt hần bản thân mình đã không phải là một mẫu thân tốt ,lúc này nếu gây lên bất mãn,lại chỉ tăng thêm ác cảm của hần ,hơn nữa.....Bà nhìn đứa con trai trước mặt cao hơn một cái đầu ,mà cho dù có nói ra rồi ,cũng tuyệt đối vô dụng.

“Vâng”.Câu trả lời chính là lời khẳng định trong dự đoán,mặc dù kiên quyết hơn nhiều . ”Con muốn cưới nàng”

“Cái gì ?”

“Con muốn cho nàng một hôn lễ”. Trên khuôn mặt lạnh cứng đường nét đó kèm theo nụ cười tươi sáng, Nam Cung lão phu nhân đột nhiên phát hiện ra rằng, có lẽ chỉ có lúc nhắc tới con thì yêu đó, con trai bà mới thể hiện ra sự nhu tình chớp nhoáng này. “Ta bảo người dưới chuẩn bị”.Câu trả lời khiến Nam Cung Ngạo hơi ngạc nhiên,có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi, đối với người phụ nữ trước mặt cuối cùng có một cảm giác thân thiết: “Cảm ơn.”

Nam Cung lão phu nhân ngăn người ra,hai chữ này ,một khoảng cách thật là xa.

Nam Cung không nói cho Ly Nhi biết, mặc dù hần rất mong chờ cặp mắt xinh đẹp kia tràn đầy vui sướng, nhưnghần nghĩ tốt nhất vẫn nên cho nàng một niềm vui bất ngờ. Trong vườn của Ly Nhi, trồng rất nhiều cây lê, một cái sân nhà và vài phương bạch ngọc trác, thậm chí có một bàn đu dây nhỏ, cho nên nơi này dường như trở thành nơi nàng vui chơi.

Nam Cung lão phu nhân chọn giờ Dậu đến gặp nàng, lúc này Nam Cung Ngạo thường không có ở đây.

Nàng ngồi trên bàn dây đu, dây xích màu bạc của bàn dây đu phản chiếu ánh sáng,tạo nên một vầng sáng chói mắt bao quanh nàng, chiếc váy màu trắng, mái tóc màu đen đung đưa trong gió đẹp tựa tiên nữ giáng trần.

Chỉ dừng lại một lát, nàng đã phát giác, khiếp khiếp đứng lên, a hoàn Lục Châu bên cạnh đã nhanh trí quỳ trên mặt đất, gọi một tiếng phu nhân. Nam Cung lão phu nhân nắm chặt tay cây gậy đầu rồng, thật sự không trách được Ngạo nhi, một con yêu nghiệt như vậy, đến bà nhìn cũng thấy giật mình, thì làm gì có người nam nhân nào kháng cự được.

Trong lòng như thì nghĩ vậy nhưng trên mặt lại ánh lên một nụ cười: ”Ly Nhi?” Người bên cạnh bàn dây đu khúm núm sợ sệt,nụ cười hiền dịu trên khuôn mặt của

Nam Cung lão phu nhân khiến nàng an tĩnh lại một chút, nhưng vẫn không dám lại gần, vì vậy lão phu nhân đoan trang chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng kéo tay nàng: ”Lại đây con ngoan, cùng lão thân nói chuyện.”

Ly Nhi có đôi chút sợ hãi, nhưng vẫn từ từ đưa tay ra, mặc bà nắm. Đi thẳng tới phòng ngủ của mình, Nam Cung lão phu nhân mới từ từ buông tay nàng ra, để nàng ngồi xuống chiếc bàn gỗ đồ tạo nhả.

“Ngạo nhi luôn là một đứa trẻ kiêu ngạo.” Lấy tách trà trên bàn,dùng nắp chén vuốt qua mặt lá trà,Nam Cung lão phu nhân từ từ nói: “Phụ thân của nó là một anh hùng được người người trong võ lâm kính mộ,cho nên lý tưởng của nó cũng là trở thành một người anh hùng.”

Bà vừa nói chuyện vừa nhìn sắc mặt của Ly Nhi, Ly Nhi chỉ chăm chú nhìn bà, lắng lắng nghe.

“Nó muốn trở thành một người giống như phụ thân,lúc nhỏ nó đã nói như vậy với ta, cho nên khi nó bảy tuổi, ta nhin đau đưa nó đến Vọng Nguyệt U Lâu. Ly Nhi, con có hiểu được tấm lòng của một người mẹ không?”

Mắt của Ly Nhi, thực sự tinh khiết như nước trong, nàng đột nhiên có cảm giác không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó, nàng chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

“Sự từ biệt này liền kéo dài hai mươi năm. Hai mươi năm nay ta ngày đêm niệm chờ, nhưng ta không hối hận. Ly Nhi, vì giấc mộng của nó, ta cảm thấy sự xa cách như này đáng giá, con thấy sao?”

Ly Nhi ngồi đối diện không hiểu gì nhìn bà, cho nên bà tiếp tục nói: “Ta biết con là một đứa con ngoan,cũng là người mà Ngao Nhi thật lòng yêu thương, nhưng mà Ly Nhi, con đang hủy hoại nó, khiến nó cả đời hao tổn trong tư tình nữ nhi, con có biết không? Lẽ nào con không phát hiện ra,khi nó nhìn bức họa phụ thân,trong mắt đều lóe sáng sao?”

Người ngồi đối diện cúi thấp đầu yên lặng,Nam Cung lão phu nhân vẫn cười một vẻ mặt hiền lành: “Rời xa nó một khoảng thời gian, được không con? Có lẽ như vậy không công bằng với tình cảm của hai đứa, nhưng hãy xem là sự thỉnh cầu của lão

thân ta.” Lời của bà, từng chữ từng câu đều rất chậm, thế nhưng không có chỗ chuyển hoàn, kỳ thực cho dù là có, sợ rằng người cúi thấp đầu kia cũng sẽ không chuyển hoàn.

“Đồng ý với ta được không, Ly Nhi?” Bà giơ tay chạm lên mái tóc đen của nàng, Ly Nhi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng gạt một cái.

Một mình nàng quay về tiểu viện nhỏ kia,Nam Cung Ngao đã tìm kiếm nàng khắp nơi,nhìn thấy nàng trở về, liền ôm vào trong ngực: “Vừa đi đâu đấy?” Nàng không trả lời, ôm quanh cái lưng rắn rỏi của hắn, Nam Cung Ngao cúi đầu, hôn vào chóp mũi nàng, chắc rằng người ôm trong tay đã bình yên vô sự, mới thở nhẹ một tiếng.

Ly Nhi mặc hắn đang ôm ngang người đi về phòng, đưa ngón tay dài xoa nhẹ đôi lông mày anh tuấn của hắn, đôi môi mỏng của hắn, Nam Cung Ngao liền đưa đầu ngón tay nàng ngậm trong miệng, khẽ cười, cắn nhẹ, ánh mắt trong như nước của nàng dường như nhìn thấu vào lòng hắn.

Nam Cung Ngao ngẩn ra, đã cầm lấy tay nàng, đưa lên từ từ xoa nhẹ ngực mình, bàn tay như ngọc dưa đỏ chậm chậm bỏ xuống, Nam Cung Ngao từ từ thở dốc, ở trước mặt nàng, tính tự chủ của hắn luôn không chịu được một đòn đả kích.

18. Chương 18: Dụ Dỗ Gian Dân?

Nam Cung Ngao hôn một đường theo chiếc cổ trắng mịn như đồ sứ của nàng, nàng chậm rãi ôm lấy hắn, ánh mắt kia làm cho hắn có chút bất an: “Có tâm sự?”

Hắn nhìn ánh mắt của nàng, hỏi như vậy. Ly Nhi lắc đầu, Nam Cung Ngao có chút lo lắng, đây là đứa trẻ được Kiếm Tự Hồn nuôi dưỡng trong bình hoa thủy tinh, cho dù phải chịu nhiều uất ức dằn vặt hơn, đôi mắt của nàng vẫn trong sáng thuần khiết như vậy.

Nam Cung Ngao mơn trớn hàng lông mi nhỏ đang xoắn lại của nàng, ở trong đôi mắt nàng, tất cả mọi người đều tốt, tất cả các màu sắc đều đẹp, tất cả những thương tổn đều có thể tha thứ được.

Nam Cung Ngao ôm nàng vào lòng, gọi vô cùng thân thiết: “Ly Nhi?” Mỗi lần gọi một tiếng, nàng liền cười một cái, càng cười càng rục rờ. Nụ cười đó như ánh mặt trời, xua tan nỗi bất an trong lòng Nam Cung Ngao.

Lại khó kiềm chế, đem nàng đến tựa vào bên cây lê, Nam Cung Ngao khẽ cắn vành tai tinh xảo của nàng, đem bản thân chôn vùi vào trong thân thể của nàng, giọng nói cơ hồ như nghẹn ở nơi cổ họng: “Ly Nhi, chỉ cần là điều nàng muốn, ta đều có thể cho nàng, đều có thể cho nàng.” Trong lúc mê loạn hắn nhìn không rõ, đôi con ngươi trong như nước lộ ra nỗi hoang mang sâu đậm.

Ly Nhi biến mất! Nam Cung lục tung trên dưới chỗ ở, huy động tất cả mọi người đi tìm, nhưng không có một chút tin tức nào. Nam Cung lão phu nhân lặng lẽ nhìn con trai của bà lòng nóng như lửa đốt, tất cả mọi người đều đem về một tin tức: không có ai từng nhìn thấy nữ nhân đó.

Nam Cung lão phu nhân vẫn mang theo nỗi lo lắng lơ mờ, bà biết làm thế nào có thể trình diễn tốt nhất, quản gia Vu Quy đích thân dẫn người ra ngoài, phó tổng quản Lâm An đối với mỗi gia tộc được cử ra ngoài tìm người đều sẽ như có như không nói: “Nơi nào mất mẽ thì đến nơi đó, làm việc phải thông minh lanh lợi một chút”.

Nam Cung Ngạo đương nhiên không thể dựa vào đám người này, hắn rất lo lắng, bảo bối giống như thủy tinh kia, đến cả đường cũng không nhận ra. Luôn giống như một đứa trẻ ngoan, làm sao lại có thể đi mất được?

Nam Cung Ngạo ngầm sử dụng Mộc Lâm Quân của Du Bạch, tìm khắp cả Lộc thành, nhưng mà, vẫn không có tung tích.

Nam Cung lão phu nhân lặng lẽ nhìn con trai, nhưng mà một chút cũng không lo lắng. Chỉ là tính tình trẻ con mà thôi, bà nghĩ như vậy, có đứa trẻ nào mất đi món đồ chơi mà mình thích, lại không kêu khóc làm loạn một trận chứ?

Ra khỏi Lộc thành, Vu Quy ở bên này... đang vĩnh trừ thử hoạn sao?

Ngoài Lộc thành, hiệu khu.

Vu Quy đột nhiên dừng bước, tên đầy tớ mặc áo xanh ở sau lưng lão không chú ý, thiếu chút nữa đâm sầm vào lưng lão. Loại mùi hương thoang thoảng khắp nơi, khiến cho Vu Quy ngoác khóe miệng, chỉ về phía rừng cây nhỏ nói: “Mệt rồi sao? Vào bên trong nghỉ một lát”.

Tên đầy tớ mặc áo xanh lặng lẽ gật đầu, nhưng có chút sợ hãi tránh thoát khỏi bàn tay đang vươn ra của Vu Quy.

Trong rừng cây ánh sáng yếu đi rất nhiều, Vu Quy tìm được một bóng cây khô ráo, ra hiệu bảo tên đầy tớ ngồi xuống bên cạnh hắn. Vì vậy thân ảnh yếu ớt đó liền rụt rè theo lão ngồi xuống, mơ màng nhìn ngắm cánh rừng yên tĩnh này.

“Ly Nhi, chỗ này có đẹp không?” Vu Quy chậm rãi sát lại gần nàng, hơi thở phả trên mặt nàng, khiến cho nàng không nhận được rụt về phía sau, nhưng vẫn biết điều gật đầu.

“Như vậy, ngươi thích chỗ này sao?” Nụ cười của Vu Quy dần dần không còn là loại cố gắng thể hiện khúm núm, nịnh nọt nữa, Ly Nhi có chút sợ hãi, đôi con ngươi trong như nước không dám nhìn thẳng lão, nhưng lại không dám không đáp lời, vì vậy nói rất không lưu loát: “Thích”.

Vu Quy cười càng sâu, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang cầm góc áo của nàng, tay kia nắm lấy cánh tay nhỏ yếu ớt của nàng, nhỏ giọng nói: “Vậy chúng ta ngủ ở đây một lúc thì thế nào?”

19. Chương 19: Dụ Dỗ Gian Dâm.

“A.” Ly Nhi nhỏ giọng nói, khóe miệng Vu Quy cười càng thêm tà ác: “Ngao ngoan nằm xuống đây như vậy đi. Đúng rồi, ngươi ngủ không cởi quần áo sao?”

Ly Nhi mờ mịt nhìn hắn ta, ánh mắt Ly Nhi như ánh trăng rằm đẹp đẽ mà tinh khiết đã khơi dậy thú tính nguyên thủy của hắn, Vu Quy xích lại gần, không quan tâm đến sự sợ hãi của nàng mà ôm hông của nàng nói: “Ly Nhi không cởi quần áo sao? Để ca ca giúp ngươi đi.”

Mỗi một tác da thịt trơn bóng trong suốt lộ ra theo chiếc áo xanh trượt rơi xuống, hô hấp của Vu Quy chậm rãi tăng dần lên, cặp môi dày run run hôn lên da thịt sáng bóng như ngọc thạch, Ly Nhi bất an lấy tay ngăn chặn hắn, chống cự thật mỏng manh, nàng cũng không phải thực sợ hãi, Nam Cung Ngạo cũng thường xuyên làm như vậy với nàng.

Vu Quy đẩy tay nàng ra, không ngờ tay của nàng lại trên mặt hắn ra sức mà cào, cấu làm trầy vài vết thương nhỏ, đau đớn kia càng làm tăng thêm ham muốn của hắn, hắn dùng lực cầm chặt tay nàng để lên

trên đầu, người dưới thân run run hừ nhẹ một tiếng, trong đôi mắt đẹp nổi lên thêm một tầng nước. Thần sắc Vu Quy lúc này đang thật điên cuồng, ánh mắt nổi đầy tơ máu, làm cho người dưới thân nhất thời hoảng sợ.

Người phía dưới chống cự mãnh liệt, sợ hãi nói: “Không.” Vu Quy lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến nàng, cúi đầu phủ lên trên người nàng, trên cổ nàng dùng sức cắn xé, cảnh cáo nàng không cho phép lộn xộn.

Máu phun ra, Ly Nhi hừ nhẹ một tiếng, nỗi ám ảnh ở Vọng Nguyệt U Lâu vẫn chưa hoàn toàn nhạt đi, cái loại sợ hãi này đã xâm nhập vào tận xương tủy của nàng làm cho nàng càng giãy dụa kịch liệt hơn.

Vu Quy chỉ đang thấy nơi nào đó trên cơ thể đang trướng lên đau đớn, đã không còn để ý nơi này là nơi nào, tay hắn nhanh chóng cầm lấy chân của nàng, trong nháy mắt xúc cảm nơi bàn tay khiến hắn trầm nghĩ, thật sự nên giết chết nàng hay là dẫn nàng chạy trốn khỏi đây?

Hắn càng hôn càng hăng say đi xuống phía dưới, xúc giác nơi bàn tay và trước mắt hắn khiến cho hắn không chú ý tới sự thay đổi của người bên dưới. Người dưới thân chậm rãi dừng giãy dụa, cặp con ngươi trong suốt màu đen chậm chậm đổi thành màu lam, đôi môi màu cánh sen chuyển sang màu tím nhạt, đóa Mạn Châu Sa Hoa trên trán dần đỏ tươi ứa át lộ ra vẻ chết chóc quỷ dị.

Nàng đột nhiên im lặng, gương mặt xinh đẹp có một không hai, đột nhiên không có biểu tình, chỉ là cặp mắt kia đang nhìn chăm chăm vào Vu Quy đang điên cuồng, sau đó lạnh lùng nhìn xung quanh.

Không hề báo trước, nàng đột nhiên há miệng cắn vào cổ họng Vu Quy tốc độ rất nhanh mà chuẩn xác, hoàn toàn mang theo tính chất mãnh mẽ nhanh chóng của loài dã thú đi săn. Vu Quy đau đớn phần nộ, đẩy nàng ra, bất ngờ gặp được ánh mắt nàng, đôi con ngươi kia không còn trong suốt như ngọc lưu ly, mà là lạnh lùng, giống như ánh mắt dã thú đang kiếm ăn lạnh băng, ánh mắt lạnh lẽo đó hiện ra vô tận yêu dị.

Người dưới thân sức lực đột nhiên lớn bất ngờ, hắn hoảng sợ khi thấy rằng nanh đang dày đặc cắn vào cổ hắn. Máu ào ạt chảy vào môi màu tím, Vu Quy cảm thấy sức lực chậm rãi bị rút đi, cũng không thể giãy dụa, giống như tể vật đem hiến cho thần linh vậy.

Khi giọt máu cuối cùng bị rút đi, Vu Quy cuối cùng cũng nhìn được người trước mắt, môi tím mất lam, tóc đen như mực, nếu không nhìn thấy trước đó, chắc hắn không dám nói đó là cũng một người.

“A di đà phật.” Tiếng niệm phật vang dội, cắt ngang một bữa tiệc đầy máu. Nhìn cái xác khô héo vẫn đang ngẩng đầu nằm phía trên, ánh mắt như thêm khát của dã thú săn mồi như đang say máu dần tăng lên. Thích Tín nhìn thì yêu trước mắt mình thế nhưng không hề kinh ngạc, chỉ có thở dài, anh hùng và yêu cùng loại, Phật, làm sao để giải quyết đây?

Đang suy nghĩ, thì yêu kia chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn hắn giống như một con sói đói khát. Thích Tín chậm chạp động lòng niệm kinh, thì yêu đi càng ngày càng gần, yêu khí quỷ dị càng ngày càng nhạt, con ngươi màu lam cũng từ từ bình thường trở lại, ánh mắt trong vắt không một gợn sóng.

Ly Nhi nghi hoặc nhìn xung quang, lại chăm chú nhìn Thích Tín, ánh mắt thiện ý như trước, không hề phòng gì cả. Thích Tín thở dài một hơi, bước chậm ra khỏi khu rừng, người thiếu niên kia phải nhiều người đi tìm như vậy, Vu Quy đã chết, bọn họ chắc hẳn sẽ rất nhanh tìm được nàng.

Ánh mắt trong suốt nhìn Thích Tín đi xa, lại cúi đầu nhìn thì thể dưới chân, sau đó ngẩng đầu nhìn rừng cây yên tĩnh, Ly Nhi sợ hãi lui vào trong hốc cây đại thụ.

20. Chương 20: Ai Cũng Không Cho Phép Gặp.

Lúc Du Bạch tìm được nàng nhìn thấy cảnh tượng chính là một thân ảnh nhỏ nhắn ngồi dưới tàng cây sợ hãi rụt rè làm cho nội tâm hắn do dự, bằng tầm liệt hỏa kiếm pháp hắn cũng hiểu rất rõ ràng, chỉ cần hắn động tâm một chút nhỏ thôi với nữ nhân này như Nam Cung Ngạo thì hơn mười năm tu luyện của hắn coi như bỏ đi tám chín phần.

Vậy nên...nữ nhân này hiện tại không thể chết được đâu. Du Bạch đi qua, đem mỹ nhân nhỏ nhắn ôm vào lòng, ánh mắt nàng phản chiếu hình ảnh của hắn rất rõ ràng.

“Nam Cung Ngạo đang tìm người.” Du Bạch cố để cho giọng nói của mình thật trầm, nữ nhân này lúc còn đang ở Vọng Nguyệt U lâu hẳn cũng đã từng dự đoán đến chơi đùa qua, chỉ là không ngờ Nam Cung Ngạo lại thật sự coi trọng. Hắn cười lạnh, tâm nếu không vững bền, kiếm tất sẽ vô địch. Nam Cung Ngạo, người biết rõ sao còn cố sai phạm.

“Nam Cung Ngạo?” Đôi mắt ảm đạm tĩnh mịch có chút lóe sáng, sau lại dần ảm đạm xuống.

Hại hắn? Không ta cũng không hại gì hắn, chính là giúp hắn tìm được thứ mà hắn muốn tìm mà thôi. Du Bạch vừa suy nghĩ vừa ôm Ly Nhi đi ra khỏi rừng cây.

Nam Cung Ngạo vỗ về giai nhân như hoa như ngọc, xác định không có việc gì, giọng nói ảm đạm có chút vui vẻ: “Về sau không biết đường sẽ không cho phép đi bất kỳ nơi nào.” Hắn xoa nhẹ lên đôi môi phần nộn của nàng, giống như đứa trẻ đã man bá đạo: “Sau này lúc không có ta ở đây, ai cũng không cho gặp, thế nào cũng không được phép đi.”

Ly Nhi dựa đầu chôn vào trước ngực hắn, thấy ánh mắt của Nam Cung lão phu nhân, giống như ngàn kim phi tới.

Nam Cung Ngạo bỏ mọi người ở lại, lập tức ôm nàng rời đi, Nam Cung lão phu nhân khinh bóng lưng cao lớn đó tâm thầm mắng Vu Quy ngàn vạn lần: đúng là đồ vô dụng.

Nam Cung Ngạo đem nàng đặt lên trên giường, nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn hắn.

Đứng bên giường, thân hình cao lớn của hắn thân nhiên nhìn nàng, nhưng vẫn cứ đứng như vậy nhìn người trên giường không nói lời nào. Thật lâu sau, Ly Nhi mới ngẩng đầu nhìn hắn nhưng khi chạm vào ánh mắt hắn lại liền nhanh chóng tránh đi.

Nam Cung Ngạo cứ nhìn nàng hồi lâu như vậy, mãi cho đến khi toàn thân Ly Nhi đều chết lặng, mới chậm rãi cúi người xuống muốn hôn lên đôi môi phần hồng đó, đột nhiên thấy vết bầm tím trên người cùng với vết máu trên mặt nàng, vì thế phản phó hạ nhân chuẩn bị hóa ứ cao cùng với nước ấm.

Tự tay lau chùi cho nàng, đôi tay thô ráp xoa nắn da thịt mềm mại, giọng nói không nghe ra tâm tình gì: “Lúc này đây, ta sẽ không hỏi bất cứ cái gì, nhưng ta không cho phép có lần tiếp theo như thế nữa. Có chuyện gì, nàng phải nói cho ta biết, đừng ép ta tổn thương nàng.”

Mắt ẩn ẩn dâng lên một tầng hơi nước, ánh mắt mê ly, trong lòng Nam Cung Ngạo chuẩn bị một đồng lời giáo huấn nàng, nhưng sau khi nói hai câu này rốt cuộc không nói gì được nữa.

Nam Cung Ngạo biết rõ những thay đổi đang ngày càng lớn trong lòng mình, hắn rõ ràng không cố ý yêu người này nhưng vẫn không hiểu được vì sao tâm trí vẫn cứ gắt gao nhớ kỹ nàng.

Hắn lau khô người cho nàng ôm đến trên giường, liều mạng kiềm chế khát vọng của mình, dịu dàng vuốt ve mái tóc đen của nàng, biết nàng đang bị cái gì đó làm cho hoảng sợ, hắn không muốn lại dọa nàng. Đợi cho người dưới thân thực sự trầm tĩnh lại, hắn mới nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, chậm rãi ôm nàng vào lòng, nhìn người phía dưới cặp mắt màu đen vẫn như cũ nhẹ nhàng như nước mùa thu nhìn hắn, không có ý tứ kháng cự. Vì thế hắn rốt cuộc yên lòng, cởi ra chiếc áo dài màu trắng của nàng, đôi tay chậm chậm thăm dò vào bên trong thân thể trần trụi.

Sau khi thở dốc ổn định trở lại, Nam Cung Ngạo ôm nàng nhắm mắt lại, mỹ nhân luôn luôn mảnh mai kia nhưng lại không hề ngủ, nhìn hắn nhắm mắt giống như đang ngủ, vì thế nhẹ nhàng vuốt lên hàng mi anh tuấn của hắn, bóng đêm ngày càng đậm, tựa hồ cảm thấy có chút lạnh, nàng liền lai lui sâu vào trong ngực hắn.

Chờ cho người nằm trong lòng ngủ say, cặp mắt đang nhắm chặt từ từ mở ra, Nam Cung Ngạo cúi người nhìn chăm chú mỹ nhân đang say giấc, Ly Nhi, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì?

“Nếu đã đi rồi, con còn trở về làm gì?” Nam Cung lão phu nhân vỗ về mái tóc đen mượt mà, tươi cười vô cùng hiền lành. Ly Nhi không dám ngẩng đầu, ấp úng nói: “Thực xin lỗi.”

“Haizz, cũng không thể trách con. Kỳ thực cho dù con có bỏ đi, nó cũng sẽ tìm con trở về. Nó thật sự rất yêu thương con, đứa nhỏ này, từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy nó làm chuyện gì cố chấp như vậy.” Nam Cung

lão phu nhân vẫn vỗ về mái tóc của nàng, thanh âm vẫn ôn hòa: “Trừ khi.....nó chính mình buông tha cho con đi? Nhưng mà, làm thế nào có thể làm cho nó tự buông tha? Con có cách gì không?”

Ánh mắt nàng chậm rãi nâng lên, tinh khiết như vậy nhìn bà, hàm răng hơi hơi cắn môi, lại nhẹ nhàng gật đầu.

21. Chương 21: Nói Nàng Không Có!!

Nam Cung Ngạo nhìn thấy nàng ở trong phòng của Du Bạch, quần áo xốc xếch, cứ như vậy ôm quần áo ngủ bằng gấm núp ở một góc. Du Bạch quay lưng sửa sang lại vạt áo, đối với sắc mặt giận dữ của người kia, hắn chỉ nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Là nàng chủ động câu dẫn ta.”

Quan hệ hiện tại giữa hắn và Nam Cung Ngạo khiến hắn không lo ngại gì, người này, tóm lại sẽ không giết hắn, chỉ là thức ăn ngon ở ngay trước mắt, nhưng lại chỉ có thể ngắm nhìn, trong lòng hắn âm thầm cảm thấy đáng tiếc, mùi vị kia, nhiều năm như vậy vẫn còn chưa hết dư hương. “Nói không phải”. Nam Cung Ngạo đột nhiên bình tĩnh trở lại, vô cùng dịu dàng nói với người đang núp ở một góc: “Chỉ cần nàng nói không có, thì sẽ là không có”. Người kia lại chỉ kiên quyết càng lui sâu vào trong góc, trong con ngươi hiện lên ánh nước thanh tịnh và đẹp đẽ.

“Hãy nói nàng không có!!” Nắm thật chặt lấy hai cánh tay non mềm như trẻ sơ sinh, Nam Cung Ngạo đã không thể khống chế nổi giọng điệu của mình được nữa. Nếu như hắn bước vào nhìn thấy là cảnh Du Bạch đang quỳ ở trên người nàng, hắn nghĩ bản thân có lẽ thật sự không thể nhẫn nhịn nổi mà đem vứt bỏ quân cờ ưu tú này đi mất!

Ly Nhi chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, nhưng rồi lại rũ mi mắt xuống.

“Ha, ha ha”. Nam Cung Ngạo đang vuốt mái tóc dài của nàng đột nhiên dùng tay kéo đầu nàng ngẩng lên, đối diện đôi con ngươi đẹp và tinh mịch kia: “Hóa ra Nam Cung Ngạo ta, lại không thể thỏa mãn nàng sao?”

“Chàng buông ta ra”. Giọng nói của nàng rất nhẹ, nghe vào trong tai của Nam Cung Ngạo, thế mà lại giống như có cái gì đó đang đâm vào trong tim hắn.

“Ở cùng với ta, lại khiến cho nàng đau khổ vậy sao!” Bàn tay của hắn đang kéo mái tóc dài của nàng, kéo nàng đến trước mặt, ánh mắt trực bức cái người đang rụt rè sợ hãi kia.

Nàng nhìn vào mắt hắn, dưới ánh mắt như thế kia, nhẹ nhàng, nhưng lại gật đầu vô cùng rõ ràng.

Nam Cung Ngạo ôm nàng lên từ trên giường của Du Bạch, hắn không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cho nàng kiên quyết muốn rời xa hắn. Trong lòng có một giọng nói tà ác đang thúc giục hắn, hãy cho nàng một đứa con, có con rồi, nàng sẽ không rời đi nữa.

Đến lễ hoa biệt viện, quãng người lên trên giường, nàng thấp giọng hừ một tiếng, chỉ cứ khiếp sợ nhìn hắn. Bản thân Nam Cung Ngạo cũng không quan tâm về mặt kia có bao nhiêu sợ hãi, hắn đứng bên cạnh giường, dứt khoát lột bỏ y phục của mình, nhiều năm tập võ, khiến cho thân thể của hắn vô cùng cân xứng mạnh mẽ.

Quần áo màu đen bị vứt lung tung trên mặt đất, hắn nắm lấy Ly Nhi ở trên giường, tóm lấy tay nàng đem ghì trên đỉnh đầu, không thèm để ý trên cổ tay trắng như ngọc kia, đã nổi lên những vết màu xanh đậm.

Ly Nhi có chút sợ hãi nhìn hắn, hắn kéo quần áo xốc xếch của nàng ra, không dừng lại chút nào phân tâm mà đâm xuyên vào thân thể của nàng, nàng khẽ kêu “ai ai” một tiếng, thân dưới hơi vặn vẹo. Điều bộ cự tuyệt dục vọng mà lại đón lấy kia khiến cho Nam Cung Ngạo dục hỏa bùng lên thiêu đốt, vì thế vốn chỉ là một động tác trừng phạt nho nhỏ, biến thành cuồng phong sậu vũ (mưa to gió lớn). Nàng sợ hãi nhìn đôi mắt đã đỏ ngầu của hắn, nơi căng chặt không thể dung nạp được vật to lớn kia đột nhiên tới tập kích, bị xé rách, chảy ra một dòng máu ấm. Một tay Nam Cung Ngạo gắt gao túm lấy hai tay của nàng, một tay mở ra hàm dưới của nàng, đầu lưỡi thô lỗ nhưng lại vô cùng linh hoạt tách hàm răng của nàng ra, đem những lời rên rỉ dứt quãng của nàng từng câu nuốt vào. Nàng hô hấp gấp hơn, mãi cho đến khi gương mặt nhỏ nhắn hiện lên những vết tím bầm, Nam Cung Ngạo mới nhẹ nhàng buông lỏng môi của nàng, dưới động tác

thô bạo đôi môi phẩn hồng kia có chút sưng đỏ. “Kỹ thuật của ta không bằng Du Bạch sao?” Trong lúc cuồng loạn ra vào thân thể nàng, hắn nằm trên người nàng nói, tính áp đảo trong ánh mắt tà ác như muốn độc chiếm con mồi kia khiến nàng kinh sợ. “Không, không phải đâu, ahhhhhh...”

Giọng nói của nàng vẫn rất thấp như cũ, sự đau đớn như vậy khiến nàng không nói ra được câu hoàn chỉnh. Rất tốt, động tác của Nam Cung Ngạo hơi chậm lại một chút: “Hay là cái đó của hắn mạnh mẽ hơn của ta?” Nam Cung Ngạo đem môi kề sát vào tai nàng, sự tức giận đã nhạt đi, biến thành hơi có phần hài hước. Nàng nhìn hắn mê muội, ánh mắt thuần khiết như vậy khiến cho chút lạnh lùng cứng rắn cuối cùng của Nam Cung Ngạo đều tan chảy không thể tìm ra được dấu vết. Vì thế bàn tay đang ghì chặt cổ tay của nàng cũng buông ra, động tác ra vào chậm rãi dịu dàng, hắn khẽ cắn vành tai của nàng, một tay nắm ở cổ của nàng an ủi nàng, một tay nhẹ nhàng trêu đùa nụ hoa đang nở rộ trước ngực nàng, một bên dùng lực đâm sâu vào thân thể của nàng.

Động tác của hắn đã dịu dàng hơn nhiều, nàng vẫn bất an nhìn hắn, cuối cùng thử thăm dò ôm cổ hắn, thấy hắn không có chút gì khó chịu, mới chậm rãi thả lỏng người. Đem đó, Ly Nhi nhắm mắt vào, mặc cho Nam Cung Ngạo điên cuồng phát tiết trên người nàng, Nam Cung Ngạo chỉ là hết lần này đến lần khác giải phóng bản thân ở trên người nàng, hắn nghĩ tốt nhất nên sớm cho nàng một đứa con.

22. Chương 22: Không Giống

Hừng đông, Nam Cung Ngạo đứng dậy chuẩn bị, nhìn bộ dáng nàng còn ngủ say trên giường. Hắn không biết chuyện gì đã xảy ra khiến nàng quyết ý rời bỏ hắn.

Ở bên giường suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng quyết định lấy vải lụa, buộc tay chân của nàng vào thành giường. Nàng mở mắt ra, đôi mắt mờ ảo như bao phủ một lớp sương mờ, nàng vẫn im lặng nhìn động tác của hắn, chờ hắn cột xong mới đau thương nói: “Không cần trói lại.”

Thanh âm kia rất nhẹ, ánh mắt lại lạnh như nước. Nam Cung Ngạo cơ hồ có chút không đành lòng, nhưng là... nếu không làm vậy, nàng nhất định sẽ rời đi.

“Ngoan ngoan ở đây chờ ta quay lại.” Nam Cung Ngạo vuốt ve mái tóc nàng, nói. Nàng không quay đầu tránh đi, nhưng ánh mắt trong suốt nhìn hắn lấp lánh, thấp giọng lặp lại: “Không cần trói lại.”

Nam Cung Ngạo vỗ vỗ đầu của nàng, nói: “Ngoan.”

Khi hắn đóng cửa lại, còn nghe nàng nghẹn ngào gọi: “Nam Cung Ngạo.”

Du Bạch lên Châu Nhi, đi vào phòng, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, khóe miệng hắn trào ra một luồng ý cười, ngón tay ấm áp vỗ về gương mặt nàng, sau đó cúi người xuống hôn. Ly Nhi sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, lại bị hắn nắm chặt cằm ép nàng đối diện với hắn.

Người dưới thân nhỏ giọng rên rỉ, cũng không dám mạnh bạo kháng cự. Du Bạch biết Châu Nhi có thể về bất cứ lúc nào, hắn cười yếu ớt, nhìn người dưới thân mình, nói: “Không thích ta? Hừ, Nam Cung Ngạo có cái gì đặc biệt hơn chúng ta đâu?”

Nàng đột nhiên nâng người dậy, thanh âm quật cường, nói: “Không giống.”

Du Bạch cười đến trào phúng: “Giống nhau.”

“Không giống.” Người dưới thân lại bật lên, thanh âm cũng cứng cáp hơn.

“Có cái gì không giống?” Du Bạch liếc mắt nhìn đến vải lụa đang trói tay nàng, thanh âm nham hiểm nói: “Chả phải đều giống nhau trói nàng lại sao?”

Ly Nhi cắn chặt răng, vết máu mơ hồ xuất hiện trên bờ môi phẩn nộn, nhưng là vẫn quật cường nói: “Không giống.”

Du Bạch đi ra ngoài, tùy tay đóng cửa, còn không quên lãnh đạm nói: “Giống nhau!”

Khi Nam Cung Ngạo quay trở lại thì trời cũng đã tối, thần sắc người trên giường mờ mịt làm cho hắn có chút đau lòng. Nhẹ nhàng cúi trối cho nàng, thổi thổi cổ tay cho nàng. Lúc này nàng mới nhìn về phía hắn, sau đó cả người nhào lên rúc vào lòng hắn.

“Lạnh sao?” Nam Cung Ngạo ôm chặt nàng vào trong lòng, nàng áp mặt vào ngực hắn, sau đó giống như đổi nhau với ai đó, bĩu bĩu môi nói: “Không giống.”

Thanh âm trẻ con của nàng làm cho Nam Cung Ngạo thiếu chút nữa thì phì cười, hắn nâng đầu của nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên má nàng, hỏi: “Đổi với ai?”

Hắn hỏi cương chịu sủng nịch như vậy, nhưng nàng cũng không đáp, chỉ nhẹ nép đầu vào cổ hắn.

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Ngạo lấy dây lụa buộc nàng lại, nhưng lần này buộc lỏng một chút, cố gắng không làm đau đến nàng. Nàng giương mắt nhìn dải lụa, lại nhìn sang Nam Cung Ngạo, ánh mắt kia làm cho hắn vốn muốn đi lại tự nhiên luyến tiếc không muốn rời đi, vì thế hắn quay người lại, ghé người nằm xuống cùng nàng.

Vật to lớn tiến vào thân thể nàng, cảm giác người dưới thân thật run rẩy, Nam Cung Ngạo đè lại bả vai của nàng, động tác cuồng mạnh, bất chấp người dưới thân cúi đầu nức nở.

Sau khi xong việc, hắn giúp nàng rửa lại sạch sẽ một chút, sau đó quay đầu lại gọi Châu Nhi, phân phó vài câu, Nam Cung Ngạo nhẹ xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: “Ta ra ngoài một chút, buổi tối sẽ quay lại gặp nàng.”

Châu Nhi cầm khăn ẩm giúp nàng chà lau thân thể, đột nhiên nàng khóc, nước mắt rơi xuống lăn tăn làm Châu Nhi thực kinh ngạc.

Bọn họ cứ sống như vậy cho đến một ngày, Ly Nhi nằm trên giường đột nhiên nôn ra những thứ buổi sáng nàng mới ăn vào. Thầy thuốc đến bắt mạch chúc mừng làm cho Nam Cung Ngạo thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nam Cung Ngạo cúi đầu hôn một cái lên gương mặt phấn nộn của nàng, tay xoa xoa cái bụng bằng phẳng của nàng, thần nhiên vui sướng tràn ngập tâm trí, ở chỗ này, có một sinh mệnh đang dần dần lớn lên, thật thần kỳ.

23. Chương 23: Giam Cầm Nơi Hậu Viện

Có đứa con khiến nàng thật vui vẻ. Nam Cung Ngạo sủng nịch nàng giống như che chở trên bảo, có đôi khi hắn ngồi ôm nàng ở dưới gốc lê, cảm giác như cả thế giới chỉ còn lại mình nàng.

Nam Cung Ngạo đi dạo trong phủ, ngoài ý muốn đi đến hậu viện. Một đường hầm sâu thẳm hiện ra trước mắt hắn, hơi ẩm cùng hương nấm mốc tràn vào mũi hắn. Cửa đường hầm tối om làm cho Nam Cung Ngạo nổi ý muốn vào xem.

Tùy tay cầm lấy cây đuốc bên cửa, hắn theo lối nhỏ chật hẹp tiến vào bên trong. Mùi nhựa thông cháy cùng với mấy cây đuốc luôn sáng trên đường đi làm cho Nam Cung Ngạo nghi ngờ nơi này thường xuyên có người lui tới.

Sâu bên trong là một gian tù thất, cửa làm bằng đồng không ngăn được Nam Cung Ngạo, khi hắn phá cửa xông vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong làm cho hắn cả kinh.

Một người, tóc tai bù xù, quần áo lam lũ, tay chân bị huyền thiết trói lại, khô héo giống như xương, tóc dài xỏa xuống che đi hầu hết gương mặt làm cho hắn không thể đoán ra đây là ai.

“Người là ai?” Nam Cung Ngạo trầm giọng hỏi, trong phủ trừ bỏ mẹ hắn ra, hắn không nghĩ ra được còn ai có thể qua mắt hắn lén lút dấu người ở đây.

Tiếng nói trầm thấp vang vọng ở trong phòng ẩm ướt, người ngồi dựa bên tường lúc này mới mở to mắt. Trong con ngươi nở rộ quang hoa làm cho Nam Cung Ngạo nhất thời cảm thấy lạnh run, người kia hóa ra là một tuyệt đỉnh cao thủ!

“Ngạo nhi?” Người kia nhìn hắn một lúc lâu sau khàn khàn cất tiếng.

“Người...” Nam Cung Ngạo lui về phía sau từng bước, trong lòng đã mơ hồ đoán được người này là ai.

“Ta là Nam Cung Duyên.” Người bị nhốt nói nói cười cười, nhìn đứa con của mình đã lâu không gặp, hẳn đã cao như thế này rồi ư, không biết thân thủ của hắn thế nào?

“Lại đây.” Bàn tay khô héo hướng Nam Cung Ngạo vẫy vẫy, Nam Cung Ngạo chậm rãi đi qua, tiếng gọi huyết thống, làm cho hắn không chút nghi ngờ thân phận người trước mặt.

Khó khăn đi đến trước mặt hắn, đột nhiên kinh phong nổi lên, sau đó điên loạn giao thủ, người kia không biết đã bị nhốt bao lâu, nhưng mà thân thủ của hắn nhanh nhẹn, không thể coi thường.

Nam Cung Ngạo căn môi suy nghĩ nếu sử dụng bằng tầm liệt hỏa, có lẽ có thể ngăn cản hắn. Vì thế mạnh mẽ vận dụng bằng tầm liệt hỏa, nhưng cái giá phải trả rất lớn. Nam Cung Ngạo thành công thoát ra khỏi sự khống chế của hắn, nghiêng người rời khỏi sự vây hãm của xích sắt, người phía sau bị hắn đánh hất bay ra phía sau tường, máu theo môi chảy xuống.

“Sao lại thế này?” Nam Cung Duyên tự nhiên thấy không đúng, đứa nhỏ này thân thủ không tồi, tương lai chắc chắn sẽ vượt trên hắn, chính là vì sao...

“Không tại sao cả.” Thanh âm Nam Cung Ngạo cơ hồ đã bình tĩnh trở lại: “Người còn muốn như thế nào nữa?”

Nam Cung Duyên ho khan hai tiếng, thông minh thay đổi đề tài, nói: “Tiểu tử, ta là cha của người, người đây là dùng cái khẩu khí gì nói chuyện với ta?”

“Cha?” Nam Cung Ngạo cười lạnh một tiếng, nói: “Từ bé đến giờ ta thấy mặt người được bao nhiêu lần?”

“Khụ, tuổi còn trẻ, không cần tích cực như vậy được không...” Người trong phòng ảm đạm đưa cánh tay khô héo phủ bụi trên người làm cho xích sắt đang rung động: “Dạo này sống như thế nào?”

“Bà ta đem người khóa ở trong này?” Nam Cung Ngạo không để ý người trước mắt, nói sang chuyện khác, kỳ thật trong lòng đã hằn khắc định đến chín mươi phần trăm.

“A, cũng coi như là do nàng làm đi.” Nam Cung Duyên nhìn Nam Cung Ngạo nói. Kỳ thật số lần phụ tử gặp nhau không nhiều lắm, chính là liên như vậy cảm thấy kỳ quái.

Vì theo đuổi học võ, nên phải xa mẹ của hắn. Nam Cung Ngạo tra được cha hắn đã mất tích, chính là hơn mười năm sau, tại đây dựng lên một cái mật thất tối tăm, lại bắt gặp cha hắn ở đây. Nguyên lại, hóa ra hắn vẫn chưa từng chạy thoát sao?

Nam Cung Ngạo nhếch khóe miệng mỉm cười, không tồi, đây mới là việc mà mẫu thân hắn hay làm.

Quay lại nhìn người kia, một thân chất vật quả thật giống cái bang, nhưng mà cái khí độ tiêu sái này vẫn như cũ không tổn hao gì. Nam Cung Ngạo xoay người rời đi, kỳ thật có đôi khi hắn rất bội phục mẹ hắn, bà ta là một nữ nhân kiên cường, kiên cường hơn so với hắn rất nhiều.

“Người đã có cháu.” Hắn đi tới cửa chậm rãi phun ra một câu như vậy, rồi đột nhiên ngữ khí ôn nhu nhẹ giọng nói: “Có thể ta không phải là một vị anh hùng lưu danh thiên cổ, nhưng là...ta sẽ là một người chồng tốt, một người cha tốt.”

Nam Cung Duyên trầm mặc nhìn người đứng ở cửa, rất giống bóng dáng của hắn lúc còn trẻ.

24. Chương 24: Tư Nhan Có Một Không Hai

Nam Cung lão phu nhân biết con trai bà là thật tâm, nhưng bà thật không ngờ Nam Cung Ngạo còn thật sự làm đến trình độ này, làm ột cái thi yêu hoài thai con của mình, tiểu tử này có biết bản thân đang làm cái gì không?

Bà lại đi tìm Ly Nhi, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho nàng, nói một đồng đạo lý lớn nhỏ, cuối cùng nói: “Hài tử của con sẽ làm Ngạo nhi bị toàn bộ võ lâm chê cười con có biết không?”

Nữ tử kia nhu nhược khù khờ như trẻ con thế nhưng lấy tay ra che bụng, sau đó lùi về phía sau, kiên quyết lắc đầu.

“Ngạo nhi thiệt tình đối với con như thế, con làm sao có thể để cho nó bị võ lâm chê cười được?” Nam Cung lão phu nhân ngữ khí đã có điểm mất kiên nhẫn. Ly Nhi lui về phía sau, dựa người vào tàng cây lê, thấp giọng kiên quyết lắc đầu như tiểu hài tử, nói: “Ca ca đồng ý cho cục cưng ra đời.”

Lời đã nói vô số, nhưng nữ nhi này lại chỉ khù khờ nói một câu làm cho Nam Cung lão phu nhân cảm tượng được như mình đang nói chuyện với một con vẹt, tức giận vung tay rời đi! Ly Nhi chờ bà đi xa, mới trầm tĩnh lại, thẳng tắp chạy về sân.

Khi Nam Cung Ngạo quay lại cảm thấy có điểm không đúng, Ly Nhi ôm chặt hân, khuôn mặt nhỏ nhắn vui thật sâu vào trong long ngực hân.

“Làm sao vậy?” Vô nhẹ lưng nàng, Nam Cung Ngạo thấp giọng hỏi, nàng vui sâu trong long ngực thật lâu sau mới ngẩng đầu hỏi: “Ca ca cũng muốn có cục cưng có phải hay không?”

Nam Cung Ngạo sợ run một chút, ai lại ở bên tai nàng nói huyền thuyên gì vậy?

“Đương nhiên. Kia là cục cưng của chúng ta, chúng ta sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt.” Nhẹ giọng khẳng định an ủi nàng, sau đó ôm nàng vào trong ngực, nàng cho dù có thêm cục cưng nhưng sao vẫn nhẹ như vậy?

Mỗi tối Ly Nhi đều ôm hân ngủ, cái bụng bằng phẳng của nàng chậm rãi nhô lên. Nam Cung Ngạo đã nhin không chạm đến nàng, nhưng có đôi khi thật sự không nhin được liền sờ sờ xoa bóp, mỗi lần như vậy Ly Nhi mê mang nhìn hân, hân chỉ cười nhẹ hơi có chút tự đắc.

Khi không có Nam Cung Ngạo bên cạnh, Du Bạch sẽ đến, Nam Cung Ngạo lệnh hân phải bảo vệ Ly Nhi, hân cười thầm, có đôi khi xoa xoa cái bụng của nàng. Đứa con của thi yêu, không biết có gì đặc biệt a? Du Bạch thường nghĩ lúc này ngàn vạn lần không thể để yêu quái kia xảy ra chuyện. Một khi tiểu hài tử được sinh ra, ha ha, Nam Cung Ngạo chắc chắn sẽ không thể sống yên được trong chốn võ lâm trung nguyên nữa.

Nam Cung Ngạo làm sao không biết suy nghĩ kia của hân, nhưng là trước mắt không thể nghi ngờ người duy nhất bên cạnh mình không muốn Ly Nhi xảy ra chuyện chỉ có một mình hân.

Chạng vạng, Du Bạch thường mang nàng đi ra ngoài một chút, giúp nàng sưởi nắng ngoài trời. Vì thế Du Bạch thường mang nàng đi Lục Hồ, nàng ngồi xuống bên tảng đá liễu rủ bên hồ, cười cười dùng liễu treu đùa bọt cá dưới hồ.

Ánh chiều tà hắt lên mái tóc đen của nàng tạo nên một vàng sáng rạng rỡ, gió mát mơn trớn, tay áo phiêu phiêu, thanh thuần phiêu dật như tiên tử.

Du Bạch có đôi khi không hiểu, cảm thấy nữ nhân này thật thần kỳ, trước kia đã bị nhiều nam nhân trên đời như vậy, vẫn giống như cũ tinh khiết trong trẻo như nước chảy: “Đang nghĩ cái gì?” Nàng ở trên tảng đá ngồi thật lâu, Du Bạch nhin không được nên cất tiếng hỏi, nàng lại không trả lời, đáp lại chỉ là một cái mỉm cười, đoá mạn châu sa hoa trên trán kiêu diễm.

Du Bạch giật mình, thầm than Nam Cung Ngạo, đây chính là kiếp nạn của người.

Nghĩ như vậy, hân nhin không được ngồi xổm xuống, vươn tay chạm đến dung nhan như băng khắc ngọc mài của nàng, nàng cảnh giác quay đầu lại. Du Bạch cười vô hại, một tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của nàng, nói: “Đừng sợ, ta sẽ không làm người bị thương đâu.”

Ôm nàng vào lòng, nhẹ hôn lên môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt làm hé ra hai hà răng của nàng, răng môi dây dưa, cái loại dây dưa này làm cho Du Bạch dục hỏa thiêu đốt. Tay hân tham lam lần sờ vào vạt áo nàng, nàng run rẩy một chút, sau đó đẩy hân ra, nói: “Không muốn.”

Du Bạch cười đến trên tức, dùng sức nắm bắt nụ hoa trước ngực nàng, nói: “Không muốn cái gì?” Ly Nhi theo bản năng, giữ chặt tay hân, lại nhìn đến ánh mắt của hân buông ra, nói: “Đừng như thế.”

Ánh mắt trong suốt như thủy tinh nhìn hân, Du Bạch chỉ cảm thấy khối thân thể này mỗi chỗ đều toát ra hàm ý mời mọc, kiểm chế thả vạt áo của nàng ra, khàn khàn nói: “Thả lỏng.”

25. Chương 25: Chỉ Cần Người Còn Yêu Ta, Ta Sẽ Không Bỏ Cuộc

Hôm nay, Nam Cung Ngạo trở về sớm thấy cảnh tượng đó, hần hỏi vài nha đầu mới biết Du Bạch mỗi ngày đều dắt nàng đến Lục hồ đi dạo.

Ngày nào cũng đưa nàng đến nơi đó đi dạo, cũng thường cũng nàng làm loại chuyện như vậy sao? Hai tay Nam Cung Ngạo nắm chặt thành quyền, Ly Nhi đã mang trong người giọt máu của ta thế sao lại cùng người khác làm chuyện như vậy?

Xoay người đi trở về, Nam Cung Ngạo bỗng nhiên muốn cười thật to, Nam Cung Ngạo sao người biết đó là giọt máu của người.

Chậm rãi đi vào lê hoa biệt viện, Châu Nhi nhìn thấy thiếu gia có chút kỳ quái, cũng không dám hỏi nhiều. Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, Du Bạch mới đưa Ly Nhi trở về, liếc mắt nhìn thấy Nam Cung Ngạo có chút kinh ngạc, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại, xoay người tự động lui xuống.

Ly Nhi vừa nhìn thấy hần đã chạy tới xà vào lòng hần, đau xót gọi: “Ca ca.” Nam Cung Ngạo thiếu chút nữa đã tránh đi, tinh thần phục hồi lại mới giờ tay vuốt ve mái tóc dài của nàng: “Một mỗi sao?”

Ly Nhi ngẩng đầu nhìn hần, nàng có một đôi mắt thật đẹp, như thủy triều mùa xuân dâng lên trên hồ nước, nét mặt xinh đẹp mang theo một chút ưu thương. Nam Cung Ngạo gọi Châu Nhi tắm rửa thay quần áo cho nàng, đêm hôm đó, hần không ngủ cùng nàng.

Lúc này trong Di Hồng Viện một nam tử ngồi uống rượu một mình say tới rồi tỉnh rồi ngủ. Tú bà vén bức rèm che liền nhìn thấy quý công tử này áo mũ xộc xệch, hắc y tán loạn. Rượu ngon tốt nhất được ủ ngàn năm bị đổ trước ngực áo ướt át.

Nhưng cả người vẫn toát ra một cỗ khí chất lạnh lùng, xiêu vẹo dựa vào cửa sổ, mày kiếm anh tuấn, nhắm hờ mắt lộ ra một mảnh mờ mịt.

Sáng sớm Nam Cung Ngạo vội chạy trở về tẩy đi mùi rượu trên người, hần bỏ đi tâm trạng đang do dự bất định. Có lẽ yêu đã thành thói quen, ngồi bên giường nhìn người đang ngủ say, hần đột nhiên nghĩ nếu như mình không thương nàng nữa thì nàng sẽ làm sao bây giờ?

Tay dịu dàng xoa lên bụng nàng, ở nơi này đang có một sinh mạng nhỏ, nếu hần không quyết tâm kiên định giữ nàng bên mình, vậy cho dù không phải là của hần thì có gì quan trọng đâu?

Người trên giường mở đôi mắt còn đang say ngủ ra, Nam Cung Ngạo không tự giác nở nụ cười thật sâu: “Thời tiết rất đẹp, ta đưa Ly Nhi ra ngoài đi dạo một chút.”

Ly Nhi ngoan ngoãn cùng hần ra khỏi cửa đã có chút hơi bất tiện, Nam Cung Ngạo sai người chuẩn bị xe ngựa, đỡ nàng lên xe, rồi chính mình lên xe ngồi xuống cạnh nàng.

Hôm đó thời tiết thật sự rất đẹp, Nam Cung Ngạo nhìn cảnh sắc ven đường cùng người trước mắt cười như hoa lê đài vũ, đột nhiên hần có cảm giác do dự hồi hộp, hần có chút sợ hãi, tình yêu đột nhiên tới như vậy có thể tiếp tục như vậy bao lâu đây?

Nếu tương lai, người trước mắt này không có yêu mình, nàng sẽ làm sao bây giờ, còn mình.....mình sẽ làm sao bây giờ?

Đột nhiên vươn tay ôm lấy người trước mắt, ánh mắt xuyên qua nàng, nhìn vô định ra bên ngoài.

Ngày đó, Ly Nhi có chút bất an, nàng vẫn như cũ cười vô cùng ngọt ngào, nhưng trong cặp mắt trong suốt xinh đẹp đó không còn tinh khiết vui vẻ nữa.

Lúc trở về, ngồi bên người Nam Cung Ngạo vô cùng vô cùng ngoan. Nam Cung Ngạo ôm nàng vào lòng, đột nhiên không nhẫn tâm để nàng cô đơn ngồi như vậy.

Nàng để mặc cho hần ôm, đem mặt chôn vào cổ hần, một câu cũng không nói.

Thời điểm đứa trẻ sinh ra, Nam Cung Ngạo mời bà mụ tay nghề tốt nhất về đỡ cho nàng, nhưng khi liếc nhìn đến đóa mạn châu sa hoa trên mặt nàng, chân bà lập tức liền mềm nhũn: “Nam Cung thiếu gia, thi

yêu khi sinh phải hút dương khí của con người....không được, không được....” bà mẹ quỳ trên mặt đất run run nói.

Nam Cung Ngạo nắm chặt hai tay, băng tằm liệt hỏa liền xuất hiện trên tay, lạnh lẽo đặt trên cổ bà đỡ: “So với việc ta giết người tốt hơn sao?”

Nam Cung lão phu nhân cũng bước nhanh tới, trách hấn: “Ngạo nhi, người điên rồi sao? Để ta nói chuyện với bà ấy.”

Bà mẹ hai chân run rẩy đi vào, người nằm trên giường là một tuyệt sắc giai nhân. Ly Nhi tựa người vào góc tường, nhìn dưới bụng có vật nhỏ gì đó nhúc nhích. Đôi mắt đẹp màu đen thấp thoáng biến thành màu lam, phấp phới biến thành màu tím quỳ dị, tóc đen như mực, ánh sáng tuy là ban ngày nhưng ở phòng sinh lúc này lại thấp thoáng có chút yếu mị dị hoặc.

Bà mẹ cố nén cảm giác ghê tởm sợ hãi, chậm rãi đi qua, giọng nói run rẩy dỗ dành: “Ly Nhi, trước tiên nằm xuống đã.” Ly Nhi nhìn bà đầu đầy mồ hôi vô cùng nghe theo nằm xuống.

Cúi đầu rên rỉ, toàn bộ phòng sinh lại yên tĩnh như trước. Bà mẹ chậm rãi hướng dẫn nàng hít sâu, dùng sức. Một bên nói chuyện với Nam Cung lão phu nhân.

Đứa nhỏ đã sắp ra ngoài, có thể thấy được cái đầu, bà mẹ cũng là lần đầu đỡ ột thi yêu sinh con, tay run run vươn ra gắt gao ấn cái đầu nhỏ bị mắc kẹt đi vào.

Người trên giường cúi đầu cố chịu đau đớn, mồ hôi ra ướt cả tóc, giống như cầu xin nhìn bà, ngoan ngoãn lặp lại động tác theo như bà nói.

“Hít vào, dùng sức.” Bà mẹ xoa bóp hồi lâu, thấy Ly Nhi không phản kháng, lại càng liều mạng đấu tranh như vậy thật lâu, đột nhiên bà phát hiện không biết từ lúc nào ánh sáng trong phòng tối sầm vậy?

Lam quang càng ngày càng sáng, bà mẹ trong lòng kinh ngạc, người nằm trên giường giống như một động vật nhỏ giấy dựa run run, bà mẹ ngăn chặn bụng của nàng, máu chảy ra trên giường, mùi máu tươi tràn đầy phòng sinh, bà mẹ thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vừa nhấc đầu nhìn đến ánh mắt màu lam đó, đột nhiên giống như bị thôi miên, bà buông tay theo ánh mắt đó chậm rãi đi qua, chậm rãi chạm vào đôi môi đó.

Răng nanh đó lạnh như băng, thật sự lạnh, nhưng bà lại thành kính giống như thiện nam tín nữ. Huyết chảy qua răng nanh lạnh như băng, người sắp chết lại cảm thấy giống như: được hiển tế cho nàng là vinh hạnh của ta...

Khi tiếng trẻ con nỉ non vang lên thì Nam Cung Ngạo cuối cùng không kiên nhẫn được nữa vọt đi vào, nhưng khi vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Mọi người đều đứng bên ngoài, Nam Cung lão phu nhân cắn răng, như vậy cũng tốt, cũng tốt.

Lúc nhìn về phía cửa lập tức rút trở về, người trên kia đã thành một khối thây khô. Ly Nhi gian nan ôm đứa trẻ đứng lên, hoàn toàn xem nhẹ người ngoài cửa. Trên giường đầy máu, làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

Nam Cung Ngạo chậm rãi đến gần nàng, đưa tay đón lấy đứa bé, Ly Nhi nhìn hấn hồi lâu, mới yên lặng trao cho hấn.

“Ngạo nhi, người điên rồi.” Giọng nói Nam Cung lão phu nhân vượt quá sự điều khiển của bà, có vẻ hỗn hển. Nam Cung Ngạo nhìn đứa trẻ, khuôn mặt nho nhỏ kia cũng không giống trẻ con mới sinh ra xấu xí, mà là yếu dị tinh xảo.

Trên trán nó thể nhưng cũng có ấn ký một đóa mạn châu sa hoa màu đỏ kéo dài đến má phải. Nhìn nó đỏ hồng yếu dị mà yếu ớt, trên làn da non nớt, vẻ xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

“Đây là, đây là đứa con của ta.” Giọng nói như gần từng tiếng, rõ ràng truyền tới, người trên giường cuối cùng cũng ngã xuống, đôi mắt đẹp suy yếu khép lại.

Đứa trẻ trong lòng cất tiếng khóc, Nam Cung Ngạo ôm nó đi ra ngoài, toàn bộ Nam Cung đại trạch, không nhìn ra một tia vui vẻ nào. Vì sao vậy? Trong lòng Nam Cung Ngạo tự hỏi.

Đưa đứa trẻ cho Châu nhi chăm sóc, hắn nói muốn đi một chỗ, Nam Cung Duyên vẫn ở trong ngục tối như cũ, với ông mà nói ban đêm hay ban ngày đều không có gì khác biệt.

“Có chuyện gì?” Một góc sáng sữa trong ngục tối, nếu chỉ nghe giọng nói thôi thì người này đủ để cho nữ nhân suy nghĩ liên biên trong đầu.

“Cháu của ông ra đời.” Giọng nói tự nhiên của Nam Cung Ngạo trầm thấp mà gợi cảm. Cho dù trong bóng tối hắn vẫn có thể nhìn thấy thân thể người kia cứng ngắc một chút.

“Cùng chúc mừng đi.” Hơn nửa ngày, Nam Cung Duyên mới nói hai chữ này, người trước mặt cũng không có chút gì vui mừng. Vì thế ông chờ lời nói tiếp theo của hắn.

“Vì sao ông không thể chấp nhận nàng?” Lời đề nghị của hắn cũng khiến hắn kinh ngạc, vừa nói xong, một cái bình đã bay tới, Nam Cung Duyên đi đến, một loạt tiếng xiềng xích va chạm vào nhau vang lên.

Đêm hôm đó, hai người không ngừng uống rượu, quên đi trên dưới lớn nhỏ, mãi cho đến khi hai người hơi say, Nam Cung Duyên ôm vò rượu, thì thào nói : “Trên thế giới này không thể có phương pháp vẹn toàn, không phụ như lai không phụ nhân.”

Nam Cung Ngạo cũng ôm cái vò rượu, dốc vào miệng cười đến điên cuồng.

Đêm hôm đó, Ly Nhi tỉnh lại rất sớm. Tiêu hao thể lực như vậy nhưng nàng lại không ngủ được. Thân thể bị xé rách đau đớn thần trí đã muốn tán loạn, nhìn trong phòng không có một bóng người, ánh mắt trong suốt như nước giờ lại giống như thêm vài tầng ướt át.

Nhìn ánh trăng chiếu ngoài cửa sổ, miệng nàng khẽ mấp máy gọi Nam Cung Ngạo nhưng đáp lại chỉ là sự tĩnh mịch của màn đêm.

Ngày tiếp theo, Nam Cung Ngạo đứng ở trước giường nhìn người đang ngủ say, hắn giơ tay muốn vuốt ve mái tóc nàng nhưng một lúc lâu lại chậm rãi thu tay về :” Ly Nhi, ta không biết sẽ chống đỡ được bao lâu nữa, nếu một ngày tình yêu của Nam Cung Ngạo với nàng không còn nữa, chúng ta biết làm sao bây giờ.”

Giọng nói của hắn rất rất nhỏ, cho nên khi hắn rời đi, không hề nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp trong suốt kia sau khi hắn xoay người rời đi nước mắt đã rơi xuống, lông mi ẩm ướt mở ra. Người trên giường nhìn hắn rời đi, cuối cùng..... không cần nàng nữa sao?

Không, sẽ không, chúng ta chắc chắn sẽ lại hòa thuận, cùng nhau nuôi nấng cục cưng của chúng ta, cùng nhau sống thật tốt. Ly Nhi vươn tay về phía bóng lưng đã đi xa nhưng cuối cùng chỉ chạm được vào hư vô.

Từ đó về sau, Nam Cung Ngạo không ngủ cùng Ly Nhi nữa, nhưng hắn vẫn sủng ái nàng như cũ, chỉ có như vậy mới có thể giữ lại nàng. Ly Nhi, cho dù là không còn yêu nữa, Nam Cung Ngạo cũng sẽ bảo vệ nàng cả đời.

Ly Nhi vẫn nhu thuận như vậy, nàng cũng không bao giờ chủ động đi tìm Nam Cung Ngạo nữa, mỗi ngày đều cẩn thận chăm sóc cục cưng, Nam Cung Ngạo rất ít khi vào biệt viện, cho dù có đi vào, cũng chỉ đứng dưới tàn lê xa xa liếc mắt nhìn nàng một cái.

Quần áo của nàng Nam Cung Ngạo đều dặn dò Châu nhi chuẩn bị đưa qua. Hắn lại bắt đầu tu luyện Băng Tầm Liệt Hỏa một lần nữa, thực xin lỗi Ly Nhi, ta đã mệt mỏi rồi.

Chuyện này cuối cùng cũng truyền ra ngoài, vô số nhân sĩ võ lâm xuất hiện. Nam Cung thế gia làm sao lại có thể nuôi một cái thi yêu, còn để thi yêu sinh ra một đứa trẻ.

Điều tra không ra là ai tiết lộ chuyện này ra ngoài, Nam Cung lão phu nhân tươi cười với nhân sĩ giang hồ khắp nơi giải thích: ” Ngạo nhi chưa thành thân, sao có thể có đứa trẻ như lời đồn chứ? Các vị chắc là bị lời đồn đãi lừa gạt rồi?”

“Phu nhân trước giờ luôn đức cao vọng trọng, nói ra lời này ta đương nhiên tin tưởng, nhưng Nam Cung công tử dù sao vẫn còn trẻ, linh lực dồi dào, việc này nếu là tin đồn vô căn cứ thì thật tốt, chỉ sợ có chuyện không ngờ. Nam Cung thế gia nhiều đời đều trong sạch sẽ không để một cái thi yêu kế thừa gia nghiệp, nếu

có đặc tội thứ cho bản đạo nhiều lời.” Đối với lão đạo sĩ có vẻ mặt chính khí nghiêm nghị, Nam Cung lão phu nhân cũng cười đáp lời :“Đó là tất nhiên.”

Nam Cung Ngạo ngồi trên ghế, vẻ mặt lãnh đạm, đứa trẻ và nàng tất nhiên không thể ở chỗ này. Nhưng trừ bỏ nơi này, nàng có thể đi đâu đây? Phái Du Bạch đưa hai người đi, Nam Cung Ngạo im lặng nhìn nàng thu thập hành trang. Khi nàng ôm đứa nhỏ rời đi ngoài đầu lại nhìn hần, ánh mắt kia vẫn trong suốt như nước mùa thu.

Ngoại ô Lộc Thành, trong một biệt quán.

Ly Nhi im lặng sửa sang lại phòng ngủ, Du Bạch nghiêng người dựa vào khung cửa, Châu nhi đang lau bàn, không hề có chút gì không bình thường, nhưng không khí im lặng này thấm vào tận xương tủy.

Nhìn đứa trẻ đang ngủ say, Du Bạch nhíu mày, Nam Cung Ngạo làm sao có thể đột nhiên buông tha cho nàng như vậy? Không, không thể như vậy được. Bóng lưng bé nhỏ và yếu ớt trầm mặc im lặng, năm ngón tay hần nắm chặt một góc cửa gỗ, Nam Cung Ngạo thật sự buông tay nàng như vậy sao?

Không, hần không tin.

Ly Nhi mỗi ngày đều cho con bú sữa như trước, nhìn nó từng ngày lớn lên, sự trầm tĩnh trên mặt bắt đầu thấy nụ cười xuất hiện. Du Bạch yên lặng đứng sau lưng nàng, thiếu chút nữa giờ tay ôm đôi vai gầy yếu của nàng, cuối cùng kinh ngạc dừng lại: Ly nhi, đừng có trách ta.

Nam Cung Ngạo một tháng sẽ đến thăm nàng hai đến ba lần, Ly Nhi học được cách pha trà rất thơm, mỗi ngày đều pha. Hần đến đây thường uống mấy ngụm, hần không đến toàn bộ đều đổ đi. Châu nhi có đôi khi nhắc nhở nàng :“Ly Nhi, hôm nay thiếu gia sẽ không đến. Không cần pha trà đâu”. Ly Nhi chỉ mỉm cười lắc đầu, nàng nhìn nước trà thơm vàng trong suốt màu hổ phách nghĩ : nếu không pha nàng sẽ quên mất.

Buổi trưa, Du Bạch đứng trước cửa. Hôm nay, Nam Cung Ngạo cũng sẽ đến. Nhưng khi Nam Cung Ngạo chưa đến, một đám người khí thế ào ạt vọt vào biệt viện, Ly Nhi kinh hoàng bế đứa nhỏ, đôi mắt đẹp lộ ra vài phần sợ hãi. Ấn ký trên trán giống như vết xăm bình thường, nở ra đẹp đẽ và quyến rũ, nhìn thấy ghê người.

“Thi yêu! Thật sự là một thi yêu đó!” Đang lúc tiếng người ồn ào, Du Bạch bưng tỉnh xông lên ngăn cản đám người, bắt đầu màn diễn, nhân vật chính vẫn không thể gặp chuyện không may, đúng vậy, nàng không thể gặp chuyện không may.

“Nghịch chương..... Đốt lửa lên đi, thiêu sống đi!” Tiếng nói mọi người ồn ào, Ly Nhi lui đến sau biệt viện dưới tàn cây lê, đứa nhỏ trong lòng bị đánh thức, lặng lẽ mở mắt thuần khiết giống như lưu ly xinh đẹp nhìn nàng.

Thời điểm Nam Cung Ngạo đến thấy cục diện một mảnh hỗn loạn như vậy. Mọi người đều đến xem, lời đồn vài ngày trước đó quả nhiên là sự thật, trên đời này thế nhưng thực sự có thi yêu, hơn nữa cũng thật sự sinh ra một đứa nhỏ.

Theo như lời đồn, đứa trẻ này là của Nam Cung Ngạo có phải là sự thật hay không ? Ly Nhi bắt lực nhìn về phía Nam Cung Ngạo, nàng biết những người này không thích nàng, nhưng phải thiêu là sao, là đốt lửa thiêu nàng sao? Ôm chặt đứa nhỏ đang im lặng trong lòng, nàng rút cục vẫn nhìn về phía Nam Cung Ngạo, thần sắc khốn hoặc nhẹ nhàng nói: “Đừng mà.”

Vô số ánh mắt quay đầu nhìn sang, Nam Cung Ngạo mặt không đổi sắc, trong lòng do dự không ngừng. Đang lúc suy nghĩ đã quyết định nói :“Người này, quả thật là thi yêu sao?”

Âm thanh ồn ào của đám người lại một lần nữa vang lên, lập trường từ đối địch đã thay đổi. “Nam Cung công tử, chi bằng trói lại thiêu có được không?” Một người đề nghị nói. “Cũng tốt”. Hai chữ này, liệu mạng khắc chế mình thờ ơ nói ra, nghĩ đến rất đơn giản, nhưng không hiểu sao nội tâm lại đau như vậy.

“Không”. Nàng lui dưới tàn cây, toàn thân run rẩy nhưng cũng cắn răng không gọi lên tên hần.

Đối phó với Ly Nhi tay không tác sát vốn là chuyện rất đơn giản, nhưng mà nàng điên rồi, nắm, bắt, cắn loạn làm ọi người không ai bắt được nàng, đang lúc giây dựa đứa nhỏ đang yên lặng lại khóc thét lên, Ly Nhi dịu dàng dỗ nó, nói cục cưng đừng khóc, đừng khóc.

Nhiều người không thể bắt nằng, rốt cuộc khiến người cầm đầu tức giận, người đó liền xông lên, đem người bắt trói lại, nằng vẫn im lặng tiếng khóc thê lương :“Cứu nó, cứu nó, hãy cứu nó.”

Du Bạch yên lặng một bên nhìn, người kia đang đứng ở cửa, hắc y trong gió tung bay, khuôn mặt không biểu cảm.

Có người cứng rắn cướp đứa trẻ trong lòng nằng, đứa bé khóc đến kinh thiên động địa, nhưng không đổi lại được một chút thương tiếc của những người trước mặt.

Người kia giờ nó lên, nặng nề ném xuống mặt đất.

Máu tươi chảy tràn trên mặt đất, nhiệt khí màu tím nhạt tỏa ra trên mặt đất ướt sũng những cánh hoa lê đang nằm trên đất, tiếng khóc im bật. Nam Cung Ngạo không quay đầu lại nhìn, nếu nhìn hẳn thật cẩn thận, có thể thấy khóe môi hắn nhếch lên run nhè nhẹ.

Người bị trói nhìn cảnh này không hề chớp mắt, giãy dựa cánh tay bị trói nhưng dây trói hạn chế động tác của nằng, ánh mắt trong suốt kia tràn đầy sợ hãi, hoảng hốt nhưng giờ này tĩnh lặng như cái chết.

Bọn họ đem thi thể đứa trẻ để cạnh nằng, một người trong số họ nói :“Mau thiêu hai vật này đi.”

Họ tạt thật nhiều dầu lên người nằng, nằng không nói một lời nào, khi nhìn đến một mảng đầy máu kia, cổ họng nghẹn ngào, nỗi đau thương này chồng chất lên nỗi đau thương khác, ngay cả cây hoa lê kia cũng không còn rực rỡ nữa.

Tay Nam Cung Ngạo nắm thành quyền, hắn sống chết không chế chính mình :hãy vứt bỏ mọi vướng bận đi?

Lửa thật lớn: lửa cháy trên người, hơi nóng tỏa ra trong không khí, lửa cháy đứt dây thừng, người đứng trong lửa trước sau vẫn ôm lấy thi thể đứa trẻ, âm thầm bảo vệ ôm trong lòng, cắn môi, nhắm chặt hai mắt.

Nước mắt nằng có rơi hay không, cách một biển lửa, không thể thấy rõ.

26. Chương 26: Là Ai Cứu Giúp Ai?

Một bóng người đưa nằng từ ngọn lửa cứu ra, khuôn mặt của nằng đã gần như không còn nguyên vẹn nữa, nhìn một nửa mặt bị thương rất dữ tợn, một bên mặt còn lại cũng rất khủng bố.

“Nam Cung Ngạo, ngươi không yêu nằng một chút nào sao?” Người này vỗ về bên mặt bị cháy của nằng, cảm giác chạm vào làn da bị cháy của nằng làm cho ngón tay hắn dừng lại một chút. Ly Nhi cúi đầu nhìn thi thể đứa trẻ máu thịt lẫn lộn, thần sắc mờ mịt, hắn vỗ về sự hỗn độn trên mặt nằng, hắn biết nằng đã quên hẳn là ai.

Nhưng Nam Cung Ngạo làm sao có thể quên, ở Vọng Nguyệt U Lâu không thấy được thi thể hắn ta, hắn biết người này còn chưa chết. Cho dù đã gầy đi rất nhiều nhưng chỉ cần liếc mắt hắn đã có thể nhận ra.

“Không hiểu ngươi đang nói cái gì?” Ngữ khí vẫn lạnh băng như cũ, trong lòng lại nổi lên một trận đau đớn, thời khắc lửa cháy lên, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ từ nay về sau không thể thấy nằng nữa vậy...vậy Nam Cung Ngạo phải làm sao bây giờ?

Vì sao, vì sao còn nghĩ như vậy, đó không phải là yêu sao.

“Ngươi một chút cũng không yêu nằng sao?” Hạ Hoài Chi khí thế bức người. “Ta làm sao có thể yêu một nữ nhân bản như vậy.” Ánh mắt không nhìn nằng, Nam Cung Ngạo cúi đầu xem ngón tay của mình.

Nghe vậy nữ nhân đứng bên cạnh Hạ Hoài Chi chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn hắn, liếc mắt một cái lại chậm rãi cúi đầu xuống.

“Trên đời này có người yêu người sao?” Hạ Hoài Chi vuốt vuốt mái tóc dài đã cháy xém nặng mùi khét, cười trêu tức: “Thì yêu là một điểm xấu, ngu ngốc như vậy, lại bản như thế ai có thể thật lòng yêu người?”

Nghe vậy đầu nằng càng cúi thấp hơn, rốt cuộc nước mắt cũng rơi xuống, tí tách rơi xuống mặt thi thể đứa trẻ thành một chất lỏng đen đen pha trộn với màu máu thấy mà ghê người.

“Theo ta rồi đi đi.” Hạ Hoài Chi vỗ về đầu nàng, nàng vẫn cúi đầu, giống như khúc gỗ cứ nhìn đứa trẻ trong lòng. Hạ Hoài Chi một tay ôm lấy bả vai nàng so sánh với Nam Cung Ngạo đây cũng là một cao thủ đáng sợ, những người nhân sĩ lúc này cũng không dám ra mặt ngăn cản.

Nam Cung Ngạo vẫn đứng ở cửa, hần hơi liếc mắt, rõ ràng không còn yêu nhưng vì sao lại đau lòng như vậy? Du Bạch yên lặng quan sát, nam nhân kia thật sự bỏ qua như vậy sao? Cắt đứt mọi tình cảm ở đây sao?

Tiếng người ồn ào, Nam Cung Ngạo xoay người rời đi, giống như trong biệt viện kia không nhìn thấy gì cả. Hần nhắm mắt, cứ rời đi như vậy, xem như chưa từng gặp qua, coi như chưa từng yêu thương nhau, coi như chưa từng bị tổn thương, coi như hết thảy mọi chuyện chưa từng phát sinh, từ đầu tới cuối chưa từng....chưa từng phát sinh.

Bóng dáng của nàng theo người kia rời đi, ở đây chỉ còn lại ánh lửa đầy trời. Xem như là một giấc mơ đi, cho dù là đẹp nhưng ai sẽ hoài niệm những gì trong mộng chứ ?

Hắc y của Nam Cung Ngạo bay trong ánh mặt trời chiều sáng chói hiện rõ bao nhiêu cô đơn tịch mịch nhưng vẫn thẳng tắp như thương giáo, vẫn giống như ngọc thụ lâm phong, trên đời này không có chuyện gì là không có hướng giải quyết.

Những tưởng rằng Hạ Hoài Chi sẽ rất nhanh chóng phản công lại, dù sao hần cũng có một thi yêu trong tay. Vừa nghĩ tới nàng, Nam Cung Ngạo lại nhủ mảy may chuyện ngày đó chứng kiến bên hồ lại lần nữa tái hiện trong đầu hần. Nhưng thật lâu sau, Hạ Hoài Chi vẫn không có động tĩnh gì.

Hoa lê rụng xuống, hoa đào lại nở, mùa xuân trôi qua, mùa hạ lại tới thế nhưng người kia giống như không khí, không mùi, không vị, không tin tức cứ thế mà biến mất. Nam Cung Ngạo ngồi trước cửa sổ nhìn chim yến tránh rét trở về mới phát giác có lẽ chỉ có ly biệt mới có thể gọi lên nhưng nhớ, vậy có phải hay không chỉ có khi ly biệt mới khiến tình yêu tồn tại mãi mãi?

Nam Cung Ngạo muốn ngẩng đầu cười to, hần là một người thông minh, cho dù có sống trong mộng thì cũng nhanh tỉnh mộng hơn so với những người khác. Vì thế hần bắt đầu thử tiếp nhận nữ nhân khác, hàng đêm xuân hồng giăng lưới, mỗi ngày đều đổi một nữ tử khác nhau. Nam Cung Ngạo hình như đã trở về là Nam Cung Ngạo như trước kia, nhưng sau mỗi lần hoan ái hần đều phải ôm người bên cạnh mới có thể đi vào giấc ngủ.

Nhưng vì sao, tim hần vẫn lạnh như vậy? Nằm nhìn ánh trăng sáng rọi hần đột nhiên có cảm giác này.

“Đưa cho ta”. Hạ Hoài Chi đưa một bàn tay ra, người trước mắt vẫn liềm mạng lắc đầu lui về sau từng bước, nước mắt giống như một chuỗi trân châu rơi xuống. Gắt gao ôm đứa trẻ trong lòng, sâu trong ánh mắt nàng là một sự bi thương đến tột cùng, cúi mặt ghé sát gần như dính sát vào thi thể trẻ con đã dần dần lạnh lẽo, nước mắt lướt qua khuôn mặt lưu lại vài vết sáng trên đó. Hạ Hoài Chi liền đè nàng xuống cổ lôi kéo thi thể đã muốn thối rữa, mấy ngày rồi nàng vẫn ôm như vậy. Nàng giống như giữ tính mạng của mình gắt gao mà nắm chặt, vuốt ve làn da non mềm, xem nhiệt độ trên thi thể đó đã không còn nữa.

Hạ Hoài Chi đột nhiên không đành lòng nhìn cảnh bi thương này, ở Vọng Nguyệt U Lâu cả ngày lẫn đêm hần đã quen nhìn nàng sợ hãi, nhìn nàng trì độn, nàng dễ quên, nhưng hần không thể quên nhìn nàng thê thảm tuyệt vọng như thế này.

“Nó đã chết.” Hần chậm rãi ngồi xuống bên nàng, cố gắng làm cho giọng nói mình thật nhu hòa, tay hần vuốt ve mái tóc của nàng, giống như muốn an ủi một chú sói nhỏ :“Thật sự đã chết rồi.”

Nàng cuối cùng cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt ai oán lạnh như nước, Hạ Hoài Chi không nén được tình cảm hôn lên cái trán của nàng: “Hãy để nó ra đi, cho nó một cơ hội một lần nữa có sự bắt đầu mới. Ngoan, hãy đưa nó cho ta.”

Ly Nhi nhìn hần như vậy thật lâu, đánh giá thật lâu, mới chậm chạp đưa đứa trẻ trong tay qua cho hần, giống như trao cho Nam Cung Ngạo lúc nó mới ra đời. Hạ Hoài Chi đưa tay nhận lấy, không đành lòng nhìn cặp mắt trong suốt đó ươn đẫm lệ quang.

“Nếu Nam Cung Ngạo muốn cứu người, nó đã không phải chết.” Xát muối vào miệng vết thương của người ta là sở trường của Hạ Hoài Chi, nhưng duy nhất lần này xát muối vào vết thương người này hần cũng thấy

đau lòng.

Ly Nhi tựa người vào vách tường, hai tay ôm đầu gối, cúi đầu không nói lời nào.

“Ly Nhi, người ở Trung Nguyên không một ai tốt, Nam Cung Ngạo cũng như vậy thôi.” Hạ Hoài Chi nắm lấy tay nàng :“Chúng ta hãy cùng nhau giết chết hết bọn chúng đi? Họ đều là người xấu, giữ lại chỉ hại thêm nhiều trẻ con.”

Ở góc giường người kia vẫn cúi đầu không nói lời nào, nước mắt vài ngày rồi vẫn chảy giờ đã ngưng, nhưng nàng vẫn như trước không trả lời câu hỏi của Hạ Hoài Chi.

“Ta hỏi người, người có nghe thấy không.” Hạ Hoài Chi kéo tóc nàng bức nàng phải ngẩng đầu, ánh mắt của nàng tinh thuần không nhiễm một hạt bụi dù là rất nhỏ, may vì bị đau mà nhăn lại, nhưng chỉ lặng lẽ nhìn Hạ Hoài Chi.

Ánh mắt tĩnh lặng như vậy nhưng lại khiến Hạ Hoài Chi không dám nhìn thẳng vào, chỉ liếc mắt nhìn qua :” Nhìn cái gì? Hỏi người có nghe thấy không?

Mặt nàng bị cháy đen, không thể nhìn ra vết thương, cả người nàng sợ hãi lui vào góc giường co rụt lại.

“Vẫn còn luyến tiếc Nam Cung Ngạo sao?” Hạ Hoài Chi dùng sức xốc nàng lên: “Hắn đối xử với người như vậy mà vẫn không thể bỏ hẳn. Người còn nằm mộng đẹp hẳn sẽ yêu thương người lần nữa sao?”

Người trước mắt không nói lời nào, Hạ Hoài Chi cố gắng để cho giọng nói càng trở nên ác độc :“Người đã ô uế như vậy, lại bị cháy đen quỷ không ra quỷ người không ra người, người cảm thấy hẳn sẽ liếc mắt nhìn người một cái sao? Ly Nhi, hiện tại trừ bỏ ta, ngay cả chó cũng không thêm để ý người.”

Thân thể Ly Nhi khi nghe hắn nói từ bản cứng ngắc lên một chút, sau đó dần thả lỏng, ánh mắt linh động nhìn về phía Hạ Hoài Chi nhẹ nhàng kiên quyết lắc đầu.

“Nặc, người này giao cho người, trong thời gian mười ngày phải làm cho nàng gặt đầu.” Lúc Hạ Hoài Chi rời đi, đối với người gác cửa lạnh nhạt nói. Cảnh tượng này đối với Ly Nhi không còn lạ lẫm nữa.

Chương 26.2 : Là ai giúp đỡ ai ? Edit: Nuphi Pham

“Vâng.” Người kia từng nắm giữ quyền lực của hình bộ ở Vọng Nguyệt U Lâu, gặt đầu đáp.

Nặc nặng nề nhìn người ở góc giường, chậm rãi tiến đến, ánh mắt nàng vẫn tinh thuần như màu xanh của bầu trời. Tay mơn trớn lên khuôn mặt đã bị cháy đen, Nặc thấp giọng hỏi :“Có đau hay không?” Nàng im lặng nhìn hắn, dịu ngoan gặt đầu. Nặc thấp giọng cười :” Như vậy thật khó nhìn.” Hắn nắm dao găm màu bạc trên tay lại gần Ly Nhi nói :“Cạo đi nhé?”

Ly Nhi hoảng sợ nhìn lưỡi dao tới gần, miệng bị che lại, giọng nói mơ hồ. Người canh giữ ngoài cửa chỉ nghe bên trong giãy dụa cùng tiếng kêu rên rỉ đau đớn đứt quãng. “Hai mươi dao, còn phải cạo nữa sao?” “Mặt của người cũng thật nhỏ, mới có mấy dao đã không thấy thịt đâu nữa. Nhưng nước mắt lại thật nhiều nha.” “Này, nhìn xem một giường toàn là máu, làm cho người ta ghê tởm.” “Vết thương kia có chút độc? Dùng nó đốt một chút....”

Hừng đông ngày hôm sau, Nặc mở cửa đi ra, trước khi đi nói với người bên trong :“Thời gian còn dài, đừng nóng vội mà gặt đầu.”

Sáng sớm, người trông coi đến báo nàng sốt rất cao, Hạ Hoài Chi đi đến cửa gian phòng nhỏ kia lại dừng bước không vào, Nặc vẫn vỗ ngực cam đoan sẽ không làm chết người,

chỉ là chịu đau khổ một chút thôi. .net

Hạ Hoài Chi quay đầu nhìn người bên trong, mặc dù sốt đến thần trí không rõ, nhưng vẫn như cũ gặt gao lui vào góc giường giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi. “Hắn ta sẽ không xen vào chuyện của người nữa.” Nặc cao lớn đốt một thanh sắt đến đỏ lên trên ngọn nến: “Hắn chỉ sợ người không chết đi lại chạy về giúp lão nhân kia làm phiền hắn. Hiểu rõ chưa?” Thanh sắt nóng đỏ đến gần, Ly Nhi theo bản năng lui về phía sau, ở ngoại ô Lộc Thành trong trận lửa lớn đó làm cho bản năng của nàng sợ hãi với sức nóng. “Hôm nay chơi như thế nào đây? Cứ làm như vậy rất nhàm chán không có ý nghĩa.” Nặc vỗ vỗ đầu nàng làm cho nàng bình tĩnh lại, sau đó chậm rãi nói :“Ngực của người rất không tồi, không biết xuyên qua sẽ thành dạng gì?”

Đêm hôm đó, âm thanh đau đớn bên trong theo khe hở truyền ra, làm cho thủ vệ một đêm kinh sợ.

Ngày thứ ba, đau đớn khiến nàng thần trí đã quá mơ hồ, Nặc dùng thuốc duy trì thần trí của nàng, truyền trực tiếp vào đầu ngón tay nàng thế nhưng nàng vẫn hôn mê bất tỉnh. Dùng nước muối tưới lên người nàng, nàng tỉnh lại kinh hãi nhìn Nặc nhưng vẫn lắc đầu, lắc đầu. “Vẫn không được sao?” Hạ Hoài Chi đưa lưng về phía Nặc, trong ánh sáng yếu ớt của đèn cầy không thể nhìn thấy được biểu tình của hắn. “Người sợ hãi như vậy, nhưng vẫn quật cường như cũ.”

“CÓ tiếp tục được không?”

“Chủ nhân, xem tình hình này thì không được. Thân thể nàng rất yếu, nhưng không biết trong cơ thể có cái gì duy trì thần trí của nàng, nhưng sau tối hôm qua, trí nhớ của nàng dần dần không ổn.”

“Người nói Nam Cung Ngạo có thật là không thương nàng không?”

“Cái nam nhân kia...cũng thật là nhẫn tâm.”

“Thật sự không được, cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Chính tà tranh đấu, dị thường thảm thiết. Hạ Hoài Chi ôm lấy Ly Nhi, người trong lòng so với quỷ hồn càng giống hơn, nhưng ánh mắt của nàng vì sao vẫn tinh khiết triệt để như vậy?

Rầu rĩ chạm lên vết thương trên thân thể nàng, nhiệt huyết sôi trào làm cho Hạ Hoài Chi cũng cảm thấy kinh ngạc với chính mình :“Nói người yêu quý bản thân người.” Hắn ghé vào tai nàng thấp giọng uy hiếp. Thế nhưng mi mắt nàng vẫn rũ xuống, thần sắc vẫn mờ mịt như cũ, trong đôi mắt nổi lên một tầng nước, nhưng vẫn không mở miệng.

Hạ Hoài Chi cuối cùng biết không đứng chỗ nào, từ ngoại ô kia về nàng không bao giờ mở miệng nói chuyện nữa. Cho dù hắn tìm mọi cách bức bách dụ dỗ, nhưng nàng vẫn như cũ gật đầu hoặc lắc đầu không hề mở miệng nói nửa câu.

“Có phải bị tổn thương ở đâu không?” Hạ Hoài Chi hỏi đại phu giúp nàng trị thương, đại phu cũng chỉ hoang mang lắc đầu :“Dây thanh không hề bị tổn thương, theo lý không thể xuất hiện tình trạng này....” Nói chưa xong đã bị Hạ Hoài Chi một cước đá ra ngoài, đồ lẳng bầm.

Đêm, sao thưa cùng trăng sáng, vài lần ra tay, có lẽ thật sự đã định sẽ thua trên tay Nam Cung Ngạo rồi đi? Hạ Hoài Chi ôm người trong lòng nghĩ như vậy, trốn vài năm, cái gì cũng nhạt nhẽo đi nhiều. Hắn cúi đầu nhìn người ôm trong lòng, không ngờ người cuối cùng ở bên cạnh ta vẫn là người.

Ngón tay thô ráp mơn trớn khuôn mặt nhìn khuôn bố của Ly Nhi, nếu đó còn có thể gọi là khuôn mặt, Hạ Hoài Chi đột nhiên có cảm giác có chút thương cảm, người này, cơ hồ mỗi nam nhân đùa giỡn qua đều yêu thích không quên, đã từng tham luyến, nhưng có ai đã từng thật tình trân trọng nàng ?

Hắn mơn trớn môi nàng, nàng cúi mặt không dám nhìn hắn, kỳ thật đều đã quên đi cũng tốt, như vậy cũng tốt. Người trong lòng đã không còn hình dáng con người nữa , vẻ mặt vẫn co rút như cũ, ánh mắt trong suốt như nước, nhưng lại bị người trong lòng yêu thương làm tổn thương sâu sắc, cứ như vậy cùng nhau quên đi sao?

Ly Nhi, đêm khuya khi một người vẫn rụt rè lui vào góc giường thừa nhận đau xót, người lại không hề oán hận sao ? Cái người mà người yêu mến chỉ sợ từ lâu không còn nhớ rõ người là ai.

Một đêm đó, Hạ Hoài Chi ôm nàng ngắm trăng, tiếng ếch tiếng côn trùng đều không có, trong không gian bỗng nhiên trở nên thật yên tĩnh, nàng rất nhu thuận rúc vào trong ngực hắn, hắn thoải mái nhìn ánh trăng đến choàng vầng thân nhiên thông suốt, nàng thông minh để mặc cho hắn ôm, khuôn mặt nhìn thấy ghé người quay lưng dựa vào lưng hắn, cùng nhau ngắm trăng tròn.

Ánh trăng sáng chói nhạt nhòa, bỗng nhiên nàng vươn tay, đi vớt ánh trăng mờ lung. Ánh trăng giống như nước xuyên thấu qua kẽ tay nàng, nàng sợ hãi thế nhưng trên khuôn mặt lại nở ra nụ cười rất thần nhiên, một đôi mắt trong suốt nhờ ánh trăng biểu hiện ra, nụ cười giống như trẻ sơ sinh trong suốt.

Hạ Hoài Chi cúi thấp đầu, đem mặt nhẹ nhàng dán lên khuôn mặt đã không còn hình dạng của nàng, truyền thêm hơi ấm cho nàng cùng nhau ngắm trăng, thời khắc này vĩnh viễn khắc vào tim hắn.

Nhẹ nhàng đem đôi tay lạnh như băng ủ vào trong lòng, nàng giương mắt đáp lại ánh mắt của hắn, lại nhanh chóng cúi đầu, một bộ dáng rụt rè sợ hãi, làm cho Hạ Hoài Chi bất giác cong khóe miệng mỉm cười, ôm chặt nàng nói :“Trở về ngủ.”

Ôm ngang nàng đi vào phòng, ánh mắt nàng vẫn chăm chú nhìn ánh trăng trong viện

Hạ Hoài Chi biết Nam Cung Ngạo lúc trước lấy máu của nàng hiến cho Quý Trọng Sinh? Nhớ đến chuyện đó, đã là chuyện tình cực kỳ xa xôi rồi.

Nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên trán của nàng độ ấm của nàng quá thấp, nàng giống như bị lạnh lui vào trong lòng hắn, vết thương loang lổ trên thân thể mềm mại, ánh mắt lại giống như con thú nhỏ dịu ngoan. Thế gian này ai có lỗi với nàng, nàng đều có thể tha thứ, nhưng dùng hết bản thân thanh cao thoát tục của bản thân, đang từng chút từng chút lạnh lẽo, ai...là ai sẽ tới giúp đỡ nàng đây?

27. Chương 27: Mấy Độ Tà Dương

Đổi mặt, Hạ Hoài Chi dõi theo người đang đứng giữa đám đông, âm thanh hò hét vang vọng khắp nơi, giống như lúc trước, hắn dốc sức chống lại Thanh Long, hình ảnh tương tự làm cho hắn nghĩ đến hai chữ số mệnh.

Nam Cung Ngạo cũng chậm rãi đánh giá hắn, bốn mắt nhìn nhau, hắn ép buộc chính mình không liếc mắt đến nữ tử che lụa trắng dựa vào bên cạnh Hạ Hoài Chi.

Giữa hỗn loạn, dư đảng ma giáo từng đám từng đám bị quét sạch, Hạ Hoài Chi ôm Ly Nhi trong tay, bộ dáng thờ ơ.

Nam Cung Ngạo nhíu mày, nếu Hạ Hoài Chi muốn lợi dụng quỷ thi để lật ngược tình thế mà nói...

“Chú ý Ly Nhi!” Nam Cung Ngạo dùng mật ngữ nói với Du Bạch, Du Bạch nhìn người che mặt bằng lụa trắng, im lặng hồi lâu, mới nói: “Dùng lửa?”

Khoảng khắc tạm dừng lại, Nam Cung Ngạo khẽ gật đầu.

Hai bóng người một đen một trắng lần lượt thay đổi như mây bay, điên cuồng giao chiến, chỉ công không thủ. Người áo đen hạ hai tay, lưỡi đao bằng tằm liệt hỏa tỏa ra ánh sáng xanh, Hạ Hoài Chi nở nụ cười chưa sót, tư thế hai tay cầm kiếm này, chính là mình dạy cho hắn.

Ly nhi mờ mịt đứng giữa đám hỗn loạn, ánh mắt như nước làm Du Bạch không thể ra tay, Du Bạch đột nhiên cảm thấy buồn cười, khi nào thì, bản thân trở nên sợ hãi rụt rè như vậy.

“Môn chủ, nhất định phải làm vậy sao?” Trong đám người hỗn loạn, âm thanh có phần do dự. “Muốn bản môn chủ nhắc lại lần thứ hai sao?” “Tiểu nhân đã biết.”

Một kiếm nhanh như tia chớp đánh tới, âm thanh chói tai vang lên, kiếm của Hạ Hoài Chi đột nhiên nổ tung, thiếu chút nữa một mảnh đã chạm vào cổ họng Nam Cung Ngạo, lập tức phi thân lui ra sau, không phát hiện sau lưng một đám bột phấn rơi xuống.

Vung tay áo chặn phần lớn phần độc, Nam Cung Ngạo lui đến bên cạnh Ly Nhi, độc này cực mạnh, đặc biệt nếu để xâm nhập vào máu thì cực kỳ nguy hại, hắn đột nhiên muốn cười, lúc này trừ bỏ thi yêu này, hắn không biết phải tin ai.

Xoay người, thần trí mơ hồ chống lại đôi mắt thanh thuần như nước, một tay Nam Cung Ngạo ôm lấy eo của nàng, nàng cúi đầu, dịu ngoan mặc cho hắn ôm.

Thậm chí không phân phó lại cho Du Bạch, trước mắt bao người hắn ôm Ly nhi rời đi, độc từng chút xé rách thân thể, làm hắn không thể dùng sức. Qua khỏi ngọn núi, rốt cuộc không thể duy trì được, mất trọng lượng, Ly nhi hô nhỏ một tiếng, hai người ôm nhau, lăn qua bụi rậm, rơi thẳng xuống thâm cốc.

Thời điểm Nam Cung Ngạo tỉnh lại, sắc trời nhuộm hoàng hôn, vận khí một chút, khí huyết trong người lập tức cuộn cuộn, độc này cực kỳ mạnh, nhưng từ đầu đến cuối không xâm nhập vào kinh mạch.

“Ly nhi.” bên ngoài sơn động có âm thanh vọng vào, Nam Cung Ngạo trực tiếp gọi tên nàng, chính mình cũng cảm thấy buồn cười. Quả nhiên trong ánh chiều tà, người kia ôm một đồng trái cây đại đi tới, nhìn hắn đã tỉnh lại, trong mắt nổi lên âm áp.

Nàng nghiêng người đưa trái màu đỏ cho hắn, Nam Cung Ngạo nhìn thứ trong tay nàng, quả màu đỏ vô cùng tươi đẹp, càng làm nổi bật vết thương loang lỗ đáng sợ trên tay. Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay kia, vì thế chủ nhân bàn tay liền nghi hoặc nhìn hắn.

Chìa tay cởi bỏ khăn che mặt màu trắng, Ly Nhi sợ hãi lẩn tránh, khuôn mặt sau lụa trắng, còn có thể gọi là mặt sao... Nam Cung Ngạo hơi nghiêng đầu nhắm mắt lại, không nhìn thấy đôi mắt đang nhìn hắn chậm rãi trở nên buồn bã.

Vô thanh vô tức lần nữa đeo lên khăn che mặt, nàng hướng hắn ý bảo: ta đi múc nước... sau đó nghiêng người lao đảo chạy ra ngoài.

Tay Nam Cung Ngạo vươn ra rồi cứng nhắc dừng lại giữa không trung, một khắc đó hắn thật sự muốn ôm lấy nàng, nói cho nàng biết dù nàng có biến thành bộ dáng như thế nào đi nữa hắn cũng không để ý. Hắn xúc động làm ảnh hưởng đến vết thương, băng tẩm liệt hỏa đau nhức làm hắn không còn sức mở miệng, mạnh mẽ áp chế chất độc trong cơ thể, ép chính mình không được nghĩ đến nàng. Hoàng hôn đỏ, nàng một mình đứng ngoài cốc, nhẹ chạm gương mặt rách nát.

Ban đêm, đau đớn lại kéo đến, thần trí Nam Cung Ngạo mơ hồ, giống như có ngọn lửa mạnh thiêu đốt, một chất lỏng mát rượi từ miệng chạy xuống cổ họng. Nam Cung Ngạo mở mắt, Ly Nhi đang nuốt một chất lỏng đỏ tươi vào miệng của hắn.

Đêm ở sơn cốc, tĩnh lặng đến quỷ dị, chỉ có người bên cạnh là âm áp. Nam Cung Ngạo giơ tay, nhẹ nhàng mơn trớn mặt nàng, nàng xấu hổ cúi đầu, cho dù khuôn mặt không hoàn chỉnh, một cái cúi đầu ôn nhu của nàng vẫn hơn trăm ngàn mỹ nữ trên thế gian.

Nam Cung Ngạo đưa tay ôm nàng vào lòng, ánh mắt nàng dưới ánh trăng lộ ra màu xanh nhàn nhạt, lúc da thịt kề nhau, Nam Cung Ngạo chợt muốn mọi thứ cứ như thế này, hóa thành vĩnh hằng.

Cuộc sống ở sơn cốc thanh thản, an tĩnh, người của Nam Cung thế gia, hắn là đang tìm kiếm chung quanh? Nam Cung Ngạo ôm dáng người bé nhỏ trong lòng, nàng tò mò nhìn bông hoa Thái Diệp. Cằm của hắn đặt trên tóc nàng, mắt hơi nhắm lại, độc của Thất Tinh Hải đường, không có thuốc nào chữa được, có thể hắn chỉ còn bảy ngày?

Ban đêm, độc phát vẫn đúng giờ như mọi lần, Ly Nhi lo lắng nhìn Nam Cung Ngạo, vì thế hắn gượng cười, một tay bắt lấy thân hình nhỏ bé đặt dưới thân, kéo quần áo nàng, gặm cắn cổ trắng nõn.

Đã bao lâu không chạm vào nàng? Nam Cung Ngạo không có cách giữ vững lý trí của chính mình, đau đớn tựa như xé rách thân thể của hắn lẫn tình dục, hắn điên cuồng tiến vào thân thể nàng, thống khổ, vui thích, chậm rãi co rút, đôi mắt nàng, mông lung hơi nước thanh khiết, Nam Cung Ngạo cười nhạt hôn lên đôi môi của nàng, mồ hôi của hắn, từng giọt từng giọt đọng lại trên má nàng.

“Ta mang nàng đi nhìn mặt trời mọc.” Nam Cung Ngạo vỗ về đôi má của Ly Nhi, nàng theo thói quen nghiêng đầu né tránh.

Để mặc cho Nam Cung Ngạo nắm tay, ngồi trên một tảng đá chìa ra trên vách núi, lặng lẽ nhìn ngọn núi đằng xa, từng tia nắng hồng từ từ bắn về bốn phía.

Nam Cung Ngạo để nàng dựa vào lồng ngực của mình, gió núi nhẹ nhàng lướt qua, thổi bay mái tóc đen. Đầu ngón tay quen thuộc chơi đùa mái tóc của nàng, nàng yên tĩnh để mặc Nam Cung Ngạo ôm, bạch y lay động, nhẹ nhàng vuốt ve tay áo màu đen, cảnh tượng thật dịu dàng.

Sớm mai ngắm cây cỏ chim muôn, chiều về lại nghe ca xướng. Thời gian trong núi, quả thật rất vui vẻ. Mặt trời dần lên, lúc ánh nắng vàng chiếu rọi khắp nơi, Ly nhi vươn tay đón lấy một tia nắng, trên mặt hé ra nụ cười mãn nguyện.

Nam Cung Ngạo cầm tay nàng, kêu lên: “Ly Nhi?”

Nàng quay đầu cười nhẹ nhàng nhìn hắn, Nam Cung Ngạo khẽ vuốt tóc nàng: “Nói chuyện.”

Môi nàng khê nhếch, cúi đầu nói nhỏ: “Nam Cung... Ngạo.”

Nam Cung Ngạo cười nhạt, bẻ một nhánh cây, nắm lấy tay nàng: “Biết viết thế nào không?” Ly Nhi lắc đầu, hẩn cúi xuống cạnh tai nàng: “VẬY, ta dạy nàng.”

Trong hang đá, trên mặt đất, ba chữ Nam Cung Ngạo, phóng khoáng tự nhiên. Ly Nhi không lưu loát cầm nhánh cây, xiêu vẹo viết bên cạnh chữ viết cứng cáp, từng nét từng nét viết lại ba chữ này. Thế nên trong cốc, xuất hiện một dải chữ viết Nam Cung Ngạo, Nam Cung Ngạo, Nam Cung Ngạo. Dưới ngòi bút chữ viết dần cứng cáp, những chữ xiêu vẹo dần biến mất.

Vào ngày thứ sáu, người nhà Nam Cung rốt cuộc cũng tìm được nơi này, Nam Cung Ngạo không còn đủ sức để giữ tinh thần tỉnh táo, nhưng hẩn vẫn như cũ an ủi người bên cạnh: “Không sao, không sao.”

Nắm chặt lấy tay nàng, thả bỏ câu đưa tin cho Du Bạch, chắc là đã đến nơi? Tiểu tử này luôn luôn vô tình, nhưng lại thật sự động tình với Ly Nhi, có lẽ, hạnh phúc của nàng, chỉ có thể do hẩn mang lại.

Lúc Nam Cung lão phu nhân đến cửa động liền thấy một màn này, nắm chặt hai tay, cực kỳ giống như sinh ly tử biệt. Bà nhớ rất lâu rất lâu trước kia, người nam nhân đó... cũng từng dịu dàng như vậy.

Nam Cung Duyên tiến lên một bước, Ly Nhi ngẩng đầu nhìn hẩn, vết thương loang lổ như vậy không khỏi làm hẩn hoảng sợ, nhưng lại bị đôi mắt tinh khiết kia đã làm nhạt đi, hẩn mỉm cười với Ly Nhi: “Để ta xem cho hẩn.”

Tay vừa mới đặt lên mạch đập, Nam Cung Duyên lập tức biến sắc: “Thất Tinh Hải đường.”

Mọi người đều im lặng, ai ai cũng biết đây là loại độc gì.

Ôm Nam Cung Ngạo ra khỏi cốc, lên xe ngựa, Nam Cung Duyên nói với Ly Nhi còn đang bối rối: “Cùng đi đi.” Một đường gấp gáp, Nam Cung Duyên gửi một bức thư đến thiếu lâm tự.

Nam Cung đại trạch.

Thích Tín đại sư đã chờ từ lâu.

Trong mật thất, ba người ngồi đối diện nhau.

“A Di đà phật. Nam Cung thí chủ, Thất Tinh Hải đường vốn không có thuốc giải, nhưng...”

Thời điểm Nam Cung Lão phu nhân đi vào phòng, Ly Nhi ngồi bên giường Nam Cung Ngạo, tỉ mỉ giúp hẩn lau mồ hôi. Bà nhìn bóng dáng yếu ớt từ xa, chợt cảm thấy đau lòng, mím chặt môi.

“Độc của Ngạo Nhi, chỉ có máu của con mới cứu được. Phách hồn trong cơ thể con có thể đẩy lui vạn độc. Ly Nhi chỉ có con mới cứu được Ngạo nhi, con đồng ý nhé, được không?”

Âm thanh rất nhẹ, lần này bà không che giấu, bà thừa nhận mình rất ích kỷ, nhưng thi yêu nếu mất máu tươi vẫn có thể sống được, còn Ngạo Nhi...

28. Chương 28: Ta Để Nàng Được Tự Do

Cổ tay trắng nõn như ngọc chậm rãi đưa tới, vì thế Thích Tín đại sư cũng nhẹ nhàng thở dài.

Nam Cung Duyên nhanh chóng cấp tốc truyền công lực vào người Nam Cung Ngạo, máu theo cổ tay nàng cũng đi theo truyền vào người hẩn. Người xung quanh nhìn không rời mắt vào Nam Cung Ngạo, không ai để ý nàng cúi đầu, nước mắt ầng ậc nơi khóe mắt.

Nam Cung Duyên huy động thêm công lực, máu trên cổ tay nàng truyền đi cũng nhiều hơn, mái tóc nàng chậm rãi chuyển thành màu trắng, không bao lâu sau tóc trắng đã đầy đầu. Nàng chỉ im lặng nhìn chăm chú vào người đang chìm vào giấc ngủ kia, đột nhiên cảm thấy lạnh, rất lạnh.

“Linh nhi, mang tiểu thư đi nghỉ ngơi đi.” Nam Cung phu nhân ngồi bên giường Nam Cung Ngạo, ngay cả ánh mắt cũng không di động một chút nào, nói với thị nữ phía sau.

Ly Nhi một lần nữa được đưa tới lê hoa biệt viện, nhưng lại cảm thấy rất lạnh, tại sao lại lạnh như thế? Nàng mở mắt nhìn xung quanh, Linh Nhi đi chậm ngon nết, khi trở lại thấy người kia lấy tay che mặt, tóc nàng màu trắng, đồng tử màu lam, môi tím đậm, bộ dáng yêu dị đáng sợ.

Rõ ràng là nên lớn tiếng hét chói tai nhưng ánh mắt của nàng kia giống như biển sâu, làm cho người ta chỉ có sa vào chìm xuống, vĩnh viễn không muốn nổi lên.

Linh Nhi đón ánh mắt của nàng liếc đến, đồng tử màu lam lóe ra ánh sáng kinh hãi lòng người, nhưng lại đẹp đến mê ly.

Nàng tiến đến gần cổ của Linh Nhi, chỉ có chất lỏng ấm áp kia chảy vào tay, đến khi chảy vào trong người, nàng mới cảm thấy bớt lạnh một chút. Nàng giữ chặt nha đầu, hút đến giọt máu cuối cùng, liếm liếm môi, cảm giác vẫn chưa thỏa mãn.

Nam Cung Ngạo khi trời chưa sáng liền chạy đến lê hoa biệt viện, nàng ngủ phi thường im lặng, trong lòng còn ôm cái thi thể lạnh như băng kia, tóc trắng đầy đầu tích mịch như tuyết. Nhưng khi hơi đến gần, nàng lập tức mở mắt ra, cảnh giác đánh giá bốn phía, khi nhìn thấy Nam Cung Ngạo, ánh mắt toát ra chút lo lắng, nàng làm nũng đưa hai tay ra, Nam Cung Ngạo kéo nàng vào trong lòng, thân thể lạnh ngắt trong ngực, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Nàng giống như tìm được nguồn ấm, liều mạng chen vào lòng Nam Cung Ngạo, thân thể hơi lạnh cũng chậm rãi ấm lên. Nam Cung Ngạo không ngủ, hẩn quay đầu nhìn thi thể Linh Nhi vẻ mặt bình thản thỏa mãn dưới giường, trong lòng chợt dâng lên bất an lo lắng.

Từ đó về sau, mọi người đều nhận thấy được một sự chuyển biến. Hoa lê ở biệt viện không bao giờ nở nữa, cho dù là tháng sáu giữa hè, không khí trong biệt viện cũng không hề khô nóng.

Nàng bắt đầu không ăn cái gì, Nam Cung Ngạo ban đầu không để ý, sau lại bắt ép nàng ăn, nhưng toàn bộ lại bị nhổ ra. Trí nhớ của nàng càng ngày càng kém, hơn nữa, càng ngày càng không thể nhận lại cơn đói khát, có đôi khi, nàng thậm chí còn động thủ với người bên cạnh Nam Cung Ngạo.

Vì thế chỉ có Nam Cung Ngạo trấn an, nàng mới lấy lại được bình tĩnh một chút, dịu ngoan nhìn hẩn mỉm cười, Nam Cung Ngạo cũng mỉm cười quay đi, càng mỉm cười, càng bị thương.

Mấy ngày đầu, hẩn thường xuyên mang nàng ra ngoài phơi nắng, nhưng dần dần không có nhiều thời gian như vậy.

Mùa thu lại đến, bây giờ đã không còn ai dám đi vào biệt viện nữa rồi. Nam Cung Ngạo dùng xích sắt khóa cổ tay và chân nàng lại, nàng cúi đầu nhìn, im lặng trầm mặc, nước mắt nhẹ rơi trên xích sắt lạnh lẽo.

Từ đó về sau nàng trở lên ít nói, giống như một con chó nhỏ bị ép buộc, chỉ khi Nam Cung Ngạo mang nàng ra ngoài, ánh mắt mới lộ ra vài tia vui mừng.

Một mùa thu nữa, cứ như vậy lại đến.

Một đêm khuya nọ, Nam Cung Ngạo đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng, trong mơ hẩn thấy nàng đang khóc, nước mắt rơi xuống, như thế nào cũng không ngừng. Vì thế hẩn rút cục không ngủ được nữa, khoác áo đi đến biệt viện một mình.

Nàng ở trong phòng, lui vào một góc tường, cô đơn nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Tư thế trầm mặc như vậy làm cho Nam Cung Ngạo cảm thấy có phần đau xót.

Nàng chuyển ánh mắt thấy hẩn đến gần, hẩn vuốt ve hai má như ngọc của nàng, Nam Cung Ngạo tháo xích sắt trên cổ tay của nàng xuống, nhẹ xoa xoa đầu nàng, nói:

“Ly Nhi, ta đã suy nghĩ thật lâu, bây giờ ta thả cho nàng được tự do.” Hẩn vỗ về mái tóc trắng của nàng, giọng nói ẩn chứa ghen ngào: “Quay về thế giới của nàng đi.”

29. Chương 29: Sinh Mệnh

Hẩn cúi người tháo xích sắt cho nàng, ánh mắt nàng bất an lại lo lắng nhìn hẩn.

Nam Cung Ngạo ôm nàng lên ngựa, nàng mặc hắn ôm, trong mắt tràn đầy vui sướng, thậm chí còn ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi hắn. Nam Cung Ngạo liền dùng sức hôn trả nàng, hôn qua hôn lại, thế giới liền trở lên mơ hồ.

Ròng rã chạy nửa tháng trời, nàng càng ngày càng cảm thấy bất an, ánh mắt màu lam tràn đầy nghi hoặc, nàng nắm chặt tay hắn. Nam Cung Ngạo xoa nhẹ lên tóc nàng, ánh mắt trời chói lọi nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc trắng của nàng, vầng sáng rực rỡ che đi nỗi tịch mịch hoang vắng tận xương.

Khi tử vụ thụ hải đã xuất hiện trước mắt hai người, Nam Cung Ngạo lại chỉ cảm thấy tầm mắt mơ hồ, nhưng lại không khóc, hắn xoa xoa mặt của nàng, cười ôn nhu nói: “Nàng còn nhớ nơi này không?”

Ly Nhi nhìn nhìn phía trong tử vụ thụ hải, trong mắt lộ ra kinh hãi nhưng lại có đôi chút hoảng hoặc, nàng cầm lấy ống tay Nam Cung Ngạo, rúc sâu vào lồng ngực hắn, ngửa mặt nhìn hắn. Nam Cung Ngạo ôm nàng xuống ngựa, sau nhiều năm xa cách, cuối cùng lại quay lại nơi này, cây lê vẫn như trước, đã bao năm tháng trôi qua, lại tựa hồ chỉ như một cái chớp mắt.

Nàng vẻ mặt tò mò nhìn bốn phía xung quanh, đầu bạc như sương, dấu đi hình dáng, áo trắng như tuyết, tung bay trong ánh nắng mặt trời tựa như tinh linh nhảy múa, bước chân khoan thai như tiên tử.

Đêm hôm đó, trăng tròn.

Nam Cung Ngạo ôm nàng vào trong phòng nhỏ trong rừng, đồ đạc đều đã được chuẩn bị đầy đủ, hắn ôm nàng, lặng lẽ nhìn ánh trăng hắt lên người, lưu lại hai cái hình chiếu nhợt nhạt.

Bàn tay thô ráp mơn trớn gương mặt của nàng, miệng vết thương kết lại màu đen phản chiếu trên thịt non mềm phớt hồng, nàng ngẩn đầu nhìn Nam Cung Ngạo, ánh mắt nàng trong một khắc kia, giống như cây kim đâm vào lòng hắn.

Nàng nhìn hắn thật lâu, thật lâu, sau đó nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve gương mặt hắn. Nam Cung Ngạo trầm mặc, thật lâu sau, nàng mở miệng, ngay cả tiếng nói cũng trở lên khàn khàn: “Người, phải đi?”

Nam Cung Ngạo nhẹ nhàng buông nàng ra, đứng lên, nói: “Nàng ở lại đây.”

Bốn chữ rất đơn giản, hắn nói phi thường nhanh, bước đi cũng nhanh. Hắn đột nhiên thật sợ hãi, có lẽ chỉ cần một từ, một ánh mắt, một cử chỉ của người phía sau sẽ xóa bỏ hoàn toàn lý trí của hắn.

Nàng im lặng đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng dưới ánh trăng, thật lâu sau mới vươn tay cúi đầu gọi: “Nam Cung Ngạo.”

Thanh âm như vậy, rõ ràng là rất thấp nhưng vẫn khiến người đang bước đi phải ngừng lại, mặc kệ hắn có cố gắng như thế nào, vẫn là không thể bước tiếp về phía trước, hắn quay người lại ôm lấy bóng dáng suy yếu dưới ánh trăng, Nam Cung Ngạo ôm nàng vào trong lòng, trong ngực, có cái gì đó từng giọt từng giọt ướt vạt áo.

Đêm đó, hai người ôm nhau ngủ, Nam Cung Ngạo trần trọc nhìn ánh trăng hắt vào cửa sổ. Đêm đã khuya, hắn nhẹ nhàng buông người trong lòng ngực ra, chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại vạt áo, nhẹ nhàng đi ra ngoài căn phòng nhỏ, bước đi càng lúc càng nhanh, cuối cùng cơ hồ là bay vút ra khỏi tử vụ thụ hải, mà không để ý phía trước căn nhà nhỏ, thân ảnh nhỏ bé dưới ánh trăng, cô độc đứng lặng.

Nàng cứ đứng như vậy, đầu trắng như tuyết phiêu tán dưới ánh trăng, con người màu lam phản chiếu âm đậm, lạnh lẽo thấu xương.

Đến khi trăng đã ngả về phía tây, nàng vẫn mờ mịt nhìn theo phương hướng kia, tựa hồ đang chờ thân ảnh nọ một lần nữa trở về.

Nam Cung Ngạo đi như chạy trốn ra khỏi tử vụ thụ hải, sự ấm áp trong lòng ngực cơ hồ vẫn chưa tan, hắn không nhìn được nhìn lại rừng cây phía sau, đứng lặng thật lâu, tâm rất cực chết lặng, chậm rãi không hề đau đớn.

Người dưới tàng cây vẫn đứng đợi đến khi trời hừng sáng, nhưng là ngày này, tử vụ thụ hải không có ánh mặt trời. Mưa tí tách rơi, rửa sạch sương tím lờ mờ, ánh mặt trời sáng lạn từ đó về sau không thể chiếu vào thụ hải được nữa.

30. Chương 30: Truyền Thuyết Thi Yêu.

Truyền thuyết thi yêu

Một trần bạch mi đầy chuyện ma quái, là chuyện hai năm sau này.

Khi đó Nam Cung Ngạo đang ở thư phòng chơi cờ với Thích Tín đại sư, trường bào màu đen tôn thêm dáng người cao ngất của hắn, giống như một mỹ nam ngồi trong tranh thật chân thực. Giữa đôi mày kiếm có vài nếp nhăn như đang suy nghĩ chuyện gì nan giải, vẻ lạnh lùng cứng rắn bên ngoài mang theo một chút u buồn, khí phách của một nam tử thành thực đủ để có nhiều nữ tử khuê các say mê chìm đắm.

Thời điểm nghe người báo tin tức này, hắn không hề ngẩng đầu, chỉ thấp giọng gọi :“Du Bạch, cùng với Tử Thần đại nhân cùng nhau đi bạch mi trần.”

Du Bạch chỉ nói vâng một tiếng, lúc đó, mọi người đều nghĩ là do bọn giang hồ bịp bợm tung tin lừa gạt thần giả quỷ, làm sao có chuyện này được. Chỉ khi nghe chính Tử Thần thuật lại, mi tâm chậm rãi cau chặt lại. .

Triều đình đã phái bốn nhóm người đi ra ngoài điều tra, tại một trấn nhỏ, tứ bán buôn nhất lưu bộ khoái.

Du Bạch đột nhiên nghĩ hắn cũng nên mang theo vài đạo sĩ. Khi tới bạch mi trần ý nghĩ này của hắn lại càng thêm mãnh liệt.

Đó là một trấn nhỏ bình thường, có ngã tư đường, có nhà dân, có những quán nhỏ, có miếu bỏ hoang. Nhưng lại không một bóng người.

Không biết có phải do tâm lý hay không nhưng ngay cả ánh mặt trời ở đây cũng không ảm áp trong trẻo như những nơi khác.

Nhóm của Du Bạch tính cả Tử Thần là năm người, lần tìm toàn bộ trong xóm, chỉ thấy trên tường đầy những vết cào cấu, ở trên vết cào còn có vết máu đã khô chuyển thành màu tím.

“Lần trước lúc hồi báo, nơi này vẫn còn hai thôn, mà nay.....” Tử Thần nói ra lời này giống như đánh vào lòng mọi người một chùy thật nặng.

“Trước tiên phải làm sao bây giờ.”

Tử Thần cùng với Du Bạch đến thôn xóm ban lúc trước, nơi đó hiển nhiên đã trở thành một nơi cũ kỹ lâu không có người ở. Không gian quanh những ngôi nhà dân thập phần im ắng dưới cái nắng chiều tạo nên vẻ quỷ dị không nói nên lời.

Du Bạch điều tra xung quanh thôn, ánh mắt cuối cùng bị một chỗ thu hút. Hắn cúi người dùng ngón tay ma sát, người cứng lại nói: “Ốc.”

Tử Thần chỉ liếc mắt nhìn một cái, lập tức khẳng định nói: “Đúng. Thứ này.....Chẳng lẽ là ốc người sao?”

Du Bạch nhìn mặt mấy người đang kinh sợ, không tiếng động nói: “Phân công nhau đi tìm.”

Vài người tản ra, hắn đứng khoanh tay, chậm chậm đi đi lại lại trong phòng, sau đó chậm rãi đi thông thả đến cửa thôn rồi ra khỏi thôn, chậm rãi đi mất hút, Tử Thần đến chết cũng không biết hắn rốt cuộc đang tìm đầu mối gì, gấp độc thủ.

Du Bạch cũng không phải ngu ngốc, hắn lập tức trở về Nam Cung thế gia xin thêm viện binh. Nếu vẫn ngoan cố ở lại như vậy, sợ ngay cả hắn cũng mất mạng oan uổng.

Mặt trời dần dần xuống núi, bóng đêm u ám nặng nề, Tử Thần nhìn thôn xóm hoang tàn vắng vẻ, yên tĩnh như vậy thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Sáu người đang ăn lương khô thì nghe âm thanh xào xạc, cái loại âm thanh bí mật làm cho người ta sờn gai ốc này đang dần dần tiến lại gần họ. Tử Thần rút kiếm, sáu người nhìn chăm chú vào cánh cửa.

Đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, lục quang rét lạnh làm cho vẻ mặt của đám người có chút hỗn loạn, một người dung nhan không trọn vẹn đi ra trước mặt họ, can đảm của sáu người đều muốn sụp đổ.

Phản kháng mỏng manh rất nhanh giống như bị thủy triều tách ra, như có cái gì đó điều khiển lúc người này cắn vào cổ họng mình Tử Thần đột nhiên nhìn ra ngoài cửa. Dưới ánh trăng, quần áo hồng y tung bay như biển máu mênh mông, khoảng cách quá xa nhìn không rõ khuôn mặt, chỉ thấy một đầu tóc bạc trắng, ở trong gió đêm bay lên tịch mịch như tuyết.

Lúc Du Bạch mời Thích Tín đại sư tới đã gần giữa trưa.

Thích Tín không đi vào trong thôn mà đi về phía sau thôn.

“Đại sư, có gì đó không ổn?” Sắc mặt Tử Thanh ngưng trọng, dù sao đệ đệ hắn có khả năng đang ở nơi nào đó chờ hắn đến cứu.

“A di đà phật. Chư pháp không tướng, chỉ vì nhân quả.” Thích Tín lẩm bẩm nói, đường núi phía trước gập ghềnh, màu tím sâu nặng, dày đặc không nhìn thấy nắng.

Vì thế Du Bạch cũng đứng lại: “Đại sư, ta tới trước xem sao.”

Chỉ để lại một câu đơn giản đã không thấy người đâu nữa. Tử Thanh hừ lạnh một tiếng, hắn tuyệt đối không có hảo cảm với người này, lần này tích cực như vậy e là muốn mượn đường nghỉ ngơi thôi.

Nhưng Du Bạch không có trốn. Hắn đi vào rừng men theo sự ẩm ướt, ngoài rừng ánh dương chiếu nóng gắt, trong rừng lại có tiếng mưa rơi tí tách. Mỗi một bước đều bị bùn bám lấy, mà bùn đó dĩ nhiên là màu hồng, hồng đến chói mắt. Rừng cây này có nghịch chuyển kỳ môn bát quái trận nhưng không ngăn được hắn, ánh mắt hắn rất nhanh thích ứng với bóng tối. Vì thế một đồng hồ cát liền đập vào mắt hắn, thấy phơi đầy đất, vật liệu may mặc màu sắc đã cũ, đáng sợ là không hề thối rữa, toàn bộ khu rừng không có một chút mùi lạ, chỉ là âm u thật lạnh thật lạnh. Nước mưa dính trên người cũng là màu hồng, vì vậy toàn bộ thế giới cũng đang dần dần chuyển thành màu đỏ.

Rừng rậm nhưng không rậm rạp mà trống trải, hắn rốt cuộc nhìn thấy người kia. Nửa người dựa trên cây lê, một thân hồng y mắt cũng đỏ với tâm cùng nhau đau đớn. Tóc của nàng trắng như tuyết, đó là một loại trắng làm cho sinh mệnh khô cạn, khoắc lên hồng y càng thêm vài phần hoang vắng.

Ban đêm không có ánh mặt trời, nàng nửa dựa người vào trên cây lê, con ngươi màu lam nở rộ sáng lạnh lùng, thị lực của Du Bạch luôn luôn rất tốt, nhưng lúc này hắn đột nhiên ngạc nhiên, thị lực của mình sao lại đột nhiên tốt lên như vậy?

Chậm chậm đi qua, nàng vẫn nhìn lên trời, trầm mặc im lặng, cũng không phải là nhu thuận. Sau đó từ từ quay đầu, con ngươi màu lam nhìn chăm chú người đang chậm chậm đi đến, môi màu tím khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười. Nhưng ánh mắt là ánh mắt khát máu của sói dữ, giống như ánh mắt dã thú kiếm ăn.

Khuôn mặt giống như tiên nữ hạ phàm, làn da trơn bóng vô cùng mịn màng. Răng nanh hơi lộ ra trên đôi môi màu tím, lóe sáng ở bên môi, có vẻ tà mị mê hoặc quỷ mị.

Du Bạch dừng bước, nàng cầm một cành lê trắng trên cổ tay, một mặt địa có khắc một ký hiệu gì đó, trùng cái gì sao? Hơi nhíu mi, hắn nhanh bước đi qua. Người bên cây lê chậm rãi mỉm cười, con ngươi màu lam như nước, chỉ một ánh mắt lưu chuyển phong tình vạn chủng. Trên trán ẩn ký Mạn Châu Sa Hoa nở rộ trong bóng đêm, nở ra nóng cháy mà điên cuồng.

Thậm chí nàng không có động tác gì khác, cứ lẳng lặng nhìn Du Bạch đi lại đây, hồng y bạc đầu, lam mâu tím môi, giống như tiếng vẫy gọi yêu dị.

Thời điểm Du Bạch muốn giơ tay nắm vạt áo của nàng, phía sau vang lên tiếng phật niệm thật to không dứt, thức tỉnh người đang bị mê loạn. Du Bạch kinh hoàng nhìn người gần ngay trước mắt, phía sau đã có một bàn tay kéo hắn trở về.

31. Chương 31: Người Lạ Thiên Giai, Ta Là Người Qua Đường Giáp Của Người

Ánh nhìn lạnh lùng, trái tim nghẹn lại như bị bàn tay ai đó nắm chặt. Giọt mưa màu hồng rơi xuống tử vù thụ hải, trong lòng mỗi người đều cảm thấy lạnh.

“Không nên nhìn ánh mắt của nàng.” Thích Tín thấp giọng nói. Người đối diện im lặng đứng lên trên nhánh cây, con người xanh lam như nước, răng nanh lộ ra bên khóe môi nàng lóe sáng, ánh mắt nàng nhìn họ, chính là nhìn đồ ăn, toàn bộ là đồ ăn mà thôi.

Khí lạnh trong rừng ẩm nhập đầy lòng mỗi người, càng đáng sợ chính là thấy người phơi đầy đất. Thi yêu, quả nhiên là điềm xấu.

Người trên nhánh cây khẽ cử động cổ tay trắng ngần, những thi thể ngủ say trên mặt đất chậm rãi bắt đầu đứng lên. Đám người bắt đầu bối rối, Thích Tín niệm Động tâm kinh, hô to một tiếng đi mau!

Tiếng niệm kinh Phật đều đều vang lên, kiềm chế tiếng triệu hồi, nhưng chỉ có thể giảm bớt mà thôi. Thi yêu trên nhánh cây mang theo tiếng cười ảm đạm, con người màu lam đột nhiên sáng lên hừng hực. Máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống từ khóe miệng Thích Tín.

Độ ẩm trong rừng hạ xuống đột ngột, vì thế người trên cây lấy hai tay ôm lấy ngực, nàng, thế nhưng vẫn là sợ lạnh. Nhưng là, nếu không có ẩm áp thì cần gì phải sợ lạnh?

Rất cục toàn bộ thi thể trên mặt đất đã đứng lên hết, đôi mắt màu lam trống rỗng không có gì, động tác máy móc lại quỷ dị. Thấy chúng nó chậm rãi tiếp cận, mọi người rút đao, đao chém trên thi thể, giống như chém vào gỗ mục.

Nàng đứng tại chỗ, chậm rãi nhìn mọi người, vì thế trong đám người rất cục có người mê ly tiến về phía nàng. Thích Tín cất lực ngăn cản, nhưng lại càng làm ọi sự xấu thêm.

Một vùng tanh mùi máu, một vùng chân tay gãy rời, một vùng thi thể cọ quây di chuyển, tử vụ thụ hải trong nước mưa màu hồng. Một đám người như đang đứng trong địa ngục.

Nàng đứng ở trên cây lê, cổ tay trắng hơn phấn. Chậm rãi đáp xuống mặt đất, trong nước mưa màu hồng nàng giống như tiên tử giáng trần. Nàng nắm cổ của người mê ly đang tiến tới, răng nanh dài ra, cắm sâu vào cổ của hắn, máu như tơ theo áo chảy xuống.

“Ly Nhi!” Du Bạch thì thào gọi, người kia nghe như không thấy, giống như đây vốn không phải tên của nàng.

“Du Bạch, dẫn bọn hắn rời đi!” Thích Tín phía sau gọi to, Du Bạch quay đầu, mặc dù sắc trời u ám, nhưng Thích Tín vẫn thấy được mâu quang chớp động trong mắt hắn.

“Nàng đã quên. Ngay cả tên của nàng...cũng đã quên.” Những lời này giống như nói với Thích Tín, nhưng lại cũng giống như tự mình lầm bầm lầu bầu, chính là Thích Tín vẫn thấy mâu quang chớp động trong mắt hắn.

“Dẫn bọn hắn rời đi.” Thích Tín lung lay hắn, lo lắng nói. Du Bạch quay người lại, mới phát hiện đại bộ phận đồng bọn mới vừa rồi còn đứng ở phía sau đã biến thành sống thi, công kích người một nhà.

Du Bạch trong thoáng chốc sợ run, vòng tay dẫn theo Thích Tín bị thương, phi thân nhảy ra khỏi đám người, lợi dụng đồng bọn vẫn trong lúc phòng chấn công kích, lách qua đám sống thi vây quanh.

Không để ý Thích Tín vẫn đang giãy dựa trên tay, hắn nhìn lại thân ảnh kia, đầu ngón tay của nàng thật dài đâm vào đầu người nọ, óc dính trên ngón tay, mà trong mắt người kia, là khoái hoạt đơn thuần khi đi săn, vẫn như cũ trong sáng như nước.

Ngoài rừng tử vụ thụ hải, Thích Tín vẻ mặt tức giận: “Du Bạch thí chủ, người tại sao lại vì bản tăng mà bỏ lại nhiều người như vậy?”

Du Bạch luôn luôn khéo léo trong việc lấy lòng người khác, đặc biệt lại trước mặt đại nhân vật như Thích Tín, thế nhưng lần này, khóe miệng hắn giống như trào phúng, nói: “Ta chỉ cứu người hữu dụng.”

Thích Tín trầm mặc, tâm lý chết điếng, tiếng kêu thảm thiết dần dần nhạt đi, ánh mặt trời ngoài rừng sáng lạn rực rỡ.

Du Bạch há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, cuối cùng lãnh đạm nói: “Nam Cung Ngạo có biện pháp.”

Thích Tín nhìn hần nhanh chóng rời đi, giống như đang lẩn trốn cái gì. Khinh công của Du Bạch luôn luôn không tồi, chính là lần này lại như có cái gì đè nặng ở trong lòng.

Nam Cung thế gia

Nam Cung Ngạo vẫn một thân hắc y như trước, ánh mắt trầm ổn khí thế, rất khó làm cho người ta liên tưởng đến chàng trai năm nào vì hồng nhan mà kinh thiên đảo địa. Nhưng toàn bộ Nam Cung thế gia vẫn cầm kỵ nhắc đến hai chữ ‘Ly Nhi’, hần không cho phép ai bước vào lê hoa biệt viện, từng cọng cây ngọn cỏ, từng cái bàn từng cái ghế, đều một mình hần sửa sang lại.

Thế lực Nam Cung gia tộc càng ngày càng lớn, người tới làm mối nối liền không dứt, nhưng là Nam Cung lão phu nhân không dám nhắc tới với con trai của bà. Mọi người trong phủ đều cảm thấy được kì nén hần cất giấu trong lòng. Thẳng đến Trung thu năm ấy, Châu Nhi trong viện đột nhiên hỏi một tiếng: “Có muốn phái người...đi xem tiểu thư không?”

Mọi người trong phòng đều thay đổi sắc mặt, Nam Cung lão phu nhân đang định khiển trách, nhưng lại thấy Nam Cung Ngạo cười nhạt ôm vai Châu Nhi vào trong lòng. Đó là lần đầu tiên sau khi thi yêu kia rời khỏi, hần yêu cầu nữ nhân bồi tức.

Từ đó về sau, Châu Nhi biến thành người được thiếu gia sủng ái. Nam Cung Ngạo cũng chịu nường so với Ly Nhi trước kia càng nhiều hơn, chính là Nam Cung Duyên có một lần đối Nam Cung lão phu nhân nhẹ nhàng nói một câu: “Nhưng thật ra loại cương chịu này không giống cương chịu tình nhân.”

Nam Cung lão phu nhân rất vui vẻ, tuy rằng trong tâm bà cũng rất xin lỗi Ly Nhi, nhưng là nếu phải lấy đứa con duy nhất của mình đi đổi phần này áy náy, bà vẫn trăm triệu lần không muốn.

Khi Du Bạch trở lại Nam Cung thế gia, Thích Tín cũng đi theo. Mấy người trong rừng, có mấy người vô công cao cường trốn thoát được, chính là vết thương trên người, người không giống người.

Nam Cung Ngạo đứng ở trong lê hoa biệt viện, trông nom Thích Tín, thần nhiên lặp lại một lần: “Tử vụ thụ hải?”

Du Bạch không nói gì, chỉ gật đầu.

Tầm mắt Nam Cung Ngạo tiếp tục dừng ở hoa lê trắng noãn, mấy năm nay vẫn tự nói với bản thân phải quên đi. Chính là, nhắc lại chuyện xưa vẫn khiến tâm hần đau đớn.

Lấy danh hào của Thích Tín đại sư phát thiếp kêu gọi vô lâm. Đêm hôm đó, Nam Cung Ngạo đứng một mình ở lê hoa biệt viện. Trong viện, hoa lê nở trắng xóa, nhưng hoa nở ngập tràn lại không có người cùng tán thưởng làm cảnh thêm phần tịch mịch.

Nam Cung Duyên dưới ánh trăng bước tới, nếu là trước kia, Nam Cung Ngạo tuyệt đối sẽ không để cho người khác đi vào chỗ này.

Nam Cung Duyên kinh giác không đúng, người đang nằm nghỉ phía trước, sắc mặt của hần đã trắng bệch, máu từ khóe môi liên tục trào ra, hần lại chính à một tay gắt gao đè ngực, cắn răng không nói lời nào.

Nam Cung Duyên đưa tay đặt lên ngực hần, công lực chưa đưa vào, đã có một cỗ khí phản phệ đánh úp lại, khiến cho hần lập tức mất hết tay ra.

“Băng tằm liệt hỏa!” Khiếp sợ cất lên bốn tiếng, loại công lực này quả nhiên bá đạo. Nam Cung Duyên kéo Nam Cung Ngạo ngồi xuống hòn đá nhỏ dưới tàng cây. Nam Cung Ngạo cầm lấy bình rượu, không quan tâm liền uống mấy chén, sau đó ho lên không ngừng.

“Đừng uống nữa. Điều tức một chút!” Nam Cung Duyên nghiêm túc nói, băng tằm liệt hỏa nếu tu luyện tới trình độ nhất định, tuyệt đối không thể dao động tình ý, nếu không huyết lưu đảo ngược, cả người giống như chịu phân kinh hỏa cốt.

Nam Cung Ngạo vẫn mãnh liệt ho khan, vừa ho vừa cười.

“Ngọa nhi, làm sao phải thế này?” Nam Cung lão phu nhân đứng ở cửa, đã thật lâu, thanh âm giống một tiếng thở dài.

“Đây chẳng phải như các người mong muốn sao?” Nam Cung Ngạo lại rót một chén rượu, lãnh đạm nói. Nam Cung lão phu nhân trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Duyên, Nam Cung Duyên cũng đang nhìn nàng, đại tiểu thư ngày xưa quen được nuông chiều, hiện giờ đã là một thân tao nhã. Mà thiếu niên nhiệt huyết ngày xưa, hiện giờ đã như ngọn đuốc trước gió. Cảm tình thứ này, có đôi khi rất khó nói là ai đúng ai sai.

“Đi ra ngoài đi.” Nam Cung Ngạo lạnh lùng phát tay áo, Nam Cung Duyên khẽ thở dài một tiếng, lúc ra cửa thuận tay dắt theo Nam Cung lão phu nhân.

Nam Cung Duyên cho người tiếp cận mấy thôn trang lân cận, chuẩn bị tốt rồi mới nói với Nam Cung Ngạo.

Nam Cung Ngạo xoay người ra khỏi Việt thôn, Du Bạch ở cửa thôn gọi hắn, có chút ấp a ấp úng nói: “Ngạo! Nàng, đã không giống Ly Nhi trước kia nữa rồi.”

Nam Cung Ngạo ngay cả cước bộ cũng không có dừng lại một chút.

Tử vụ thụ hải ngay trước mắt, Nam Cung Ngạo lại đứng ở ngoài rừng thật lâu thật lâu. giẫm cành cây khô trên đất tiến vào, ánh mắt trời chính ngọ bị cây cao che đi, nước mưa màu hồng trong rừng rơi trên hắc y của hắn, cảm giác rét lạnh từng chút từng chút ngấm vào thân.

Tiếng bước chân kinh động đến nàng, nàng dựa vào gốc cây lê kia, đôi mắt màu lam mở ra, lẳng lặng nhìn hắn đi tới.

Tầm mắt xa xa nhìn lại, thời gian cơ hồ ngưng đọng. Nam Cung Ngạo đột nhiên cảm thấy lầy lội bệt trước kia như một hồi mộng, hắn quay lại, nàng vẫn như cũ đứng chờ hắn.

Trong mắt nàng lam mâu chuyển quang, làm cho Nam Cung Ngạo tâm lạnh đã lâu lại bắt đầu rục rịch, chính là tàn thi đầy đất làm cho Nam Cung Ngạo biết đây không phải là giấc mơ.

Trong mưa hắn nhẹ nhàng gọi: “Ly Nhi?”

Người dưới tàng cây vẫn như cũ tựa như nghe không thấy, chậm rãi đứng lên.

Ánh mắt của nàng nhìn đến hắn, chậm rãi tiến lại gần, đôi môi tuyệt mỹ tràn đầy một tia cười ngọt ngào, ánh mắt trong trẻo như nước có chút lo lắng, nàng chậm rãi hướng hắn vươn hai tay, Nam Cung Ngạo chịu đựng ngực đau nhức, ý cười hàm chứa ôn nhu chậm rãi tới gần nàng.

Hắn đột nhiên nghĩ, nếu thời gian quay lại, đêm đó nếu hắn không rời đi. Như vậy kết cục có phải hay không sẽ tốt hơn?

Tay cùng tay giao nhau, một đôi thô ráp dày rộng, một đôi nhẵn nhụi lạnh lẽo. Nàng giương mắt nhìn hắn, vì thế Nam Cung Ngạo mỉm cười khẽ vuốt mái tóc bạc của nàng, trên mặt không nhìn ra mảy may chút đau nhức trên ngực.

Cơ hồ không kịp phản ứng, cái hôn của nàng dừng ở bên môi Nam Cung Ngạo, trong con ngươi hoàn toàn không còn sắc bén như lúc ban đầu, nhợt nhạt giống như hồ nước. Thân thủ cứng nhắc cơ hồ ôm lấy hắn, Nam Cung Ngạo chỉ cảm thấy lãnh ý tận xương, cũng là lạnh lùng buông bỏ lưỡi dao băng tằm liệt hỏa trong tay.

Đầu lưỡi hắn cũng đã lạnh băng, chính là Nam Cung Ngạo vẫn như cũ máu sôi trào. Hắn đưa tay kéo nàng vào lòng ngực, không thể còn như vậy đi xuống, nói không chừng còn nhìn không được ở nơi này muốn nàng.

Nhẹ nhàng ôm nàng, hướng ngoài rừng đi ra, xung quanh từ từ sáng lên, đôi mắt màu lam của nàng phát ra thứ ánh sáng còn chói chang hơn cả mặt trời, cánh tay nhỏ nhỏ nắm thật chặt thắt lưng Nam Cung Ngạo, nàng cúi đầu vào trong lòng ngực hắn, tránh đi ánh sáng chói chang.

Cảm giác ánh mặt trời chiếu ở trên người, nàng vốn vẫn cảm thấy rất thích, chính là giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy nóng rực. Khép hờ mắt thấy Nam Cung Ngạo, trên mặt nàng tràn ra mỉm cười ngọt ngào.

Nụ cười của nàng thức sự rất ngọt, ngọt đến hắn không dám cúi đầu nhìn.

Từ tử vụ thụ hải đến thôn trang, đường đi gập ghềnh nhấp nhô, Nam Cung ngạo kiên trì ôm nàng, trên con đường nhỏ núi đá lởm chởm, thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót, người trong lòng hô hấp thanh thản, bỗng nhiên có cơn gió thổi qua khe núi, hân hoan hy vọng con đường trước mắt vĩnh viễn vĩnh viễn không kết thúc.

Nhưng là trong thế giới này làm gì có cái gì không có kết thúc?

Cánh đồng cỏ ở Việt trang, hân nhẹ nhàng đem nàng thả trên mặt đất, ánh mặt trời làm tôn lên bộ áo màu hồng của nàng, chói mắt làm người ta có cảm giác kính trọng.

Mà nàng không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn hắn, sau đó chậm rãi gục đầu xuống, ánh sáng trong mắt dần dần ảm đạm, cánh tay nắm chặt thắt lưng hân nhẹ buông, đầu bạc thê lương như tuyết, xõa xuống che đi khuôn mặt nàng.

Cẩn môi, hân bứt ra mà đi, nàng vươn tay dừng giữa không trung, vì thế trong lòng bàn tay, cuối cùng một tia đầu bạc lướt xuống, từ nay về sau, chặt đứt đoạn chua xót này, chặt đứt hết thủy khúc mắc.

Trận pháp nổi lên, dây mực theo bát quái trận hiện ra. Thân ảnh hồng y đầu bạc vẫn như vậy lẳng lẳng đứng, ánh mắt như nước, ở trong đám người tìm tòi.

Dây mực màu đen quấn quanh hồng y, ánh mắt của mọi người dữ tợn đến cực điểm, tám người theo tám phương hướng gắt gao ghi chặt dây mực, ở trong lòng mỗi người, đây chỉ là một thi yêu, thi yêu này uống máu người ăn tủy não để sống, nếu nó chạy thoát, hậu quả sẽ là bao người lại ngã xuống, máu chảy thành sông.

Đôi mắt băng lam kia cũng mê mang, đứng trong đám dây mực đan xen, nàng hướng thân ảnh màu đen kia chậm rãi vươn tay, mọi người hắt đầu hỏa lên người nàng, nàng nhìn hồng y sưng nước, lam quang giống như mảnh nhỏ sắc bén, xẹt qua mỗi người ở đây.

Cổ họng của nàng phát ra thanh âm giống như dã thú, tay khép lại, tám cái dây mực đan vào cùng một chỗ, cây đuốc cháy rừng rực rơi xuống, trong nháy mắt, tám người tựa hồ bay bổng lên, thoát ra khỏi đám lửa lòng lộng. Trong ánh lửa, hồng y liễm diễm như máu, nàng đứng phía trên ngọn lửa, khí chất vốn nên làm cho người ta hoảng sợ, nhưng mà trong ánh mắt lại toát ra bi thương mà sợ hãi.

Ngoái đầu nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt của nàng thê lương, ranh ranh hơi hơi nhô ra bên khóe môi, sau đó là một hồi giết chóc, vô số người rơi vào đám lửa, nàng chậm rãi xóa bỏ các chướng ngại, nhẹ nhàng hướng Nam Cung Ngạo bước tới.

Vì thế hân rút cục ngừng đầu, lưỡi dao băng tầm liệt hỏa nắm ở trong tay thế nhưng cũng là màu lam, lưỡi dao mỏng màu lam, lạnh ý đóng băng thời gian.

Giao thủ kịch liệt, lưỡi dao mỏng xuyên thấu ngực của nàng, không có máu tràn ra, móng tay nàng sắc bén cầm bàn tay cầm dao của hắn, khoảng cách rất gần, ánh mắt như đao, xẹt qua những đêm hai người bên nhau. Tóc dài trắng như tuyết vô cùng tịch mịch liêu lạc.

Nàng chậm rãi đưa tay chạm đến hình dáng kiên định kia, Nam Cung Ngạo nhắm mắt lại, đưa tay lướt qua mặt nàng, thế giới trầm mặc.

“Nam Cung...Ngạo.” Nàng ghé vào lỗ tai hắn cúi đầu gọi, răng nanh nhỏ bé, dường như mỉm cười, đơn giản cúi đầu, cánh tay trắng ngần ở ánh lửa đầy trời suy sụp buông xuống. Từ đầu bạc có cái gì đó lóe sáng rơi ra, Nam Cung Ngạo giờ tay ra đón như phản xạ, một giọt nước mắt màu lam rơi vào lòng bàn tay hắn.

Trong lòng như có cái gì đè nặng, cuối cùng vẫn là không nhận được nắm lấy bàn tay kia, băng tầm liệt hỏa ăn lên tâm, đau nhức đánh úp lại, lại quên như thế nào buông tay.

Giọt lệ trong lòng bàn tay vẫn lấp lánh, ống tay áo màu đỏ chảy xuống trên da thịt như ngọc, ba chữ Nam Cung Ngạo như chú khắc vào trong lòng của nàng, mà hình ảnh nàng máu chảy đầm đìa vĩnh viễn khắc vào tim của hắn.

Tiếng gọi không lưu loát vẫn ở bên tai, lần thứ ba chờ đợi, nàng quên đi chính mình, quên đi ngôn ngữ, quên đi toàn bộ thế giới, nhưng mà nàng nhớ kỹ tên của hắn.

Tơ máu khoe miệng chậm rơi xuống, ánh lửa chậm rãi tản mạn, cánh tay kia chậm rãi buông ra, giống như một con bướm mùa thu, ở trong ánh lửa sáng lạn hơi phi yên diệt.

Ánh lửa hắt lên mặt của hắn, Nam Cung Ngạo đột nhiên cười to, cười đến điên cuồng, vừa cười vừa lấy tay ôm ngực, chậm rãi cúi người xuống bươ đi. Ở nơi con tim đang đập, có cái gì luôn luôn đau nhói, đau đến tê tâm liệt phế, đau đến ruột gan đứt từng khúc, chậm rãi đau đến lãnh cứng rần như sắt.

(Toàn văn hoàn)

32. Chương 32: Phiên Ngoại 1: Nơi Nào Hoài Niệm, Nơi Nào Hoa Nở.

Huyền Vũ năm thứ tư, quỷ thi mang lại tai họa, thương vong vô số. Quan phủ ra sức vây bắt, những nhân sĩ trong võ lâm cũng cùng chung tay góp sức giúp đỡ, vây yêu nghiệp tại

Vu Việt trang, bố trí lửa thiêu cháy, nhưng vẫn chạy thoát. May mắn có sự trợ giúp của Lộc Thành Nam Cung Ngạo, một kiếm giết chết.

Một trận hỏa hoạn, chết vô số kẻ, để lại một danh sách không ít người chết.

Từ đó về sau, Thích Tín đại sư bế quan chưa từng ra ngoài.

Châu Nhi vẫn ở biệt viện Lê Hoa, chỉ có nàng mới có thể ngẫu nhiên nhớ đến người mặc áo trắng chuyên chú pha trà, khói trắng lượn lờ bao phủ dung nhan của nàng, mái tóc đen che khuất nụ cười nhàn nhạt nơi khóe môi.

Thiếu gia rất nuông chiều nàng, như nuông chiều một đứa em gái, hoàn toàn cho đi, nàng không cần phải trả giá, không cần phải đáp lại, chú ý đến ánh mắt của những nha hoàn xung quanh, trong lòng nàng đôi khi cảm thấy vô cùng vô cùng khổ sở, nhưng vẫn phải mỉm cười, nàng mỉm cười nhìn hắn không từ thủ đoạn từ từ bước lên cao, mỉm cười nhìn hắn không tiếc phải trả giá đắt trừ khử tất cả những người chống đối, mỉm cười nhìn người từng không thể thiếu rượu không bao giờ đụng đến rượu nữa, cũng mỉm cười để bảo vệ một lớp giấy mỏng manh cuối cùng.

Nhưng cũng chỉ có thể nhân lúc hắn mệt mỏi giúp hắn nhẹ nhàng xoa bóp vai, lúc hắn ngủ, nhẹ nắm tay hắn ôm vào ngực, rõ ràng ôm nhau, rõ ràng ở ngay bên cạnh, chính là bóng dáng màu đen đỏ, dáng người cao ngất, dưới ánh nến tản ra buồn bã.

Vì thế dần dần, hắn trở thành Bình Dương hầu, trong triều nhận được quan to tước lớn, tôi luyện hắn càng thêm thành thực nội liêm, tàn nhẫn đến không chút nhú mảy. Vì thế dần dần, người đời dần quên ba chữ Nam Cung Ngạo, chỉ còn nhớ Bình Dương Hầu, Bình Dương Hầu.

Trung thu năm ấy, Hoàng đế mời hắn cùng ngắm trăng, hoa quế ở Ngự hoa viên, đánh vào lòng người là hắc y cao ngất, khí thế lạnh nhạt, giữa trán toát ra sự lạnh lùng như sắt đá, trên choker tầm mắt vô số phi tần.

Hoàng đế trẻ tuổi nhìn thẳng hắn, trong nháy mắt ánh mắt sắc bén chìm trong lòng hoảng sợ.

“Bình Dương.” Gọi người bên cạnh, mặt rồng mang theo một tia mỉm cười, người này nguyện trung thành, giang sơn nhất định bền vững.

“Hoàng thượng.” Hắc y vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng, không kiêu ngạo cũng không nịnh hót, đứng giữa những quan lại giống như hạc giữa bầy gà.

“Trẫm, muốn tặng khanh một lễ vật.” Khóe môi mỉa hoặc khẽ nhếch, mỉm cười phát tay.

Biểu tình của Nam Cung Ngạo vẫn không thay đổi, thế gian này, có lẽ vật nào đáng nhể ý chứ? Nhưng Hoàng đế cũng đặc biệt không cảm thấy, nâng chén giống như đang hiến vật quý: “Nhưng trước tiên người phải theo giúp trẫm uống một chén.”

Nam Cung Ngạo nhìn ly rượu màu hổ phách trong tay: “Thần cũng không yêu cầu lễ vật này.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tất cả quan lại đều hoảng sợ, đây là ngang nhiên kháng chỉ bất kính. Nhưng sự tán thưởng trong mắt Hoàng đế ngày càng đậm, vỗ tay ba tiếng, thái giám dâng lên một quan tài bằng vàng, không khí trong đại điện bỗng trầm xuống.

“Bình Dương, nhìn đi, rồi mới quyết định nhận chén rượu này hay không.”

Hắn vẫn đứng thẳng tắp như cũ, không có ý nghĩ muốn nhìn thử. Chỉ là hoàng thượng càng cười tươi giống như đang khoe vật quý: “Nam Cung Ngạo, đi xem đi, chắc không làm người thất vọng.”

Ba chữ này khiến người bên dưới ngẩn ra, chậm rãi đi đến bên cạnh quan tài bằng vàng, đôi mắt đen bỗng sáng ngời giống như bị mê mẩn, đôi mắt chậm rãi phủ lên một tầng hơi nước, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận, giống như trong lòng có từng mảnh từng mảnh đau đớn.

Nụ cười của Hoàng đế càng thêm nghiền ngẫm.

Tấm lụa mỏng trên hòm hé ra, tâm vốn lạnh lẽo giống như bị cái gì níu chặt đau nhức.

Đầu ngón tay lạnh băng chậm rãi duỗi ra.

Giống như lần đầu gặp nhau, nàng mang theo nụ cười sáng lạn nhào vào lòng hắn, ngọt ngào gọi: “Ca ca...”

Ở núi Bắc Thần, nàng rừng rừng nhào vào lòng hắn, nàng nói ca ca, đau, rất đau.

Địa lao Vọng Nguyệt U lâu, nàng do dự vẽ trên tay hắn... mười cái.

Trung thu năm đó, ánh mắt của nàng đau buồn né tránh: “Người... tới dẫn ta đi sao?”

“Người nói hắn không cần đánh lên đầu ta nữa được không? Đầu ta đau quá, ta sợ có một ngày, cái gì ta cũng không nhớ nổi.”

“Nam Cung Ngạo, người thích Ly Nhi có phải không?” đôi mắt xinh đẹp nhìn hắn tràn đầy hy vọng.

“Người này, đúng là quý thi sao?”

“Nam Cung công tử, không bằng, trối lại rồi đốt được không?”

“Cũng được.”

“Cứu hắn, cứu hắn!”

Nhắm mắt không dám hồi tưởng thêm nữa, dung nhan này rõ ràng ngay trước mắt, vì sao thời gian bên nhau lại dài như vậy? Chậm rãi vỗ về người đang ngủ say trong hòm, vô cùng non nớt, hắn biết đó chính là nàng, trên trán hoa Mạn Châu Sa rực rỡ nở rộ, giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt trong lòng, là thể xác lẫn tinh thần đều đau xót, cũng là nỗi tương tư sâu đậm.

Hạnh phúc hay bất hạnh, xin mời nhìn xuống dưới...

Phiên ngoại 2: Nếu đã yêu, xin hãy cứ yêu.

Edit: Nuphi Phạm

Theo truyền thuyết, vương tử nhẹ nhàng hôn công chúa thức giấc.

Thời điểm giọt lệ lạnh như băng rơi trên mi tâm, người nằm trong quan tài chậm rãi mở mắt, đôi mắt kia giống như trẻ sơ sinh thuần khiết, cứ như vậy mang đến cho đối phương cảm giác tinh khiết trong suốt.

Đôi mắt đẹp như nước nhìn vào con người đen sâu thẳm không thấy đáy của người trước mặt. Ở một nơi xa lạ thế này, đôi mắt đó nhìn người nam nhân không quen biết trước mặt mỉm cười như trăm hoa đua nở.

Nàng trong quan tài ngồi dậy, vấy công chúa hoa lệ hàng trăm con bướm càng tôn thêm dung mạo xuất trần của nàng. Ở ngự hoa viên, thời gian như ngừng lại, dưới ánh trăng, nàng là nàng biêng bực vươn hai tay về phía hắn.

Nam Cung Ngạo chưa bao giờ nghĩ cả đời mình sẽ có một lần đứng ngốc như vậy. ” Cùng trầm uổng cạn chén này rồi hãy tiếp tục nhìn nàng.” Nghe giọng nói trong trẻo phía sau, Nam Cung Ngạo không hề do dự, trở lại cầm ly rượu lên giữa đầu uống cạn, hoàng đế trẻ tuổi cười trêu tức hắn: “Không sợ có độc.”

Mà tâm tư người kia đã không còn chú ý lời nói của ngài rồi, duỗi cánh tay ra bế nàng giống như bế công chúa xinh đẹp của hắn xoay người ra khỏi ngự hoa viên. Dưới ánh trăng, thân ảnh cao lớn chậm rãi đứng lại, giọng nói trầm thấp: “Đáp lễ: Bình Dương Hầu trung thành.”

“Nam Cung Ngạo.” Lúc hắn ôm nàng ra ngự hoa viên, hoàng đế thấp giọng không tiếng động nói: “Ồ trong thế giới của thi yêu, vươn hai tay là có ý tỏ vẻ cầu cứu.”

Khoanh hai tay nhìn hắn đi xa, bậc đế vương trẻ tuổi này nở một nụ cười, thân thể thi yêu bị hao tổn cần một thời gian ở một nơi âm u oán khí thật nặng, mấy năm nay vẫn phái người bí mật điều tra, quả nhiên đập phá thiết hài.

Ôm chặt người trong lòng, Nam Cung Ngạo ngay cả đầu cũng chưa từng quay lại.

Lời tuyên thệ Bằng Tầm Liệt Hỏa đang chiếm lấy thần trí hắn, hắn vẫn cực lực duy trì tỉnh táo, sợ kinh động đến mỹ nhân trong lòng. Ôm lấy nàng ngồi vào xe ngựa, nàng nhu thuận im lặng dựa vào lồng ngực hắn. Mồ hôi lạnh thi nhau rơi xuống nhưng hắn vẫn mỉm cười như không có gì, đầu ngón tay mơn trớn mái tóc đen mượt của nàng, cái tên đã bị hắn phủ đầy bụi trong lòng, giống như mở ra phong ấn gọi: “Ly Nhi.”

Ngựa đau đến xương tủy, lại sợ hãi hạnh phúc như một giấc mộng. Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, nàng vẫn im lặng nhìn hắn mỉm cười, đầu ngón tay trắng xanh gặt vài sợi tóc trên trán hắn, cứ nhìn hắn như vậy thật lâu.

Mặc cho nàng nhìn hắn như vậy, tơ máu trong khoe môi chảy xuống lại như không nhìn thấy, thần nhiên mỉm cười, che giấu đau nhức cuộn cuộn trong lồng ngực. Trong đầu hắn bây giờ chỉ có một câu duy nhất: “Lúc này đây, cho dù có chết vẫn không buông tay.”

Xe ngựa chạy một mạch đến Bình Dương Vương phủ, nhẵn nại cũng đã đến cực hạn, người đánh xe cảm giác có gì đó không ổn vội vàng đến đỡ Ly Nhi xuống xe, nàng thấy vậy hoảng sợ lùi lại một bước.

“Tránh ra.” Tiếng quát không lớn, nhưng làm cho người ta nghĩ đến dã thú đang khát máu, hắn chậm rãi xuống xe, quật cường nhếch môi, máu tươi chói mắt, lại như trước mềm nhẹ bé nàng chậm rãi đi vào vương phủ.

Cố gắng giữ cho bước đi của mình ổn định, hình dáng cứng rắn lãnh khốc thế nhưng lại mỉm cười thật dịu dàng, lần này vào đây, người rốt cuộc không thể chạy thoát nữa. Ta sẽ không bao giờ để người chạy mất, không bao giờ để người chịu bất cứ tổn thương nào nữa, sẽ không bao giờ để người cô đơn đứng giữa tử vụ thụ hải nữa, không bao giờ.

Dạy ột thi yêu thói quen của con người thực sự là một chuyện vất vả. Nhưng Nam Cung Ngạo lại rất thích ý, cứ dẫn dắt nàng cả một một như vậy, có đôi khi nói nhiều đến nỗi nàng đổi nghiêng đầu không thèm để ý đến hắn.

Thậm chí còn quấy rầy đến nơi Thích Tín đại sư bế quan, hằng ngày hắn không ngừng tìm hiểu thói quen sống của thi yêu.

Thức ăn của thi yêu vốn dĩ là máu và não người, lúc ban đầu muốn thay đổi, cần phải thêm một chút máu tươi vào đồ ăn, vì thế Nam Cung Ngạo tự cẩn sát mỗi mình chậm rãi cho nàng ăn, dần dần nàng không còn chống đối với việc ăn cơm, nhưng chính là có thói quen muốn hắn dứt, cũng may Nam Cung Ngạo lại tự đắc vì việc này.

Dạy nàng viết chữ thật sự là vô cùng khó khăn, lần đầu tiên hắn phát giác các phụ tử trên đời này đều thập phần đáng tôn kính. Khi nàng chỉnh tề tinh tề trên giấy viết ta yêu người Nam Cung Ngạo hầu như cả ngày ở thư phòng khoa chân múa tay vui sướng, thế nào cũng không thấy nửa điểm giống bộ dáng của Hầu gia.

Tết nguyên tiêu, hắn nắm tay nàng đi trên đường lớn, vẻ mặt nàng xinh đẹp hưng phấn: “Ca ca, người nhìn cái đó đi.”

Nam Cung Ngạo mỉm cười che chở cho nàng chen vào đám người, nàng chọn một ngọn hoa đăng màu lam, hình dạng giống như hoa sen, bên trong có một ngọn nến đỏ.

Đi theo nàng đến bờ sông hộ thành, nước sông thật thanh tịnh đẹp đẽ, chậm chậm trôi. Nàng đem hoa đăng thả trên mặt nước, đem hai tay chấp trước ngực cầu nguyện: “Thủy thần, xin phù hộ cho Ly Nhi và ca ca vĩnh viễn cùng nhau một chỗ nha.”

Nam Cung Ngạo nở nụ cười, tập tục dân gian hôm qua nàng đã xem xong rồi, hơn nữa còn nhớ thật kỹ. Nhìn hoa đăng xuôi dòng trôi ra xa, bên tai hắn lại vang lên lời nói của thích tín đại sư: “Tâm pháp của

Băng Tầm Liệt Hỏa vốn là cực tà tâm pháp, gặp chuyện tất nhiên sẽ tổn hại, nhưng vật cực tất phản, nếu lòng người đủ kiên quyết, sẽ đột phá cực hạn này, sẽ đưa người đến một cảnh giới khác. Nam Cung thí chủ, trên đời này không bất kỳ cái gì có khả năng phá vỡ chân tình.”

Ôm nàng dán vào lòng từ phía sau, Thủy Thần, xin ngài làm chứng cho chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ.

Khi ta đi đến cuối cùng của sinh mệnh

Ông trời muốn ta hồi tưởng lại

Hồi ức vui sướng nhất là đâu

Ta sẽ nói cho họ biết

Ta nhớ rõ người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thuong-thi-yeu>